

EGW bibelkommentar bind seks

Oversat 2012, teksten er på effata.dk og ellenwhite.dk

Apostlenes Gerninger

(1051) **Apostlenes gerningernes bog, undervisning for i dag.** - Denne bog i sin helhed skal studeres nøje. Den er fyldt med værdifulde anvisninger; den beretter erfaringerne i det evangeliske arbejde, undervisningerne som vi har brug for i vort arbejde i dag. Bogen er en vidunderlig historie; den behandler uddannelse på højeste plan, som eleverne i vore skoler skal få. (Brev 100, 1909).

Kapitel 1

1-5 (Luk 1,1-4). Apostlenes Gerningernes forfatterskab. - Lukas, bogens forfatter, og Teofilus, hvem bogen var rettet til, havde en behagelig tilknytning med hinanden. Fra Lukas, fik Teofilus meget undervisning og stort lys. Lukas havde været Teofilus lærer, og han følte stadigt ansvarlig om at vejlede og undervise ham, og om at understøtte og beskytte ham i hans arbejde.

På den tid var det sædvane for en forfatter at sende sine manuskripter til nogen for gennemlæsning og kritik. Lukas valgte Teofilus, en mand han havde tillid til, for at udføre dette vigtige arbejde. Først henledte han Teofilus opmærksomhed på beretningen af Kristi liv som var skrevet i Lukas bog af selv samme forfatter, der også var rettet til Teofilus. [ApG 1:1-5 citeret.] . . . Kristi lære skulle bevares i form af manuskripter og bøger (MS 40, 1903).

7, 8. Forkynd et enkelt evangelium, ikke alarmerende spekulationer. - Disciplene var ivrige om at vide den nøjagtige tidspunkt af Guds riges åbenbaring, men Jesus fortæller dem, at de ikke må vide tider og sæsonerne, fordi Faderen har ikke åbenbaret det for dem. At forstå hvornår Guds rige skulle genoprettes var ikke noget af det vigtigste for dem at vide. De skulle findes efter Mesterens fodspor, i bøn, ventende, på vagt, og i arbejde. De skulle være repræsentanter af Kristi natur til verden. Alt det der var yderst nødvendigt for en vellykket kristen erfaring i disciplenes tid, er yderst nødvendigt i vore dage. "Og Han sagde til dem, det tilkommer ikke jer at vide tiderne eller sæsonerne, som Faderen har fastsat i Sin egen magt. Men I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer." Og efter Helligånden var kommet over dem, hvad skulle de gøre? "Og I skal være mine vidner, både i Jerusalem og i hele Judea, og i Samaria, og til jordens ende.

Dette er arbejdet hvor også vi skal være beskæftiget i. I stedet for at leve i forventning af nogen speciel sæson med sindsbevægelse, skal vi (1052) med fornuft forbedre forhåndværende muligheder, gøre det der skal gøres med hensigt at sjæle må frelses. I stedet for at udtømme vore hjernes kræfter i spekulationer om tider og sæsoner, som Herren har fastsat i Sin egen magt, og tilbageholdt for mennesker, skal vi overgive os til Helligåndens ledelse, og beskæftige os med forhåndsværende pligter at give livets brød, der er uforfalsket af menneskelige anskuelser, til sjæle der er døende for sandheden.

Satan er altid rede om at fylde hjernen med teorier og beregninger der vil aflede mennesker fra den nærværende sandhed og diskvalificerer dem for at give den tredje engels budskab til verden. Det har altid være sådan; for vor Frelser havde tit irettesat dem der hengav sig til spekulationer og var altid nysgerrige efter det som Herren ikke havde åbenbaret. Jesus var kommet på jorden for at bibringe vigtig sandhed til mennesker, og Han ønskede at indprente i deres sind nødvendigheden af at tage imod og at være lydige mod Sine principper og vejledninger, når de udfører deres nuværende pligter, og Sine kommunikationer var af en orden der bibragte viden til deres omgående og daglige brug.

Jesus sagde: "Og dette er det evige liv, at de må kende dig, den eneste sande Gud, og Jesus Kristus, som du har udsendt". Alt det der var gjort og sagt havde dette ene mål i sigte - at nagle sandheden i deres hjerne, at de kunne opnå evigt liv. Jesus kom ikke for at forbavse folk med en eller anden stor bekendtgørelse af en eller anden særlig tid når en eller anden alletiders begivenhed ville ske, men Han kom for at undervise og frelse de fortabte. Han kom ikke for at vække og tilfredsstille nysgerrighed; thi Han vidste, at dette kun ville øge appetitten til det mærkværdige og det vidunderlige. Hans mål var at bibringe viden hvorved folk kunne vokse i åndelig styrke og gøre fremskridt på lydighedens vej og ægte fromhed. Han gav kun sådan en instruktion som kunne tilegnes til behovene af deres daglige liv, kun sådan en sandhed, som kunne gives til andre for den samme tilegnelse. Han gav ikke folk nye åbenbaringer, men åbnede deres forståelse til sandheder der havde været skjult længe og eller ilde anbragt gennem præsternes og lærernes falske lære. Jesus erstattede ædelstenene af guddommelig sandhed i deres rette indfatning, i den rækkefølge de blev givet til patriarkerne og profeterne. Og efter at have givet dem denne værdifulde undervisning, lovede Han at give dem Helligånden hvorved alle ting som Han havde sagt til dem ville blive bragt til deres erindring.

Vi er i konstant fare af at komme op over evangeliets simpelhed. Mange har en intens lyst om at forbløffe verden med noget originalt, der skal løfte folk i en tilstand af åndelig opstemthed, og ændre den nuværende oplevelses rækkefølge. Der er ganske vist stort behov for en ændring i den nuværende oplevelses orden; for helligheden af nuværende sandhed bliver ikke indset som det burde være, men den ændring vi behøver er hjertets ændring, og kan kun opnås ved personligt at søge Gud for Hans velsignelse, ved at bønfalde Ham for Hans styrke, ved intens bøn om at vi må opleve Hans nåde, og at vor natur må blive forvandlet. Det er denne forvandling vi har behov for i dag, og for at opnå denne oplevelse skal vi udøve udholdende energi og manifestere dybfølt alvor. Vi må bede med sandt oprigtighed, *Hvad skal vi gøre for at blive frelst?* Vi skal lige vide hvilke skridt vi tager mod himlen.

Kristus gav Sine disciple sandheder hvis bredde og dybde og værdi de næppe værdsatte, eller endog forstod, og den samme tilstand eksisterer blandt Guds folk i dag. Også vi har svigtet at begribe storheden, at indse skønheden af den sandhed som Gud har betroet os i dag. Skulle vi gøre fremskridt i åndelig viden, ville vi se sandheden udvikle og udvide til den udstrækning som vi har drømt om, men det vil aldrig udvikle sig til enhver grad der vil lede os til at tro, at vi kan vide tider og sæsonerne som Faderen har fastsat i Sin egen magt. Igen og igen er jeg blevet advaret med hensyn til tidsfæstelse. Der vil aldrig mere lyde et budskab til Guds folk der er baseret på tid. Vi får ikke at vide den nøjagtige tid enten for Helligåndens udgydelse eller for Kristi komme (RH 22. marts, 1892).

8 (Joh. 15,26. 27). En uovertruffen gave. - På Hans himmelfart besluttede Kristus at Han ville give en gave til dem der havde troet på Ham, og til dem (1053) der skulle tro på Ham. Hvad gave kunne Han overdrage der var rig nok til at kunne fremhæve og pryde Sin himmelfart til tronen som Forsoner? Den skal være Sin storhed og kongelighed værdig. Han besluttede at give Sin repræsentant, Guddommens tredje person. Denne gave var uovertruffen. Han ville give alle gaverne i én, og derfor den guddommelige Ånd, den forvandlende, oplysende, og helliggørende magt, ville være Sin gave.

Kristus længes efter at være i stand til at kunne opnå det vigtigste arbejde ved få og enkle midler. Genløsningens plan er omfattende; men dens bestanddele er få, og hver del er afhængig af de andre, mens alle arbejder sammen i total harmoni og i yderst simpelhed. Kristus repræsenteres af Helligånden; og når denne Ånd værdsættes, når de styret af Ånden videregiver til andre den energi hvoraf de er besjælede, en usynlig ledning bliver berørt der elektriserer det hele. Gid vi alle kunne forstå hvor grænseløse de guddommelige midler er (SW 28 nov., 1905).

Helligånden giver guddommelig autoritet.--Jesus siger, "I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner." Det er foreningen af Helligånden og den levende vidners vidnesbyrd der skal advare verden. Guds medarbejderen er repræsentanten igennem hvem den himmelske meddelelse gives, og Helligånden giver autoritet til sandhedens ord (RH 4. april, 1893).

8, 9. Se EGW til kp. 2,1-4.

9 (Sal. 24,7-10; 47,5. 6; 68,17. 18; Ef. 4,8). Kristus fór op som konge.--[Sal. 47,5. 6; 68,17. 18 citeret.] Kristus kom til jorden som Gud klædt i menneskelighed. Han fór op til himlen som de helliges Konge. Hans himmelfart var Hans ophøjet karakter. Han gik som én vældig i krig, en sejrherre der førte fanger med. Han blev ledsaget af den himmelske hærskare, under jubel og lovprisningsbifald og himmelske sange. . .

Kun for en kort stund kunne disciplene høre englenes sang mens deres Herre fór op, med Sine udstrakte hænder i velsignelse. De hørte ikke den modtagelse Han fik. Alle himlene var i forening i modtagelsen af Ham. Hans indtræden var ikke ansøgt. Alle himlene var bæret af Hans tilstedeværelse. . . . Kristi soning fik himlens segl (MS 134, 1897).

9-11 (Luk. 24,50, 51). Himmelfartens fulde herlighed sløret. - Den dyrebareste kendsgerning af Jesu himmelfart for disciplene var, at Han gik fra dem i himlen i den håndgribelige form af deres guddommelige Lærer. . . .

Ikke alene så disciplene Herren fare op, men de havde også englenes vidnesbyrd at Han var gået for at sidde på Faderens trone i himlen. Den sidste erindring som disciplene skulle have af deres Herre var som en medfølelse Ven, den herliggjorte Forløser. Moses tilslørede sit ansigt for at skjule lovens glans der genspejledes på den, og Kristi himmelfarten blev tilsløret fra menneskenes syn. Glansen af dem himmelske eskorte og oplukningen af de strålende Guds porte for at byde velkommen til Ham skulle ikke ses af dødelige øjne.

Var Kristi spor til himlen blevet afsløret til disciplene i hele dets ubeskrivelige herlighed, ville de ikke kunne tåle synet. Havde de set de talløse engle, og hørt de sejrs udbrud fra de himmelske brystværn, mens de evige porte blev lukket op, ville kontrasten mellem den herlighed og deres eget liv i en verden af prøvelser, være så stor, at de næppe ville have været i stand til at genoptage deres jordiske livs byrder, tilrettelagt for at udføre med tapperhed og trofasthed den opgave som Frelseren gav dem. Selv Talsmanden, Helligånden, som blev sendt til dem, ville ikke rigtigt have været værdsat, og deres hjerter ville heller ikke være blevet tilstrækkeligt styrket for at tåle bebrejdelse, fornærmelse, fangenskab, og døden hvis påkrævet.

Deres sanser måtte ikke blive så forgabet i de himmelske herligheder, at de ville tabe synet af Kristi karakter på jorden, hvilken de måtte efterligne. De måtte have et klart syn af den noblesse og majestæt af Hans liv, den fuldkomne harmoni af hele sine egenskaber, og den mystiske forening af det guddommelige og det menneskelige i Hans natur. Det var bedre at disciplenes jordiske bekendtskab med deres Frelser måtte slutte på den alvorlige, stille, og ædle måde som (1054) det gjorde. Hans synlige himmelfart fra verden var i overensstemmelse med den sagtnodighed og fred af Hans liv. (3SP 254, 255).

11. Hellig menneskelighed taget til himlen. - Kristus fór op i himlen, en helliget, hellig menneskelighed. Han tog denne menneskelighed med Ham ind i de himmelske sale, og gennem evighedernes evighed vil Han bære det, som Én der har genløst ethvert menneske i Guds stad (RH 9. marts, 1905).

(Joh. 12,45; Kol. 1,15; Heb. 1,3.) En Personlig Frelser. - Kristus kom som en personlig Frelser i verden. Han repræsenterede en personlig Gud. Han fór op i det høje som en personlig Frelser, og Han vil komme igen som Han fór op i himlen - en personlig Frelser. (MS 86, 1898)

(Matt. 28,20; Joh. 14,2, 3; 16,24; Heb. 9,24.) Et nyt syn af himlen. - Sikke en kilde af glæde for disciplene at vide at de havde sådan en Ven i himlen der taler deres sag! Gennem den synlige himmelfart af Kristus ændrede hele deres opfattelse og betragtninger af himlen. Tidligere havde deres tanker fæstet på himlen som et ubegrænset rum beboet af ånder uden substans. Nu

var himlen forbundet med tanken om Jesus, som de havde elsket og vist ærbødighed for over alle andre dem de havde snakket og rejst med, dem de havde rørt ved, endda i Hans genopstået legeme, som havde talt håb og trøst til deres hjerter, og som, mens ordene var læberne, var blevet taget op foran deres øjne, tonerne af Sin stemme kom tilbage til dem mens engle i skyvognene tog imod Ham: "Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28,20)"

Himlen kunne ikke længere fremkomme for dem som en udefineret, ubegribeligt rum, fyldt med u håndgribelige ånder. Nu så de på den som deres fremtidig bolig, hvor deres kære Forløser var i gang med at forberede store ejendomme for dem. Bøn var fornyet med interesse, da det nu var blevet et fællesskab med deres Frelser. Med nye og gribende sindsbevægelser og en fast tillid til at deres bøn ville få svar, samledes de i det øverste rum for at opsende deres bønner og at gøre fordring på Frelserens løfte, der havde sagt, "Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen." (Joh.16,24.) De bad i Jesu navn. De havde et glad budskab at forkynde Kristus i menneskelig form, en lidelsernes mand; Kristus i ydmygelse, grebet af ondskabsfulde hænder og korsfæstet: Kristus opstanden, og faret op i himlen, i Guds nærværelse, at være menneskets Talsmand; Kristi genkomst med magt og stor herlighed i himlens skyer. (3SP 262, 263)

14. Jesu brødrenes tro grundfæstet.--[Apg 1,9-14 citeret.] "og med hans brødre". Disse havde mistet meget på grund af deres vantrø. De var blandt dem der tvivlede da Jesus viste sig i Galilea. Men nu troede de bestemt, at Jesus var Guds Søn, den lovede Messias. Deres tro var grundfæstet (Brev 115, 1904).

26 (Josva 7,16-18). Ingen tiltro til lodkastning. - Lad ingen føres væk fra de sunde, fornuftige principper som Gud har grundlagt til vejledning af Sit folk, og stole på sådan en påfund som at tosse en mønt op i luften for at få anvisning. En sådan fremgangsmåde er til stor glæde af sjælenes fjende; han mål er nemlig at styre mønten, og dens formidling er med i sine planer. Lad ingen blive så nemt narret ved at nære tillid til sådan nogen prøve. Lad ingen undervurdere egen erfaring ved at søge tilflugt til sådanne metoder af ringe værdi for at få anvisning i vigtige sager i forbindelse med Guds arbejde.

Herren arbejder ikke planløst. Find Ham i bøn i dyb alvor. Han vil præge tanken og vil lægge dig ord i munden. Det er nødvendigt at Guds folk vil drage lære ikke at stole på menneskelige opfindelser og usikre prøver som et middel for at vide Guds vilje for dem. Satan og sin virksomhed er altid parate at træde ind i enhver åbning de kan finde, der kan føre sjæle væk fra de rene principper af Guds Ord. Folk der er ledt og undervist af Gud vil ikke give anledning til brug af hjælpemidler der ikke har et "Sådan siger Herren" (SpT, Ser. B, Nr. 17, s. 28).

Jeg har ikke tiltro i lod kastning. I Bibelen har vi et klart "Sådan siger Herren" med hensyn til menighedens pligter. . . . Læs din Bibel med megen bøn. Træk ikke andre ned, med ydmyg dig selv foran Gud, og vær venlige overfor hinanden. At kaste lod i valget af embedsmænd er ikke i Guds forretningsorden. (Brev 37, 1900).

Kapitel 2

(1055) **Læse og præsentere Apg 2.** - Lad os læse og tage imod og præsentere til andre kapitel 2 af Apostlenes Gerningernes bog. Vi har behov for en dybere fromhed og vor Store Mesters ægte sagtnodighed. Jeg er oplyst. . . at hele Apostlenes Gerningernes bog er vor lærebog. Det er nødvendigt at vi alle ydmyger vort eget hjerte, og omvender os hver dag. (Brev 32, 1910).

1-4 (kp. 1,8, 9; Ef. 4,8). Kristi løfte opfyldt. - Tiden var kommet nu. Ånden havde ventet på korsfæstningen, opstandelse, og Kristi opstandelse. I ti dage ofrede disciplene deres bønner for Åndens udgydelse, og Kristus i himlen tilføjede sine forbønner. Dette var anledningen af Sin himmelfart og indsættelse, en jubelfest i himlen. Han var faret op, og medførte fangne, og nu gjorde Han fordring på Åndens gave, som Han kunne sende ud til Sine disciple (SW 28. nov., 1905).

Himlens reservoir af kraft ikke låst.--[Apg 2,1-4 citeret.] Gud er villig at give os en lignende velsignelse når vi søger den med lignende alvor.

Herren havde ikke låst den himmelske beholder efter udgydelsen af Sin Ånd over de første disciple. Også vi må modtage Hans velsignelses fylde. Himlen er rig med skatter af Hans nåde, og de der kommer til Gud i troen må gøre fordring på alt det Han har lovet. Hvis vi ikke har Hans magt, skyldes det vor åndelige sløvhed, vor ligeegyldighed, vor magelighed. Lad os komme ud af denne formalitet og livløshed (RH 4. juni, 1889).

(Hosea 6,3; Joel 2,23. 28. 29; Zef. 10,1; Åb. 18,1.) Pinsen gentaget med større magt. - Det er med ægte længsel at jeg ser frem til den tid hvor Pinsedagens begivenhed vil gentages med endnu større magt end på hin begivenhed. Johannes siger, "Jeg så en anden engel komme ned fra himlen, med stor magt, og jorden var belyst af sin glans." Og ligedan som på Pinsesæsonen, vil folket høre sandheden talt til dem, enhver i sit eget sprog. Gud kan blæse nyt liv ind i hver sjæl, der med ægte længsel vil tjene Ham, og kan berøre læberne med en glødende kul der kommer fra altret, og de vil blive veltalende og udtryksfulde med Sin lovprisning. Tusindvis stemmer, besjælet med magt, vil forkynde de vidunderlige sandheder af Guds Ord. De tunge der stammer skal befries, og de generte vil frimodigt bære vidnesbyrd om sandheden. Herren hjælpe Sit folk, så de må rense Sjælens tempel fra urenhed, og beholde en så tæt forbindelse til Ham, at de vil kunne deltage i den sidste regn når den udøses. (RH 20. juli, 1886).

1-4, 14, 41 (Ef. 4,30). En høst fra Kristi såning. - I den gerning der blev fuldført på Pinsedagen kan vi se, hvad udøvelsen af tro kan gøre. Dem der troede på Kristus blev beseglet af Helligånden. Mens disciplene var forsamlet "kom der en lyd som fra en kraftig vindstød, og det fyldte hele huset hvor de sad. Og der viste sig for dem spaltede tunger som ild, og sad på hver af dem." Og Peter stod op iblandt dem og talte med stor magt. Blandt dem der lyttede var fromme Jøder, der var oprigtig troende. Men magten der ledsagede talerens ord overbeviste dem at Kristus virkelig var Messias. Sikken en mægtig gerning blev fuldendt! Tre tusinde blev omvendt i én dag.

Sæden var blevet sået af den største Mester verden nogensinde havde kendt. I tre et halvt år gæstede Guds Søn Judæa regionen, og forkyndte sandhedens glæde budskab og arbejdede med store tegn og mirakler. Sæden var blevet sået, og efter Sin himmelfart fandt indhøstningen sted. Flere blev omvendt ved én prædiken på Pinsedagen end der blev omvendt i hele de år af Kristi tjeneste. Så mægtigt virkede Gud når mennesker giver sig hen til Åndens styre (MS 85, 1903).

1-12 (kp. 4,13). Anden udgave af Kristi lære. - Efter disciplene var blevet døbt af Helligånden, undrede præsterne og herskerne sig over de ord som disciplene talte, thi de kendte dem som ulærde og jævne mænd, men de (1056) vidste at de havde været sammen med Jesus.

Deres lære var anden udgave af Kristi lære, de enkle udtalelser, mægtige sandheder der belyste formørkede sind, og omvendte tusindvis i én dag. Disciplene begyndte at forstå, at Kristus var deres Talsmand i de himmelske sal, og at Han blev ophøjet. De kunne tale fordi Helligånden gave talen. (MS 32, 1900)

17, 18. Se EGW til Joel 2,28. 29.

Kapitel 3

17. Overlagt uvidenhed er ingen undskyldning. - "Jeg vidste, at I gjorde det i uvidenhed," sagde Peter; men denne uvidenhed undskyldte ikke gerningen, fordi større lys var blevet givet dem. Der blev sagt, at havde de vidst, at Han var livets Fyrste, ville de ikke have korsfæstet Ham. Men hvorfor vidste de det ikke? - fordi de valgte ikke at vide. De havde ingen interesse i at undersøge og bestræbe sig for at vide, og deres uvidenhed blev deres evige død. De havde haft de klareste bevismateriale at kunne basere deres tro på, og de var forpligtet til Gud at acceptere de beviser som Han havde givet dem. Deres vantrø

gjorde dem skyldige for blodet af den uendelige Guds enbårne Søn. (MS 9, 1898).

Kapitel 4

12. Se EGW til 1 Tim. 2,5.

13. Se EGW til kp. 2,1-12.

Kapitel 5

1-11. Et aflagt løfte til Gud er ukrænkeligt. - Folk skal indprentes at deres løfter til Guds sag er ukrænkelige. Sådanne løfter bliver i almindelighed ikke betragtet som bindende som et lånedokument mellem mennesker. Men er et løfte mindre krænkelende og bindende fordi det er gjort til Gud? Fordi det mangler tekniske beskrivelser og ikke kan sanktioneres ved lov, vil en kristen se væk fra den forpligtelse af det løfte han har givet? Ingen lovlig lånedokument eller lignende har større forpligtelse end et løfte givet til Guds sag (RH 23. maj, 1893).

29. Hvad siger Gud? - Vi skal ikke spørge, Hvad plejer mennesker at gøre? eller, Hvad er verdens skik? Vi skal ikke spørge, Hvordan skal jeg handle for at vinde bifald hos folk? eller, Hvad vil verden finde sig i? Spørgsmålet der har stærk interesse for enhver sjæl er, Hvad har Gud sagt? Vi har pligt til at læse Sit Ord og adlyde det, ikke afvige en tøddel fra dets krav, men handle uden hensyn til skik og jurisdiktion (RH 1. okt., 1895).

31 (Rom. 2,4). Omvendelse er Kristi Gave. - [Apg 5,31 citeret.] Omvendelse er så meget Kristi gave som tilgivelse er, kan ikke forekomme ikke det hjerte hvor Jesus ikke har gjort arbejde. Vi kan lige så lidt omvende os uden Kristi Ånd for at vække samvittigheden som vi kan få tilgivelse uden Kristus. Kristus tiltrækker synderen gennem udstillingen af Sin kærlighed på korset, og dette blødgør hjertet, indprente sindet, og indblæser anger og omvendelse i sjælen (RH 1. april, 1890).

Kapitel 6

1-7. Ansvar I Guds arbejde skal man være fælles om. - Herren giver os her et eksempel af den forsigtighed der skal til når folk vælges for Sin tjeneste. I dette tilfælde, én mand blev ikke gjort til den eneste byrde bærer af store ansvar. Syv mænd blev valgt, og de måtte arbejde tæt sammen som en enhed. (MS 91, 1899)

Kapitel 7

22. Se EGW til 2.Mos. 2,11.

Kapitel 8

4. Se EGW til kp. 18,2.

9-24 (2 Peter 1,14. 15). Paulus og Peter blev martyrer i Rom. - Apostlene Paulus og Peter var i mange år i vid udstrækning separeret fra hinanden i deres arbejde; Paulus bringer evangeliet til ikke-jøderne, mens Peter arbejdede særdeles for Jøderne. Men i Guds forsyn havde begge måttet bringe vidnesbyrd for Kristus i verdens hovedstad, og på dens jord havde måttet udgyde deres blod som frøen til en stor høst af hellige og martyrer. Omkring den tid hvor Paulus blev arresteret for anden gang, blev Peter også kastet i fængsel. Han havde gjort sig forhadet af myndighederne på grund af sin iver (1057) og succes med at afsløre bedrag og troldmandens, Simon Magus, sammensværgelse, som fulgte ham til Rom for at modvirke og forhindre evangeliets arbejde. Nero er tilhænger af trolddom, og var Simons mæcen. Derfor blev han meget fortrønet på apostlen og havde foranlediget hans arrestation (LP 328).

27. Et eksempel på lydighed. - Da Gud udpegede til Philip hans arbejde, sagde apostlen ikke "Det mener Herren ikke." Nej; "han rejste sig og gik." Han havde lært lektion om at være i overensstemmelse med Guds vilje. Han var klar over at enhver sjæl er værdifuld i Guds øjne, og englene bliver sendt for at bringe dem, der er søgende efter lyset, at komme i kontakt med dem der kan hjælpe dem.

I dag ligesom dengang, venter engle på om at føre mennesker til deres medmennesker. . . . I Philips og den Ætiopiske mands erfaring præsenteres det arbejde som Herren kalder Sit folk til (RH 2. marts 2, 1911).

Kapitel 9

1, 2. Den nye tro trivedes i Damaskus. - Den nye tro i Damaskus lod til at have fået nyt liv og energi. Aktiviteten om at undertrykke det måtte begyndes der, og Saulus blev valgt for denne gerning. (YI 15. nov., 1900).

(Kp. 22,4; 26,11.) Saulus ført bag lyset og narret. - Sprudlende af energi og iver iværksatte Saul en trosvildfarelse ved at forfølge Guds hellige, kaste dem i fængsler og myrde dem. Selv om det ikke var hans hånd der myrdede, var han med i bestemmelserne og var ivrig i deres håndhævelse. Han banede vejen, og overleverede de evangeliets troende i de hænder der ombragte dem. I henhold til sin iver siger Paulus selv, jeg var "yderst gal på dem." "Jeg forfulgte denne Vej til døden, bandt og overleverede til fængsler, både mænd og kvinder."

"Udslyngende trusler og blodbad imod Herrens disciple", gik Saulus dog ikke til underklassen, de ulærde, men til verdens mest fanatiske religion tilhængere, de mænd der tog del i at dømmes Kristus til døden, de mænd der var besatte af Kajfas og hans edsforbunds ånd og indstilling. Disse store mænd, tænkte Paulus, hvis de havde religiøse beslutsomme hjælpere, kunne sikkert kvæle denne håndfuld fanatiske mænd. Så til ypperstepræsten gik Saulus, "og forlangte af ham breve til synagogerne i Damaskus, således at ifald han mødte nogen der tilhører denne Vej, uanset om de var mænd eller kvinder, kunne bringe dem bundet til Jerusalem." Kristus tillod dette, og mange, rigtigt mange mistede livet for deres tro på Ham.

Paulus troede ærligt, at han forfulgte en svag, ulærd, fanatisk sekt. Han var ikke klar over, at det var ham selv der var på forkert spor og blev narret, og intetanende fulgte under mørkets herskerens banner (MS 142, 1897).

1-4 (kp. 26,9; 1 kor. 15,9). Saulus vantro var ærlig, men kan ikke undskyldes. - Sindet der forkaster sandheden vil se tingene i et pervers lys. Det vil sidde fast i fjendens stærke garn, og se tingene i fjendens lys.

Saulus fra Tarsus var et eksempel på dette. Han havde ingen moralsk ret at være en vantro. Men han havde valgt at acceptere menneskers mening frem for Guds plan. Han havde profetierne der peger på Messias, men rabbinernes ytringer, menneskers ord, blev foretrukket. I sin egen visdom kendte Saulus ikke Gud, heller ikke Jesus Kristus, som Han havde sendt. Da han senere hen gennemgik sin erfaring, erklærede han, at han tænkte at han burde gøre mange ting modsat navnet Jesus af Nazaret. Saulus var ærlig i sin vantro. Der var ingen prætension, og Jesus standsede ham i hans karriere og viste ham på hvis side han arbejdede. Forfølgeren tog imod Kristi ord, og blev omvendt fra utroskab til tro i Kristus.

Saulus var ikke ligeglad med den vantro der havde ført ham til at følge Satans spor, og forvolde lidelse og død af de mest værdifulde på jorden - dem af hvem verden ikke var værdig. Han havde ikke påberåbt sig at sin fejlbedømmelse var undskyldelig. Længe efter sin omvendelse omtalte han sig som den største af syndere. "For jeg er den ringeste af apostlene," sagde han, "der ikke er værd at kaldes apostel, fordi jeg har forfulgt Guds menighed." Han kom ikke med en eneste undskyldning for sin grusomme fremfærd i at følge trofast et samvittigheds indtryk (1058) der var falsk (MS 9, 1898).

3-6. Se EGW til 1 Kor. 2,1-5.

3-9. Gjort blind for at han kunnet se. - Sikken en ydmygelse det var for Paulus at vide, at han havde brugt sine kræfter al den tid imod sandheden, idet han troede han tjente Gud, var det Kristus han forfulgte. Da Frelseren åbenbarede Sig for Paulus i det stærke lys af Sin herlighed, blev han fyldt med væmmelse for sit arbejde og for sig selv. Magten af Kristi herlighed kunne have tilintetgjort ham, men Paulus blev håbets fanger. Fysisk blev han gjort blind af herligheden af Hans nærvær, af Ham, som han havde bespottet, men det var for at han kunne se det åndelige, for at han kunne vækkes op fra den letargi, der havde bedøvet og lammet sine opfattelsesevner. Med opvakt samvittighed, arbejdede han nu med selvbebrejvende energi. Nidkærligheden af sit arbejde, sin alvorlige modstand mod lyset der lyste på ham gennem Guds budbringere, kom nu med fordømmelse i hans sjæl, og han blev fyldt med bitter samvittighedsnag. Han så sig ikke længere som retfærdig, men som fordømt af loven tankerne, i ånden og i gerninger. Han betragtede sig som en synder, yderst fortabt, uden den Frelsen som han var i gang med at forfølge. I de dage og nætter hvor han var blind, havde han tid til eftertanke, og han kastede sig med al sin hjælpeløshed og håbløshed på Kristus, den Eneste, der kunne tilgive ham og dække ham med retfærdighed (MS 23, 1899).

6. Guddommelig og menneskelig samarbejde nødvendigt. - Altid giver Herren det menneskelige mellemlid arbejde. Her det guddommelige og menneskelige samarbejde. Man arbejder i lydighed efter det guddommelige lys som Herren giver. Hvis Saulus havde sagt, Herre, jeg har overhoved ikke lyst til at følge din bestemte anvisninger for at jeg skal udarbejde min frelse, da ville det være nyttesløs, selv hvis Herren skulle lade ti gange så stærk lys komme over Saulus. Det skal komme fra mennesket at samarbejde med det guddommelige. Og det er det vanskeligste, mest krævende konflikt der kommer med det forsæt og det store beslutnings time at skulle rette sin vilje og veje til Guds vilje og veje. . . . Ens karakter kommer til at bestemme beslutningens art og dens handling. Det går ikke i overensstemmelse af følelserne eller ens tilbøjelighed, men med ens kendskab af vor himmelske Faders vilje. Følg og adlyd Helligåndens førelse (Brev 135, 1898).

8, 9 (2 Kor. 12,7-9; Gal. 6,17). "Mærkerne af Herren Jesus." - Han [Paulus] vil altid bære mærkerne af Kristi herlighed rundt i sin krop, i sine øjne, der blev blindet af det himmelske lys (LP 34).

18, 19. Paulus' dåb. - Paulus blev døbt af Ananias i Damaskus floden. Han kom så til kræfterne igen af maden, og begyndte straks at prædike Jesus til troende i byen, selve de mennesker som han havde sat ud af Jerusalem for at blive dræbt (LP 32).

25-27 (Gal. 1,17. 18). To store personligheder mødes. - Byportene blev nøje bevogtet, dag og nat, for at afskære hans flugt. Disciplenes bekymring trak dem til Gud i bøn; der var ikke megen tid til søvn, da de havde travlt med at udtænke veje og måder for den udvalgte discipels flugt. Endelig kom de med en plan hvor han blev firet ned over muren fra et vindue i en kurve om natten. På denne ydmygende måde flygtede Paulus fra Damaskus.

Han fortsatte nu til Jerusalem med det ønske at stifte bekendtskab med apostlene der, og især med Peter. Han var ivrig efter at møde de Galilæiske fiskere, der havde levet og bedt bønner og snakket sammen med Kristus på jorden. . . .

Han forsøgte at tilslutte sig sine brødre, disciplene; men stor var sin sorg og skuffelse da han opdagede, at de ikke ville tage imod ham som én af deres. De huskede hans tidligere forfølgelser, og mistænkte ham for at spille komedie for at bedrage og dræbe dem. Sandt nok, de havde hørt om hans vidunderlige omvendelse, men da han straks havde trukket sig tilbage til Arabien, og de ingenting præcist havde hørte videre om ham, havde de ikke stolet på de rygter om hans store forvandling.

Barnabas, som havde bidraget gavmildt ud af sin formue for at støtte Kristi sag og afhjælpe de fattiges behov, havde stiftet bekendtskab med Paulus da han stod imod de troende. Han kom nu frem og fornyede bekendtskabet, hørte Paulus vidnesbyrd vedrørende (1059) hans mirakuløse omvendelse, og hans oplevelse fra den tid. Han troede Paulus fuld ud og tog imod

Paulus, tog ham ved hånden, og førte ham til apostlenes nærvær. Han berettede hans erfaring som han lige havde hørt - at Jesus personligt havde vist sig for Paulus mens han var på vej til Damaskus; at Han havde snakket med ham; at Paulus havde fået sit syn tilbage som svar på Ananias bønner, og havde derefter forsvaret i byens synagoge, at Jesus var Guds Søn.

Apostlene nærede ikke længere betænkeligheder; de kunne ikke modstå Gud. Peter og Jakob, der på det tidspunkt var de eneste apostle i Jerusalem, tog den engang så barske forfølger i deres trosfællesskab; og han var nu lige så elsket og respekteret som han dengang var frygtet og undvejet. Her mødtes de to store personligheder af den nye tro - Peter, én af Kristi udvalgte ledsager mens Han var på jorden; og Paulus, en Farisæer, der siden Jesu himmelfart havde mødt Jesus ansigt til ansigt, og havde snakket med Ham, og havde også set Ham i et syn, og Hans arbejdes beskaffenhed i himlen (LP 34-36).

Kapitel 10

Himmelen er nær til den der søger sjæle. - I det tiende kapitel af Apostlenes Gerninger finder vi endnu et eksempel himmelske engles tjeneste, der tilvejebragte omvendelsen af Cornelius og selskab. Disse kapitler [8-10] bør læses, og få særlig opmærksomhed. I dem ser vi, at himlen er meget nærmere til den kristen, der er beskæftiget med sjælevindings arbejde, end mange tror. Gennem dem måtte vi også lære lektien af Guds agtelse for hvert menneske, og at enhver skal behandle sit medmenneske som én af Herrens medvirken for at udrette Hans arbejde på jorden (MS 17, 1908).

1-4 (Fil. 4,18). Bøn og almisse som duftende røgelse. - [ApG 10,1-4 citeret.] Det er vidunderlig for et menneske i dette liv, at blive rost af Gud som var Cornelius. Og hvad grunden til denne bifald? - "Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud og huskes hos ham."

Bøn eller almisse har ingen dyd i sig selv for at henstille synderen til Gud; Kristi nåde gennem Sin soningsoffer alene kan forny hjertet og gøre vor tjeneste acceptable hos Gud. Denne nåde havde rørt Cornelius hjerte. Kristi Ånd havde talt til hans sjæl; Jesus havde tiltrukket ham, og han havde overgivet sig. Hans bønner blev ikke nødet, heller ikke hans almisser afpresset; de var ikke en pris som han forsøgte at betale for at sikre sig himlen, men de var kærlighedens frugt og tegn af taknemmelighed til Gud.

Deslige bøn fra et oprigtigt hjerte stiger op som røgelse hos Gud; og ofre for Hans sag og gaver til de trængende og lidende er et offer der behager Ham. Således blev der sagt vedrørende de gaver fra brødrene i Philippi, der blev givet for at møde apostlens Paulus behov mens han var fanger i Rom, at de var som "en liflig duft, et kærkomment offer, Gud til behag."

Bøn og almisse er kædet tæt sammen - et udtryk af kærlighed til Gud og til vore medmennesker. De er udøvelsen af to store principper af guddommelige lov: "Du skal elske Herren din Gud med hele dit hjerte, med hele din sjæl, og med hele dit sind, og med hele din styrke"; og, "Du skal elske din nabo som dig selv." Derfor, selv om vore gaver ikke kan henstille os til Gud eller vinde Hans gunst, er de beviset, at vi har fået Kristi nåde. De er en test af oprigtigheden af kærligheds bekendelse (RH 9. maj, 1893).

1-6 (Hebr. 1,14). Tjenende engle noterer hvert individ. - Den samme Hellige Vægter der siger, Jeg kender Abraham, kendte også Cornelius, og sendte Sin engel med et budskab til manden der havde modtaget og forbedret lyset, som Gud havde givet ham. Englen sagde, "Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud og huskes hos ham. Send nu nogle folk til Joppe efter en mand, der hedder Simon med tilnavnet Peter." Nøjagtige anvisninger bliver givet, "Han bor hos garveren Simon, hvis hus ligger ved havet, og han vil fortælle dig hvad du skulle gøre." Således arbejder Herrens engel for at sætte Cornelius i forbindelse med den menneskelige mellemed gennem hvem han kunne få større lys. Undersøg hele kapitlet nøje og se hvor enkelt hele handlings forløbet er, og tænk nøje, at Herren kender hver

enkelt af os ved navn, og hvor vi bor, og hvordan vor (1060) ånd er, og hver eneste gerning i vort liv. De tjenende engle besøger kirkerne, mens de noterer hvor trofast vi er i vor tjenester (Brev 20a, 1893).

Oprigtige søgende ikke efterladt i mørke. - Her har vi fået et positivt bevis, at Herren ikke lader i mørke dem, der følger det lys de har fået, men sender Sine engle for at kommunikere med dem. Cornelius levede i overensstemmelse med det Gamle Testaments lære, og Herren sendte et bud for at fortælle ham hvad han skulle gøre.

Gud kunne have givet Cornelius alle anvisningerne han behøvede gennem englen, men dette var ikke Sin plan. Sit formål var at sætte Cornelius i forbindelse med dem, der fik viden fra det høje, hvis arbejde det var at dele denne viden med dem der søger lys. Således handler Gud med Sit folk. . .

Cornelius fulgte nøje de anvisninger han fik. Han blev en del af kirken, og blev en nyttig og indflydelsesrig medarbejder sammen med Gud (MS 67, 1900).

Gud bruger Sine fastsatte repræsentationer. - [ApG 10,1-4 citeret.] Englen gav ham ikke det lys, som han kunne have givet ham, men henviste ham vejen at følge for at komme i forbindelse med en, der kunne fortælle ham værdifulde sandhed . . . [ApG 10, 5,6 citeret]

Cornelius adlød anvisningerne som en selvfølge, og den samme engel gik til Peter, og gav ham hans anvisninger. Denne kapitel [ApG 10] indeholder mange værdifulde råd til os, og vi skal læse med ydmyg opmærksomhed. Når Herren har Sine fastsatte repræsentationer igennem hvem Han yder hjælp til sjæle, og folk i respektløshed afviser hjælp fra dem, og beslutter at de ville blive undervist direkte af Gud, vil Gud ikke tilfredsstille deres ønske. Den person, som tager den position er i fare for at slutte sig til fremmedes stemmer, og for at blive ført ad falske stier. Både Cornelius og Peter blev instrueret hvad de skulle gøre, og de adlød englens ord. Cornelius samlede sin husholdning for at lytte til lysets budskab fra Peter. Hvis han havde sagt, jeg vil ikke belæres af andre, ville Guds engel have ladet ham alene: men sådan var ikke hans holdning (RH 10. okt., 1893).

Mange i dag ligesom Cornelius. - Der er mange i dag, som er i den samme situation som Cornelius. De lever op til det lys de har fået, og Gud taler til dem, som Han talte til Cornelius, og fører dem gennem Sine fastsatte repræsentationer til det sted, hvor de vil modtage sandheden i et godt og ærligt hjerte. Gud åbenbarer Sig til dem, der stræber at danne personlig karakter, som Han kan godkende. Bønnerne af dem, der frygter Ham, der kender deres taknemmelighedsgæld, bliver hørt og besvaret. Herren lægger især mærke til dem, der vandrer i det lys Han har givet dem, der bevidner gennem deres gerninger, at de forsøger at ære Gud. Gennem en Peter vil Han præsentere perlen af stor værdi, og gennem en Cornelius og sin familie vil mange sjæle blive ledt til lyset (RH 8. aug., 1899).

Gennem Guds vidunderlige værk, Cornelius lod sig lede at bringe sit energiske og trofaste liv i forbindelse med Kristi disciple. Således vil det ske i de sidste dage. Mange vil værdsætte Guds visdom over alle verdslige fordele, og vil adlyde Guds Ord som det norm. Disse mennesker vil blive ledt til stort lys. De vil komme til at forstå sandheden, og vil gøre anstrengelse for at præsentere sandhedens lys til dem de kender, der ligesom dem selv er ivrig efter sandheden. Således bliver de samvittighedsfulde lys bærere til verden. Som de selv er tilskyndet af Guds kærlighed, vil de på samme måde bruge denne tilskyndelse hos andre, og vil benytte enhver lejlighed om at indbyde og tilskynde andre om at komme og se sandhedens skønhed, og give af deres evner for at fremme Guds værk (MS 97, 1898).

Nogle som tælles blandt købmænd og prinser finder deres pladser af dem der adlyder sandheden. Gud har haft dem for øje, dem som har handlet efter det lys de har fået, og opretholder deres integritet. Cornelius. . . opretholdt sin religiøse erfaring, og vandrede nøje efter det lys han havde. Guds øje fulgte med ham, og Han sendte Sin engel med et budskab til ham. De himmelske budbringer gik forbi de selvretfærdige, og kom til Cornelius, og kaldte ham ved navn (MS 97, 1898).

Meget er blevet sagt om vor pligt mod de forsømte fattige. Skulle man ikke give lidt opmærksomhed til de forsømte rige? Mange betragter denne klasse som håbløs, og de gør lidt for at åbne øjnene af dem, der, blindet og omtåget af glitren af det jordiske glans, har tabt sigte af evigheden. Tusindvis af velhavende mennesker er gået i graven uden varsel. Men ligegyldige som de lader vise sig, er mange blandt de rige nedtrykte. . . .

Rigdom og jordiske ære kan ikke tilfredsstille sjælen. Mange blandt de velhavende længes efter guddommelig forsikring, noget åndeligt håb. Mange længes efter noget der vil standse ensformigheden af deres formålsløse liv. Mange i det offentlige liv føler et behov af noget som de ikke besidder. Få iblandt dem går i kirke, fordi de ikke føler at få megen gavn. Læren som de hører, rører ikke hjertet. Skal vi ikke appellere til dem på en usædvanlig måde?

Gud kalder alvorlige, ydmyge arbejdere, der vil bringe evangeliet til de højere klasser. Det er ikke med ligegyldige, tilfældige berøring, at de velhavende, verdenselskende sjæle kan blive tiltrukket til Kristus. Personlig, beslutsomme bestræbelser skal komme fra mænd og kvinder der er besjælet med missions ånd, dem der ikke vil svigte eller tabe modet. (RH 6. april, 1911).

Kapitel 12

6. Peter klar til at lade livet. - Apostlene var ikke skræmte af situationen. Siden oprejsningen efter sin fornægtelse af Kristus, havde han uforfærdet trods fare og havde vist ædelmodigt mod og frimodighed i sin prædiken om en korsfæstet, opstanden, og himmelfaren Frelser. Liggende i sin fængselscelle huskede han ordene, som Kristus havde sagt til ham, ” Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var ung, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du strække dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.” Peter troede at tiden var kommet at han lader livet for Kristi skyld (RH 27. april, 1911).

Kapitel 14

17. Se EGW til Rom. 1,20. 21.

Kapitel 15

1, 5 (Rom. 2,24-29; Gal. 5,6; Ef. 2,14-16; Kol. 2,14-17; Titus 1,9-11). Omskærelse ingen værdi efter korset.--[Titus 1,9-11. 13. 14 citeret.] Der var folk i Paulus tid, der konstant fæstede sig ved omskærelse, og de kunne komme med mange beviser fra Biblen, for at vise Jøderne om dens nødvendighed for Jøderne; men denne lære var uden betydning på det tidspunkt, fordi Kristus døde på Golgatas kors og fysisk omskærelse kunne ikke længere være af nogen værdi.

Den typiske tjeneste og ceremonierne, som var forbundet med det blev annulleret ved korset. Det store antitypiske Guds lam er blevet et offerlam for skyldigt menneske, og skyggen blev realitet. Paulus bestræbte sig på at bringe menneskenes tanker til den store sandhed for den tid; men disse mennesker, der hævdede at være Jesu følger, var helt absorberet i at undervise jødernes tradition, og nødvendigheden af omskærelse (RH 29 maj, 1888).

4-29. Se EGW til Gal. 2,1-10.

11 (Gal. 3,8; 1 Kor. 10,4). Kun Et Evangelium. - Der eksisterer ikke et sådan kontrast, som der ofte hævdes, mellem det Gamle og det Nye Testamente, Guds lov og Kristi evangelium, og hvad der krævedes af Jøderne og dem der lever under den Kristne forvaltning. Enhver frelst sjæl i den gamle forvaltning (GT) blev frelst ved Kristus lige så sandt som vi bliver frelst ved Ham i dag. Patriarkerne og profeterne var Kristne. Evangeliets løfte var givet til det først par i Eden, da de ved overtrædelse havde skilt sig fra Gud. Evangeliet blev

prædikeret til Abraham. Hebræerne drak alle af den åndelige Klippe, som var Kristus (ST 14. sept., 1882).

(2.Mos. 13,21. 22; 1 Kor. 10,1-4; 1 Tim. 2,5.) Kristi Blod Gavner Os såvel Israel. - Indhyllet i skyernes søjle kommunikerede verdens Forløser med Israel. Lad os derfor ikke sige, at de ikke havde Kristus. Da folk var tørstige i ørkenen, og begyndte at knurre og beklage sig, var Kristus for dem som Han er for os - en Frelser fuld af nænsom medfølelse, Mellemanden mellem dem og Gud. Efter at vi har gjort vor del at rense sjælens tempel fra syndens besmittelse, gavner Kristi blod for os, som det gjorde for oldtidens Israel. (YI 18. juli, 1901).

Kapitel 16

(1062) **1-3.** Se EGW til 2 Tim. 3,14. 15.

14 (2 Kor. 8,12). Lys til dem som er villige. - Guds Ånd kan kun oplyse deres forståelse som er villig til at lade sig oplyse. Vi læser at Gud åbnede Lydias ører, så at hun forholdt sig til det budskab Paulus talte. Som erklæring for hele Guds rådssamling og alt det der var nødvendigt for Lydia at tage i mod - var det den del som Paulus skulle gøre i hendes samtale; og så udøvede alle nådegavers Gud Sin kraft, og førte sjælen på den rette vej. Gud og menneskeagenten samarbejdede, og arbejdet var helt succesrigt (Brev 150, 1900).

Kapitel 17

22-29. Se EGW til Rom. 1,20-25.

22-34. Se EGW til 1 Kor. 2,1-5.

28 (Joh. 5,17; Kol. 1,17; Heb. 1,3; se EGW til 1.Mos. 2,7). Gud er hele tiden I gang I naturen. - God arbejder altid i naturen. Den er Hans tjener, givet for at behage Ham. Naturens værker bevidner om et Væsens forstandsmæssige nærvær og aktive indgriben, hvis motiver i alle Hans gerninger er efter Hans vilje. Det er ikke med en oprindelig kraft indarvet i naturen, som jorden år for år giver sine rigdomme af og verden at verden har sin stadige løbebane omkring solen. Den ubegrænsedes hånd arbejder vedholdende på at føre denne planet. Det er Guds kraft fra øjeblik til øjeblik der udøves for at holde den i sin rotationsbane. Himlens Gud arbejder hele tiden. Det er ved Hans kraft at planterne begynder at blomstre, at ethvert blad kommer frem og enhver blomst folder sig ud. Det er ikke et resultat af mekanik, som en gang var blevet sat i bevægelse, fortsætter sit arbejde, så pulsen slår og åndedrag følger efter åndedrag. I Gud lever vi og bevæger vi os og har vor tilværelse. Ethvert åndedrag, ethvert slag hjertet er det stadige bevis på den altid tilstedeværende Guds kraft. Det er Gud som får solen til at stå op i himlene. Han åbner himlens vinduer og sender regn. Han får græsset til at gro på bjergene. ”Han lader sne falde ned, som uld, som aske spreder han rim.” ”Når han løfter sin røst, bruser vandene i himmelen, og han . . . får lynene til at give regn og sender stormen ud af sine forråds kamre.” Selvom Herren ophørt sit skabelsesarbejde, er han hele tiden i gang med at opretholde og bruge som Hans tjenere, de ting som han har gjort. Kristus sagde: »Min Fader arbejder indtil nu; også jeg arbejder.« (MS 4, 1882).

34 (1 Kor. 2,1-4). Evangeliets enkelthed i modsætning til verdens lærdom. - Ved slutningen af sit arbejde så [Paulus] efter resultater af sit arbejde. Ud af den store forsamling der havde lyttet til hans velformulerede ord, blev der kun omvendt tre til troen. Han ønskede da fra det tidspunkt at han ville fastholde evangeliets enkelthed. Han blev overbevist om at verdens lærdom var kraftløs til at bevæge menneskenes hjerter, men at evangeliet var Guds kraft til frelse (RH 3. aug., 1911).

Kapitel 18

1-3 (2 Kor. 10,1. 7. 8; se EGW til Apg 20,17-35). Apostlene rådslog sig over arbejdsmetoder. - Da Paulus kom til Korint, anmodede han om Aquilas arbejde. Apostlene rådslog sig med hinanden og bad sammen, og besluttede at de ville forkynde evangeliet som det burde forkyndes, i uholdt kærlighed for sjæle som gik tabt af mangel på kundskab. Paulus ville arbejde med teltmageri, og lære sine medarbejdere at arbejde med sine hænder, så at de kan forsøge sig selv i enhver nødsituation. Nogle af hans tjenende brødre viste en selvmodsigende kurs, og sagde at de derved ville miste deres indflydelse, som evangeliets tjenere. Det tiende kapitel i det andet korinterbrev beskriver de vanskeligheder Paulus måtte kæmpe med, og med at forsvare hans kurs. Gud havde givet Paulus en særlig ære. Han havde givet ham sine legitimationer, og havde pålagt ham et tungt ansvar. Og apostlen skriver: "Jeg selv, Paulus, der jo er så spagfærdig, når jeg står ansigt til ansigt med jer," - fordi han ydmygede sig selv til at gøre et mekanisk arbejde - "men så kry over for jer, når jeg er langt borte, formaner jer ved Kristi sagtmødighed og mildhed." [2 Kor. 10,7. 8 citeret] (RH 6. marts, 1900).

(Kp. 20,33, 34; 1 Tess. 2,9; 2 Tess. 3,8.) Paulus genoptog sit erhverv. - Paulus . . . blev hos dem [Akvilla og (1063) Priskilla]; og da han havde lært deres erhverv i sin ungdom, at lave telte, som blev brugt så meget i det varme klima, arbejdede han for den forretning, for at underholde sig selv. . . .

Paulus var højt uddannet, og blev beundret for sin geni og veltalenhed. Af sine landsmænd blev han valgt som medlem af Sanhedrin, og var en rabbi med udprægede evner; alligevel blev hans uddannelse ikke betragtet som færdig før han havde haft en læretid i et nyttigt erhverv. Han glædede sig over at han kunne underholde sig selv med manuelt arbejde, og erklærede ofte at hans egne hænder havde tjent ham til hans fornødenheder. Medens han var i fremmede byer, ville han ikke være nogen til belastning. Når hans midler var blevet brugt på at fremme Kristi sag, genoptog han sit erhverv for at få et eksistensgrundlag (LP 99, 100).

Selvom han havde et svagt helbred, arbejdede han [Paulus] hele dagen på at tjene Kristi sag, og sled det meste af natten, og ofte hele natten så han kunne dække sine egne og andres fornødenheder (YI 27. feb., 1902).

En dygtig arbejdsmand. - Paulus, den store apostel for hedningene, lærte teltmagerhåndværket. Der var højere og lavere grene i teltmageri. Paulus lærte de højere grene, og kunne også arbejde i almindelige grene, hvor omstændighederne krævede det. Teltmageri gav ikke så hurtigt afkast af sig som andre erhverv, og nogle gange var det kun med streng sparsommelighed at Paulus kunne dække sine fornødenheder (RH 6. marts, 1900).

En uddanner. - Paulus var en opdrager. Han forkyndte evangeliet med sin stemme, og med sit forstandsmæssige arbejde forkyndte han det med sine hænder. Han uddannede andre på den samme måde som han var blevet uddannet på af ham som blev betragtede som en af de klogeste menneskelærere. Da Paulus arbejdede hurtigt og dygtigt med sine hænder, fortalte han sine kollegaer om de anvisninger som Moses havde givet om at opbygge tabernaklet. Han viste dem at dygtighed og visdom, og genialitet kom ind i det værk Gud gav, for at blive brugt til Hans ære. Han lærte dem at den største ære skal gives til Gud. (RH 6. marts, 1900).

2 (kp. 8,4; Rom. 1,7. 8). Modstand gjorde ikke evangeliet tavst. - Efter Kristi himmelfart og apostlene ud overalt og forkyndte Ordet. De frembar vidner om Kristi arbejde som en lærer og helbreder. Deres vidnesbyrd i Jerusalem, i Rom, og i andre steder var tydeligt og kraftfuldt. Jøderne, som nægtede at tage imod sandheden, kunne kun indrømme at en mægtig indflydelse fulgte med Kristi efterfølgere, fordi Helligånden ledsagede dem. Dette skabte stor modstand; men på trods af modstanden, tyve år efter Kristi korsfæstelse, var der en levende, alvorlig menighed i Rom. Menigheden var stærk og nidkær, og Herren arbejdede for den.

Jødernes misundelse og raseri imod de kristne kendte ingen grænser, og de ikke-troende borgere blev hele tiden oprørte. De beklagede sig hele tiden at de Kristne jøder var uordentlige, og farlige for den offentlige orden. De satte hele tiden noget i gang, som ville oprøre striden. Det førte til at de kristne blev forjaget fra Rom. Iblandt de forjagede, var Akvilla og Priskilla, som tog til Korint, og oprettede der en forretning som teltfabrikanter (RH 6. marts, 1900).

24-26. Den lærte Apollos blev undervist af ydmyge teltmagere. - Apollos . . . havde fået den højeste græske kultur, og var en lærd mand og en taler . . . Akvilla og Priskilla lyttede til ham, og så at hans lære var mangelfuld. Han havde ikke grundigt kendskab til Kristi mission, Hans opstandelse og himmelfart, og til Hans Ånds værk, Trøstermanden som Han sendte ned for at blive hos Sit folk medens han var væk. De sendte derfor bud efter Apollos, og den uddannede mand fik gladelig undervisning, af dem. Gennem deres lære fik han en klarere forståelse af skrifterne, og blev en af de dygtigste fortalere for den kristne kirke. Derved lærte en grundig videnskabsmand og strålende taler Herrens Vej mere fuldstændigt fra en kristen mand og kvindes lære, hvis ydmyge beskæftigelse var teltmageri (LP 119).

Kapitel 19

11, 12, 17 (Lukas 8,46). Mirakler er ingen opmuntring til blind overtro. - Idet (1064) Da Paulus kom i direkte kontakt med Efesus afgudstilbedende indbyggere, blev Guds kraft slående vist igennem ham. Apostlene var ikke altid i stand til at udføre mirakler med viljen. Herren tilstod Sine tjener denne særlige kraft, som Hans sags fremadskriden eller Hans navns ære krævede. Ligesom Moses og Aaron i Faraos palads, skulle apostlen nu fastholde sandheden imod troldmænds lyvende under; eftersom de mirakler han udførte var af en anden karakter fra dem som han hidtil havde udført. Som kvasten i Kristi klædning havde givet helbredende kraft il hende som søgte hjælp ved troens berøring, ligeså var klæderne ved denne anledning gjort til middel for at helbrede alle som troede; "sygdomme forlod dem, og onde ånder var omkring dem." Alligevel opmuntrede disse mirakler ikke til blind overtro. Da Jesus mærkede berøringen fra den lidende kvinde, udbrød han: "Kraften er gået ud af mig." Ligeså erklærer Skriften at Herren udførte mirakler ved Paulus' hånd, og at Herren Jesu navn blev ophøjet, og ikke Paulus navn (LP 135).

19. Værdifulde bøger ofres. - Da bøgerne var blevet fortæret, gav de sig til at regne ofrets værdi op. Det blev beregnet til hen ved halvtreds tusinde sølvstykker, det samme som hen ved ti tusinde dollars (LP 137).

33. Se EGW til 2 Tim. 4,13. 14.

Kapitel 20

17-35 (kp. 18,1-3; 1 Tess. 2,9; 2 Tess. 3,8). En alsidig prædikant. - Idet han [Paulus] rakte sine slide hænder frem for folk, var det et vidnesbyrd om at ingen kunne pålægges om at forsørge ham. De skjulte ikke noget, som han anså, som styrken fra sine gribende appeller, følsomme, forstandsmæssige og veltalende mere end nogen andre som havde en andel i den kristne tjeneste.

I Apg. 20,17-35 ser vi en kristen forkynders karakter ridset op, som trofast passer sit arbejde. Han var en alsidig prædikant. Vi tror ikke at alle prædikanters har pligt til at gøre det som Paulus gjorde. Alligevel siger vi til alle at Paulus var en kristen hædersmand af højeste karat. Hans eksempel viser at mekanisk slid ikke nødvendigvis formindsker nogens indflydelse, at arbejde med hænder i et hæderligt erhverv ikke gør mennesket grov, rå og uhøflig (YI 31. jan., 1901).

30 (2 Tim. 4,3. 4; 2 Peter 2,1). Kvæle ustabile teorier. - Ud fra det lys jeg har fået af Herren, vil mennesker rejse sig og sige

forhærdede ting. Ja, de har allerede arbejdet på og sagt ting som Herren aldrig har åbenbaret, bragt den hellige sandhed på niveau med almindelige ting. Spørgsmål har og vil fortsætte med at komme fra menneskers indbildske falsknerier, ikke sandhed. Mennesketankers påfund vil opfinde prøvelser som slet ikke er prøvelser, at når de rigtige prøvelse bliver fremtrædende, bliver den ligestillet med menneskeskabte prøvelser, som ikke er af værdi. Vi kan forvente at alt vil komme ind og blandes med den sunde lære, men med klar åndelig skarpsindighed, med himmelsk salvelse, må vi skelne mellem det hellige fra det almindelige, som kommer ind for at forvirre tro og sund dømmekraft, og dementere den store, ophøjede, prøvende sandhed for denne tid. . .

Aldrig, aldrig har der været et tidspunkt hvor sandheden vil lide mere under forkerte fremstillinger, forklejnet, forpurret af menneskers forvanskede diskussioner, end det er i disse sidste dage. Mennesker har ført sig selv ind deres uensartede mængder af kætteri, som de fremstiller som orakler for folk. Folk fortrylles af noget fremmet, noget nyt, og er ikke erfarne nok til at se karakteren af de tanker, som mennesker kan sætte op som om det er noget. Men kaldes det som noget af stor betydning og bindes det på Guds orakler, bliver det ikke gjort til sandhed. Oh, hvor meget dadler dette ikke for en lav fromhedsstandard i menighederne. Mennesker som ønsker at bringe noget originalt vil sværge nye og fremmede ting op, og vil uden eftertænkning gå frem på disse ustabile teorier, som er blevet vævet sammen som en dyrebar teori. Og fremstille det som et liv og død-spørgsmål. . . .

Vi har sandheden, den solide sandhed i Guds ord, og det var bedre om alle disse spekulationer og teorier blev kvalt i deres vugge end de fik næring og (1065) kommer frem. Vi skal høre Guds stemme fra Hans åbenbarede Ord, det sikre profetiens ord. Dem som vil ophøje sig selv, og søge at gøre noget forunderligt, ville kunne få et bedre sindelag (Brev 136a, 1898).

(Sal. 119,126. 127; 1 Tim. 4,1.) Sandhedsforrædere bliver hendes værste forfølgere. - Mange såkaldte kristne går for ægte og trofast sundhed, men det er fordi at dem der bekender det ikke kan klare forfølgelse for sandhedens skyld. Når dagen kommer, når Guds lov gøres ugyldig, og menigheden sigtes af hede prøvelser, skal prøve at bo på jorden, vil en stor del af dem man regnede for ægte, agte sig på de forlokkende ånder, og vende sig til forrædere og forråde hellige sandheder. De vil vise sig som vore allerværste forfølgere. "Og af jeres egen midte skal der fremstå mænd, som fører falsk tale for at drage disciplene efter sig;" og mange vil give agt på forlokkende ånder.

Dem som har levet af Guds Søns kød og blod - Hans Hellige Ord - vil blive styrket, og rodfæstet, og funderet i troen. De vil bestyrkes i at de må værtsætte og adlyde Guds Ord. Sammen med David vil de sige: "De har krænket din lov. Derfor elsker jeg dine bud fremfor guld og skatte." Medens andre regner dem for slagter, vil de stå op og forsvare troen. Alle som søger magelighed, deres fornøjelser, deres nydelser, vil ikke stå deres prøvelse (RH 8. juni, 1897).

33, 34. Se EGW til kp. 18,1-3.

Kapitel 21

20-26 (Gal. 2,11.12). Paulus' rådgivere er ikke ufejlbarlige. - Denne indrømmelse var ikke i harmoni med hans lære eller med den faste renhed i hans karakter. Hans rådgivere var ikke ufejlbarlige. Selvom nogle af disse mænd skrev under Guds Ånds inspiration, fejlede de nogle gange, dog var de ikke direkte under dens indflydelse. Det vil huskes at Paulus en gang stod ansigt til ansigt over for Peter fordi han gjorde dobbeltarbejde (LP 214).

39 (kp. 22,3.25-28). Paulus' baggrund. - Hans [Paulus'] fader var en anset mand. Han var fra Kilikien, men stadig romersk statsborger; for Paulus erklærede at han var fribåren. Andre fik denne frihed for en stor sum, men Paulus var fribåren. Paulus var blevet uddannet af de mest ærte lærere for den tid. Han var blevet undervist af Gamaliel. Paulus var en rabbi og en statsmand. Han var medlem af Sanhedrin (MS 95, 1899).

Kapitel 22

3, 4. Se EGW til 1 Kor. 2,1-5.

3, 25-28. Se EGW til kp. 21,39.

4. Se EGW til kp. 9,1.2.

5-16 (kp. 26,9-16). Paulus glemmer aldrig sin bemærkelsesværdige omvendelse. - Apostlen kunne aldrig glemme sin omvendelse fra at forfølge alle som tror på Kristus, til at tro på Ham. Hvilken betydning havde denne omvendelse ikke for hele hans liv derefter! Hvilken opmuntring var det ikke da han arbejdede på Hans side som han en gang latterliggjorde og foragtede. Han kunne aldrig glemme den forvisning han fik i sin første del af hans forkyndergerning. Han kunne talte forstandsmæssigt for di han havde en erfaring, et personligt kendskab, til Herren Jesus Kristus. Han havde en levende, blivende tro, for han dyrkede en fornemmelse af Kristi nærhed i alle sine gerninger. Han fik styrke i bøn, og som en trofast Kristi soldat så han altid efter sin Fører efter ordrer. Ingen store forhindringer lod sig hobe op foran ham, som kunne få ham til at se arbejdet som en umulighed, for han indså at "Alt var muligt for dem der tror" (MS 114, 1897).

På alle steder blev apostlen Paulus kaldet til at tage ud efter hans omvendelse, han gav en livagtig fremstilling af himmelske engles tjeneste i sin omvendelse (MS 29, 1900).

Kapitel 23

3. En inspireret anklage. - Under Helligåndens indflydelse, udtalte Paulus en profetisk anklage som lignede den Jesus havde udtalt da han irettesatte jødernes hykleri. Dommen der blev afsagt af apostlen blev opfyldt forfærdeligt, da den lastefulde og hykleriske ypperstepræst blev myrdet af attentat mænd i den jødiske krig (LP 222).

20-23. Lysias frygtede for sin egen sikkerhed. - Lysias udnyttede gladelig denne anledning til at få Paulus ud af sine hænder. . . . For kort tid siden, var en romersk ridder af langt højere (1066) rang end Lysias selv, blevet taget voldsomt og slæbt af afsindige jøder omkring Jerusalems mure og til sidst halshugget, fordi han havde fået bestikkelse fra samaritanerne. Under mistanke af en lignende forbrydelse, var andre embedsmænd blevet fængslet og vanæret. Skulle Paulus myrdes, måtte førsteføreren have bestikkelsespenge for at gå med til hans død. Der var nu grund nok til at sende ham hemmeligt bort, og derved gøre sig fri for et tungt ansvar (LP 227).

Kapitel 24

2, 3. Feliks var ussel og foragtelig. - Her nedgjorde Tertullus sig til skamløs falskneri. Feliks karakter var ussel og foragtelig. . . .

Et eksempel på tøjlesløs ryggesløshed som satte pletter på hans karakter, ses i hans forbund med Drusilla, som blev fuldbrydet på det tidspunkt. Ved den kypriotiske trolldmand, Simon Magus bedrageriske handlinger, havde Felix bevæget denne fyrstinde til at forlade sin mand og blive hans hustru. Drusilla var ung og smuk, og derudover en jødeinde. I sin hengivenhed blev hun tiltrukket til hendes mand, som gjorde et stort offer, for at få hendes hånd. Der var i virkeligheden kun lidt der fik hende til at fare ud med de stærkeste fordomme og pådrage sig selv nationens foragt ved at danne en uægteskabelig forbindelse med et grusomt og ældre ryggesløst menneske. Alligevel fik tryllekunstneren og bedrageren heldet med sig, og Felix fuldførte sine hensigter (LP 235, 236).

22. Med hensyn til Paulus blev Felix ikke bedraget. - Felix havde selv boet så længe i Kæsarea - hvor den Kristne religion var blevet kendt i mange år - så han havde en bedre kendskab til den religion end jøderne troede, og han blev ikke bedraget af deres forestillinger (LP 239).

27. Strid i Kæsarea, Felix bortskaffet. - Hen mod afslutningen af det tidspunkt rejste der sig en forfærdelig strid iblandt

Romerbrevet

Kæsareas indbyggere. Der var ofte ordstrid, som havde udviklet sig til en fejde imellem jøder og grækere, om deres rettigheder og privilegier i den by. Hele Kæsareas glans, dens templer, dens paladser, og dens amfiteater, kunne tilskrives Herodes den første ambitioner. Endog havnen, som Kæsarea takkede for al sin velstand og betydning, blev opført af ham for et overmådeligt udlæg af penge og arbejde. Der var mange og velhavende jødiske indbyggere, og de hævde at byen var deres, fordi deres konge havde gjort så meget for den. Grækerne var ligeså hårdnakkede, og hævde deres ret til forrang.

Nær afslutningen af de to år, lede disse uenigheder til en heftig kamp på markedspladsen, der førte til sejr over grækerne. Felix, som var på hedningernes side, kom med sine tropper og bragte splid iblandt jøderne. Befalingen blev ikke adlydt straks af den sejrende del, og han beordrede sine soldater til at falde over dem. I glæden over at hadet til jøderne nu kunne udspilles, eksekverede de ordren på den mest nådesløse måde, og mange døde. Som om det ikke var nok, gav Felix, hvis iver imod Jøderne blev større hvert år, gav nu sine soldater lov til at berøve de velhavendes huse.

Disse forvovede uretfærdige og grusomme handlinger kunne ikke gå ubemærket hen. Jøderne lavede en formel klage imod Felix, og han blev kaldt til Rom for at besvare deres anklager. Han vidste godt at hans optrækkeri og undertrykkelse havde givet dem god grund for klage, men han håbede stadig på at forsone sig med dem. Selvom han havde en oprigtig respekt for Paulus, besluttede han alligevel at tilfredsstille deres ondsindethed ved at overgive ham som fange. Men alle hans anstrengelser var forgæves; selvom han gik fri for forvisning eller død, blev han fjernet fra embedet, og frataget den største del af den rigdom, han havde fået på uretmæssig vis. Drusilla, hans skyldpartner, gik derefter til, sammen med deres eneste søn, i Vesuvius' udbrud. Hans egne dage afsluttede i vanære og dunkelhed (LP 245, 246).

Kapitel 26

9. Se EGW til kp. 9,1-4.

9-16. Se EGW til kp. 22,5-16.

11. Se EGW til kp. 9,1. 2.

26-28. Hvad var Agrippas tanker? - Tænker Agrippa med disse ord på hans families tidligere historie, og deres frugtesløse anstrengelser imod Ham som (1067) Paulus forkyndte? Tænkte han på sin oldefader Herodes, og massakren på de uskyldige børn i Betlehem? På hans granonkel Antipas, og Johannes Døbers morder? På sin egen fader, Agrippa I, og apostlen Jakobs martyrdom? Så han i disse ulykker som hurtigt faldt, at disse kommer var et bevis på Guds mishag som følge af deres forbrydelse imod Hans tjenere? Mindede den dags pomp og pragt Agrippa om det tidspunkt hvor hans egen far, en monark der var mægtigere end han, stod i den samme by, iklædt med glitrende klæder, medens folk råbte at han var en gud? Havde han glemt hvordan, endog før de beundrende råb havde døet bort, at hævn, hurtigt og frygteligt havde tilstødt den opblæste konge? Noget af al dette gik igennem Agrippas erindring, men hans forfængelighed blev smigret af det strålende sceneri der var foran ham, og stolthed og selvished fordrev alle ædlere tanker (LP 255, 256).

Kapitel 28

1, 2. En takkegudstjeneste på en stormende morgen. - Da mandskabet blev kaldt sammen, manglede der ikke een. Hen ved tre hundrede sjæle, - søfolk, soldater, passagerer, og fanger - stod denne stormfulde November morgen på kysten på øen Malta. Og der var nogle som sluttede sig til Paulus og hans brødre med at takke Gud, som havde bevaret deres liv og bragt dem sikkert til lad igennem det store dybs farer (LP 270).

Kapitel 1

(1067) **1. Begyndelsen af Paulus' Apostelgerning.** - Paulus betragtede begivenheden ved han formelle ordinationer som det, der markerede begyndelsen på en ny og vigtig epoke i hans livsgerning. Det var med udgangspunkt i denne højtidelige ceremoni, det skete lige inden hans første missionsrejse, hvor han blev udkåret til at forkynde Guds evangelium, at han senere daterede begyndelsen på sin apostelgerning. (RH 11. maj, 1911).

7, 8 (se EGW til Apg 18,2). En stærk menighed i Rom. - Til trods for modstand, var der tyve år efter Kristi korsfæstelsen en levende, alvorlig menighed i Rom. Denne menighed var stærk og nidkær, og Herren virkede for den. (RH 6. marts, 1900).

14 (Matt. 28,19, 20). Skylden gennem modtagelsen af Kristus. - I hvilken forstand var Paulus skyldner både over for jøder og græker? Han havde fået befalingen, som den gives til enhver af Kristus disciple, "Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, og idet I lærer dem at holde alt det som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." Da Paulus tog imod Kristus, accepterede han denne befaling. Han erkendte, at der hvilede en forpligtelse på ham til at arbejde for alle klasser af mennesker - for jøder og ikke-jøder, lærde og ulærde, for folk som indtog de højeste stillinger og for dem i de mest ringe kår. (Brev 262, 1903).

17. En voksende erkendelse af tro. - Kristi retfærdighed åbenbares af tro til tro. Det er fra din nuværende tro til en forøget forståelse af den tro, der virker ved kærlighed og renser sjælen. (RH 18. sept., 1908).

20. Se EGW til kp. 12,1, 2.

20, 21 (Apg 14,17). Naturen virker som en stille Prædiken. - Den materielle verden er under Guds kontrol. De love som styrer hele naturen adlydes af naturen. Alt udtrykker og virker skaberens vilje. Skyerne, regnet, duggen, solskinnet, bygerne, vinden, stormen, er alle under Guds kontrol og yder ubetinget lydighed mod ham som anvender dem. Det spinkle græsstrå bryder op (1068) igennem jorden først strå så aks så fuld kerne i akset. Herren bruger disse hans lydige tjenere til at gøre sin vilje. Frugten ses først i knoppen, som indeholder den fremtidige pære, fersken eller æble, og Herren modner disse til deres bestemte tid, fordi de ikke modsætter sig hans virken. De modvirker ikke den rækkefølge, som han har arrangeret. Hans gerning, som ses i naturens verden, er ikke halvt forstået eller påskønnet. Disse tavse budbringere vil undervise mennesker, hvis de blot vil lytte opmærksomt. (Brev 131, 1897).

20-25 (Sal. 19,1-3; Apg 17,22-29; 1 Kor. 1,21; Kol. 2,9; Hebr. 1,3). Naturens åbenbaring er ufuldstændig. - Den sværeste og mest ydmygende erfaring for mennesket er at erkende hans egen uduelighed ved at stole på menneskelig visdom, og den sikre fiasko i forsøg på at forstå naturen korrekt. Synd har formørket hans syn, og i egen kraft kan han ikke tolke naturen uden at hæve den over Gud. Han kan ikke erkende Gud i den, eller Jesus Kristus, som han har sendt. Han befinder sig i samme stilling som atenerne, som opstillede altre for naturtilbedelse. Da Paulus trådte frem for atenerne på Areopagos, udlagde han for dem den levende Guds majestæt i kontrast til deres afgudsdyrkelse. [Apg 17,22-29 citeret.]

De som har en sand opfattelse af Gud, vil ikke blive så bedåret af materielle love eller naturens gang at han overses eller nægter at anerkende Guds vedvarende virke i naturen. Naturen er ikke Gud, og har aldrig været det. Naturens stemme vidner om Gud, men naturen er ikke Gud. Som hans skabte værk, vidner den simpelthen om Guds kraft. Guddommen er skaber af naturen. Den naturlige verden har ingen kraft i sig selv ingen kraft, uden den Gud giver.

Der findes en personlig Gud, Faderen. Der er en personlig Kristus, Sønnen. [Hebr. 1,1, 2, Sal. 19,1-3 citeret.] . . .

De antikke filosoffer roste sig af deres overlegne kundskab. Lad os læse hvordan den inspirerede apostel foreslår sagen. Han

skriver følgende: "Mens de påstod, at de var vise, blev de dårer. og de ombyttede den uforkrænkelige Guds herlighed med et billede, der jeres forestillede et forkrænkeligt menneske, fugle, firfødte dyr og krybdyr. . . . De ombyttede Guds sandhed med løgnere, ærede og dyrkede skabningen frem for Skaberen". Verden kan ikke erkende Gud ved menneskelig visdom. Verdens vismænd danner urigtige konklusioner om Gud og fra skaberværket og dernæst begår de den dårskab at ophøje naturen og dens love over naturens Gud. Den som ikke har fået kundskab om Gud ved at modtage åbenbaringen af ham i Kristus, vil kun finde en ufuldkommen kundskab om ham i naturen og eftersom denne kundskab ikke formår at lede mennesket til lydigheid mod hans vilje, vil den snarere gøre dem til afgudsdyrkere. Mens de påstod at de var vise, blev de dårer.

De, der trods at de kan få kundskab om Gud på anden måde end gennem hans repræsentant, som ordet erklærer er hans "væsens udtrykte billede", må blive dårer i deres egen vurdering før de kan blive vise. Det er umuligt at danne en fuldkommen forståelse af Gud blot på grundlag af naturen; for naturen i sig selv er ufuldkommen. I denne ufuldkommenhed formår de ikke repræsentere Gud, den ikke udtrykke Guds karakter i sin moralske fuldkommenhed. Men Kristus kom som en personlig frelser til verden. Han repræsenterede en personlig Gud. Som en personlig frelser, steg han op til det høje. Og han vil komme igen som han steg til himmels - som en personlig frelser. han er Faderens udtrykte billede "I ham bør hele guddomsfylden legemligt". (RH 8. nov., 1898).

Kapitel 2

4 (Apg 5,31). Anger er den førstegrøde af Helligåndens virke.

- Anger over synd er førstegrøden af Helligåndens virke i livet. Det er den eneste virkemåde hvorved uendelig renhed reflekterer Kristi billede i alle der har underkastet sig hans forløsning. I Kristus bor al fylde. Videnskab, som ikke harmonerer med Ham, har ingen værdi. Han lærer os at regne alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus vor Herre. Denne kundskab er den højeste videnskab noget menneske kan nå. (MS 28, 1905)

(Joh. 14,26.) Helligånden fremfører sandheden i det Gamle og Det nye Testamente. - I sit virke for at bringe medmennesker til anger og omvendelse er det ikke (1069) Helligåndens gerning at åbenbare nye sandheder, men kraftigt at tilskynde samvittigheden mens den påvirker sindet med den dyrebare undervisning, som Kristus har givet i Det gamle og Det nye testamente. (MS 32, 1900).

6. Se EGW til Gal. 6,7, 8.

24-29. Se EGW til Apg 15,1, 5.

Kapitel 3

19 (Matt. 27,21; 2 Kor. 5,10; Judas 15; Åb. 20,12. 13). De lasede pjalter af menneskelig tankegang. - Hele verden står anklaget foran Retfærdighedens store moralske målestok. På den store dommedag vil enhver sjæl, som har levet på jorden blive dømt alt efter om hans handlinger har været gode eller onde i lyset af Guds lov. Hver mund vil blive lukket ved synet af korset med dets dødsoffer, og dets virkelige betydning vil blive forstået af enhver, hvis tanker har været blændet og fordærvet af synd. Syndere vil stå anklaget foran korset med dets uudgrundelige offer som har underkastet sig den uendelige byrde af menneskelige overtrædelser. Hvor kunstigt vil skalkeskjulet blive fejlet væk, enhver falsk undskyldning! Menneskeligt frafald vil blive afsløret i dets grufulde karakter. Mennesker vil indse hvad de har valgt. Da vil de forstå at de har valgt Barabas i stedet for Kristus, Fredsfyrsten.

Det uforklarlige om Kristi menneskebliven og korsfæstelsen vil blive klart forstået, for det vil blive fremstillet for sjælens øje og enhver fordømt sjæl vil indse arten af hans forkastelse af

sandheden. Alle vil forstå at de er kommet bort fra sandheden ved at lytte til Satans forfalskninger og fortryllende løgne i stedet for "hvert ord, som udgår af Guds mund". De lærte bekendtgørelsen: "Du, O menneske har valgt at stå under Satans banner, den store oprører, og derved har du ødelagt dig selv." Uanset medfødte talenter eller formodet visdom, den der har forkastet sandheden vil ikke på det tidspunkt have nogen evne til at vende sig til Gud. Døren er lukket, ligesom døren som arken på Noas tid.

Da vil jordens stormænd forstå at de har overgivet sind og sjæl til forførende filosofi som (tiltalte) det kødelige hjerte har lyst til. Håb og nåde og enhver gave var blevet tilbudt af en som elskede dem, og som gav sit liv for dem, for at hver den som tror på ham ikke skal fortabes, men have evigt liv, men de forkastede Guds kærlighed. Deres ophøjede meninger, deres menneskelige tankegang blev ophøjet; de hævdede, at have nok visdom i dem selv til at forstå guddommelige dybder, og de regnede deres egen dømmekraft for at være skarp nok til at skelne sandheden for dem selv. De blev et nemt bytte for Satans underfundighed, for han forelagde dem de besnærende vildfarelser i humanistisk filosofi, som har en fortryllende virkning på sjælen. De vendte sig bort fra visdommens kilde og tilbad intellektet. Budskabet og Guds sendebud blev kritiseret og forkastet som uværdige ifølge deres menneskelige ophøjede idéer. Barmhjertighedens indflydelse blev omtalt i spøg og de fornægtede Jesu Kristi guddommelighed og de drev spot med tanker om Kristi tidligere eksistens førend han påtog sig menneskelig natur. Men de lasede pjalter af menneskelig fornuftsslutninger vil vise sig kun at være som reb af sand på Guds store dag. (ST 7. marts, 1895).

De ugudelige vil føle korsets dødsmerke. - De som forkaster nåden der er tilbudt så frit, vil dog blive bekendt med værdien af det, de har foragtet. De vil føle den smerte Kristus udholdt på korset for at betale løsesummen for alle som vil modtage den. Og da vil de forstå hvad de har gået tabt af - evigt liv og den udødelige arv. (RH 4. sept, 1883).

(Matt. 7,23; 27,40. 42; Rom. 14,11; Judas 15; Åb. 1,7; 6,15-17.) Synderes ubeskrivelse forvirring. - Når syndere bliver tvunget til at se på ham som klædte sin guddommelighed i menneskelighed, og som stadig bærer denne klædning, bliver de ubeskriveligt forvirrede. Der falder skæl fra deres øjne, og de ser, hvad de før ikke ville se. De forstår, hvad de kunne have været, hvis de havde modtaget Kristus, og gjort fremskridt i forhold til de anledninger der blev givet dem. De ser at loven, som de har afvist med foragt er lige så ophøjet som Guds trone. De ser at Gud selv viser ærbødighed for sin lov.

(1070) Hvilket syn det vil være! Det er ubeskriveligt. Den totale sum af verdens skyld vil blive blødet og de gudløse vil have Dommerens stemme sige: "Gå bort fra mig, I, som øver uret."

Da vil de som gennemborede Kristus huske på hvordan de ringeagtede hans kærlighed og misbruge hans barmhjertighed; hvorledes de valgte Barabass, en røver og morder, i stedet for ham; hvordan de satte tornekrone på hans hoved, og lod ham blive pisket og korsfæstet; (de vil huske) hvordan de hånede ham i hans dødsmerke på korset og sagde: "Lad ham nu stige ned af korset, så vil vi tro på ham." "Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse". De vil synes at høre lyden af hans bønfyldende stemme. Selve tonen af omsorg vil ringe så klart i deres ører, som da Frelseren talte til dem. Enhver hånlig handling og latterliggørelse af Kristus vil blive lige så klar for deres erindring som da de onde handlinger blev udført.

De vil råbe til klippen og bjerge falde over os og skjule os for hans åsyn som sidder på tronen og for Lammets vrede.

"Lammets vrede" - Ene han havde vist at han altid var fuld af mildhed, tålmodighed og langmodighed, som efter at have givet sig hen som slagtoffer, blev ført som et lam at slagtes, for at frelse syndere fra den dom, der nu falder på dem, fordi de ikke ville lade ham fjerne deres skyld. (RH 18. juni, 1901).

19-28 (Gal. 2,16. 17; 3,10-13. 24). Loven har ingen evne til at frelse. - Jeg vil opfordre alle, som stiler imod himlen at tage ved lære af følgende: Spild ikke den dyrebare nådetid med at sy figenblade sammen for at dække over den nøgenhed, som er en følge af synd. Når du kigger ind i Guds store moralske spejl,

Hans hellige lov og målestok for karakteren, tro da ikke eet øjeblik at du kan rense dig. Loven har ingen evne til at frelse. Den formår ikke at benånde overtræderen. Straffen må afsnes. Herren frelser ikke syndere ved at ophæve loven, som er grundlag for hans regering i himlen og på jorden. Afstraffelsen er blevet udholdt af synderens stedfortræder. Ikke således at Gud er grusom og ubarmhjertig og Kristus så barmhjertig at han døde på Golgatas kors for at afskaffe en lov, der var så vilkårlig, at den burde afskaffes, mens han blev korsfæstet imellem to forbrydere. Guds trone må ikke være plettet af nogen forbrydelse eller mærket af synd I det himmelske råd, før verdens skabelse, sluttede Faderen og Sønnen den pagt med hinanden at, dersom mennesket viste ulydighed mod Gud, ville Kristus, som var ét med faderen være synderenes stedfortræder og lide retfærdighedens straf som han må bære. (MS 145, 1897).

(Kp. 5,1.) "Dette er retfærdiggørelse ved tro." - Når den angrende synder kommer brødebetyngt foran Gud, erkender Kristi forsoning i hans sted og antager denne forsoning som sit eneste håb for tid og evighed, er hans synder tilgivet. Dette er retfærdiggørelse ved tro. Enhver troende sjæl må overgive sin vilje helt til Guds vilje, og forblive i en tilstand af anger og ydmyghed, idet han udviser tro på frelserens forsoningstjeneste, og gør fremgang til større styrke og herlighed.

Tilgivelse og retfærdiggørelse er ét og samme ting. Ved troen bevæger den troende sig fra en oprørs position til positionen af en loyal tjener af Kristus Jesus, ikke på grund af en indre godhed, men fordi Kristus antager ham som sit barn ved adoption. Synderen får forladelse for sine synder, fordi disse synder er blevet båret af hans Stedfortræder og sikkerhed. Herren taler til sin Himmelske Fader, og siger "Dette er mit barn, jeg har givet ham henstand fra dødsdom, og giver ham min livsforsikrings police i evigt liv - fordi jeg har stået i hans sted og har lidt for hans synder. Der er mit elskede barn." Således står mennesket fejlfrit foran Gud, iført Kristi retfærdigheds skønne dragt.

Synderen kan begå fejltrin, men forkastes ikke uden barmhjertighed. Hans eneste håb er imidlertid at angre for Gud og tro på herren Jesus Kristus. Det er Faderens forret at tilgive vore overtrædelser og synder, fordi Kristus har taget vore synder på sig og givet os henstand, idet han har tildelt os sin egen retfærdighed. Hans offer tilfredsstiller fuldstændigt retfærdighedens krav.

Retfærdiggørelse er det modsatte af fordømmelse. Guds barmhjertighed er blevet udøvet over for dem, som slet ikke fortjener den. Han tilgiver overtrædelse og synd for Jesu skyld, som er blevet en forsoning for vore synder. Gennem tro på Kristus, benådes den skyldige overtræder af Gud og får et stærkt håb om evigt liv. (MS 21, 1891)

Et tegn for verden. - Retfærdiggørelse ved tro på Kristus vil vise sig gennem en forvandling af karakteren. Dette er tegnet for verden på sandheden af de læresætninger, vi bekender os til. Det daglige bevis på, at vi er en levende menighed, ses af den kendsgerning, at vi praktiserer Guds ord. Et levende vidnesbyrd strømmer ud til verden i konsekvent kristen livsførelse.

Det erklæres over for en frafalden verden, at der er et folk, som tror at vor sikkerhed består i at klynge os til Bibelen. Dette vidnesbyrd står i umiskundelig kontrast til den store frafaldne menighed, som antager menneskelig visdom og autoritet i stedet for Guds visdom og autoritet. (Brev 83, 1896).

20. Se EGW til 1 Joh. 3,4.

20-31 (Gal. 6,14; Ef. 2,8, 9; Titus 3,5; Heb. 7,25; Åb. 22,17). Gransk forsoningen med ydmyge hjerter. - Ingen må tage det begrænsede, og snævre standpunkt at nogen som helst af menneskets gerninger kan hjælpe det mindste i dat afhjælpe hans syndeskyld. Dette er en skæbnsvanger fejltagelse. Hvis ønsker at forstå det må I opgive jeres kæpheste og granske forsoningen med ydmyge lyster.

Mange har en så sløret forståelse af denne sag, at tusindvis, som hævder at være Guds børn, er den ondes børn, fordi de vil stole på deres egne gerninger. Gud har altid krævet gode gerninger, ligeså gør loven det, men fordi mennesket stillede sig i synd, hvor hans gode gerninger er uden værdi, er det kun Kristi retfærdighed

der har gyldighed. Kristus er en fuldkommen Frelser, fordi Han altid lever og kan gå i forbøn for os.

Alt hvad mennesket overhovedet kan gøre med henblik på sin egen frelse er at acceptere invitationen: Den, som vi, skal modtage livets vand uforskyldt." Golgata har skaffet dækning for enhver synd som mennesket måtte begå. Således tilbyder korset uophørligt, gennem inderlige henvendelser, en fuldstændig udsoning til mennesket. (MS 50, 1900)

24-26 (se EGW til kp. 5,11). Fuldstændig oprejsning hos Faderen. - Forsoningen som er blevet udført for os af Kristus udgør en hel og fuldkommen oprejsning hos Faderen. Gud er både retfærdig og samtidig den, som retfærdiggør dem, som tror. (MS 28, 1905)

(Kp. 5,1.) Retfærdiggørelse betyder fuldkommen benådning. - [Rom. 3,24-26 citeret.] Her er sandheden udtrykt klart og enkelt. Denne barmhjertighed og godhed er fuldstændig ufortjent. Kristi nåde gives frit, for at synderen kan retfærdiggøres, uden at gøre krav på nogen egne fortjenester. Retfærdiggørelse er hel og fuldkommen tilgivelse for synd. I det øjeblik synderen modtager Kristus ved troen, da har han tilgivelse. Kristi retfærdighed tillægges ham, og han bør ikke mere tvivle på Guds tilgivende nåde.

Det er ikke selve troen, der frelser os. Tro kan ikke fjerne skyld. Kristus er Guds kraft til frelse for hver den som tror. Retfærdiggørelsen skænkes gennem Jesu Kristi fortjenester. Han har betalt prisen for syndernes forløsning. Og dog er det kun ved tro på hans blod at Kristus kan retfærdiggøre den troende.

Synderen må ikke regne med sine egne gode gerninger som et middel til retfærdiggørelse. Han må komme til det punkt hvor han vil opgive al sin synd, og favne hvert mål af lys lidt efter lidt som det skinner på hans livsbane. Han griber simpelt hen ved tro den fri og rigtige anskaffelse af nåde ved Kristi blod. Han stoler på Guds løfter, som gennem Kristus er blevet ham helliggørelse, retfærdighed og forløsning. Og dersom han følger Jesus efter, vil han vandre ydmygt i lyset, mens han glæder sig over lyset og lader det skinne til andre. Idet han er blevet retfærdiggjort ved tro, har han en iboende glæde ved lydighed livet igennem. Han har fred med Gud som følge af, hvad Kristus er for ham. Sjæle som ærer Gud, underordner sig under Ham og adlyder Hans ord, vil få guddommelig oplysning. I Guds dyrebare ord er der ædel renhed og skønhed, som mennesket ikke kan opnå uden ved Guds hjælp. (ST 19. maj, 1898).

(Sal. 18,35; 85,10; 89,14; Åb. 4,3; se EGW til Joh. 3,16.)

Blandingen af dom og barmhjertighed. - Ligesom regnbuen dannes ved kombinationen af solskin (1072) og regn, repræsenterer regnbuen omkring tronen den samlede kompetance af barmhjertighed og retfærdighed. Det er ikke kun retfærdigheden, som skal opretholdes; for det ville fordunkle planer af løftets regnbue over tronen. Mennesket ville kun kunne se lovens straf. Hvis der ikke fandtes retfærdighed og straf, ville der ikke være nogen stabilitet i Guds regering.

Det er blandingen af dom og barmhjertighed, der gør frelsen hel og fuld. Det er sammenblindingen af de to der leder os til, idet vi beskuer verdens frelser og Jehovas lov, at udbrøde: "Din hjælp giver mig styrke." Vi ved at evangeliet er et helt og fuldkomment system som viser Guds lov uforanderlighed. Det fylder hjertet med håb og kærlighed til Gud. Barmhjertigheden indbyder os til at gå ind igennem portene til Guds stad og retfærdigheden er ofret for at tildele hver lydig sjæl fuldt privilegium som medlem af den kongelig familie, et barn af den himmelske konge.

Hvis vi havde brist på karakteren, kunne vi ikke gå ind igennem de porte som barmhjertigheden har åbent for de lydige; for retfærdigheden holder vagt og forlanger hellighed og renhed hos alle, som vil se Gud. Hvis retfærdigheden var ophævet, og dersom det var muligt for barmhjertigheden at åbne partnerne for hele menneskeslægter, uanset karakter, ville der blive en værre tilstand af fjendtlighed og oprør i Himmelen, end der var før Satan blev udstødt. Himlens lykke, fred og harmoni ville blive ødelagt. Omskiftningen fra jord til himmel vil ikke ændre menneskers karakter; de frelstes lykke i himlen er resultat af karakteren der blev dannet i dette liv efter Kristi forbillede. De hellige i himlen må først være blevet hellige på jorden.

Det umådelige offer som Kristus gav for menneskets frelse, er det eneste som har værdi til at frelse fra synd - som er årsagen til al elendighed og smerte i verden. Barmhjertigheden, som vises synderen, drager ham bestandigt til Jesus. Hvis han reagerer, idet han kommer med ydmyg og bekendelse og i tro stoler på det håb som evangeliet til byder, vil Gud ikke ringeagte den nedbrudte, angervigne sjæl. Derved er Guds lov ikke svækket, men syndens magt er brudt og barmhjertighedens scepter er rakt ud imod den angrende synder. (Brev 1f, 1890).

24-28 (se EGW til Gal. 2,16; 1 Tess. 4,3). Spekulationer angående retfærdighed ved tro. - Mange begår den fejltagelse i forsøg på nøjagtigt at definere de fine nuanceforskelle mellem retfærdiggørelse og helliggørelse. De blander ofte deres egne ideer og spekulationer ind i definitionen af disse to betegnelser. Hvorfor søge at være mere nøjagtig end guddommelig inspiration når det gælder det vitale spørgsmål om retfærdighed ved tro? Hvorfor prøve at udrede hvert punkt nøjagtigt, som om sjælens frelse var afhængig af at alle havde nøjagtig jeres forståelse af sagen. Alle kan ikke få det samme klarsyn. (MS 21, 1891)

25. Se EGW til kp. 7,12.

27. Se EGW til Ef. 2,8, 9.

28. Se EGW til kp. 4,3, 4.

31 (kp. 6,15; 1 Sam. 15,22; Åb. 22,14; se EGW til 2 Kor. 3,7-18; Ef. 2,14-16; Åb. 2,6). Guds målestok er ikke forandret. - Evangeliet skulle ikke tolkes som om det tillader mennesker at leve i fortsat oprør imod Gud, ved at overtræde hans retfærdige og hellige lov. Hvorfor falder det sværere for dem, der hævder at kende Bibelen, at se Guds krav under nåden er akkurat det samme som han stillede i Eden - fuldkommen lydighed mod hans lov. I dommen vil Gud spørge dem, der bekender sig til at være kristne: Hvorfor hævder du at tro på min søn, når du fortsætter med at overtræde min lov? Hvem har forlangt det af dig - at overtræde mine regler for retfærdighed? "Se, at adlyde er mere værd end slagtoffer, og at være lydør er mere værd end vædderfedt." Evangeliet i det nye Testamente tilbyder ikke en forringelse af standarden i Det gamle Testamente for at imødekomme synderen og frelse ham i synd. Gud Herren forlanger lydighed af sine undersåtter, fuldkommen lydighed imod hans bud. Nu som altid kræver han, at fuldkommen retfærdighed alene giver adgang til himlen. Kristus er vort håb og vor tilflugt. Kun de lydige får tildelt hans retfærdighed. lad os modtage den i tro, så at Faderen ikke skal finde synd hos os. Men de, som har trådt den hellige lov under fode, har ingen ret til at gøre krav på den retfærdighed. Om vi dog kunne fatte den uendelige frelsesplan som lydige børn imod alle Guds bud, og tro, at vi har fred (1073) med Gud ved Jesus Kristus, vort sonoffer! (RH Sept. 21, 1886)

(1 Joh. 2,4.) Troen kommer til udtryk gennem lydige handlinger. - I vor tid slider stiller Gud det samme krav som i Edens have, fuldkommen lydighed imod Hans bud. Hans lov forbliver det samme igennem alle tidsaldre. Retfærdighedens store standard i Det gamle Testamente er ikke blevet sænket i Det nye. Det er ikke evangeliets gerning at svække kravene i Guds hellige lov, men at løfte mennesket op, for det kan holde alle dens bud.

Den tro på Kristus, som frelser sjælen er noget andet end det, mange hævder. "Tro, tro," råber de, "bare tro på Kristus og du vil blive frelst. Det er alt der behøves". Medens sand tro stoler på Kristus til Frelse, vil den (også) lede til fuldkommen lydighed mod guds bud. Tro vises ved gerninger. Og apostlen Johannes erklærer: "Den som siger: Jeg kender ham og ikke holder hans bud er en løgner." (RH 5.okt, 1886).

Kan man skille loven fra evangeliet. - Fjenden har altid stræbt efter at skille loven fra evangeliet. Men de går hånd i hånd. (MS 11, 1893).

Vi ærer både Faderen og Sønnen, når vi taler om loven. Faderen gav os loven og Sønnen for at ophøje og ære den. (MS 5, 1885). Det er umuligt for os at ophøje Jehovas lov, hvis vi ikke tager fat i Kristi retfærdighed. (MS 5, 1889).

Loven som Jehova gav, står som træet, mens evangeliet er de duftende blomster og frugter, som det bærer. (Brev 119, 1897).

3-5 (Kp. 3,28; 5,1; Ef. 2,8). Troen griber Kristi retfærdighed.

- Tro er den kvalifikation, som i Guds øjne er egnet grundlag for at love syndere tilgivelse; ikke fordi troen som sådan skaffer frelse, men fordi loven griber Kristi fortjeneste, som er lægemidlet for synd. Troen kan præsentere Kristi fuldkomne lydighed i stedet for syndens overtrædelse og frafald. Når Synderen tror på Kristus som sin personlige frelser, yder Gud ham frit tilgivelse og retfærdiggørelse ifølge hans ufejlbarlige løfter. Den angrende synder erkender at hans retfærdiggørelse kommer fordi Kristus er ham forsoning og retfærdighed, idet han døde for synderen som hans stedfortræder og sikkerhed.

"Abraham troede Gud og det blev regnet ham til retfærdighed. Men den, som har gerningen at opvise, ham tilregnes lønnen ikke af nåde, men efter fortjeneste; anderledes med den, som ikke har gerninger at opvise, men tror på Ham, som retfærdiggør den ugudelige; han regnes han tro til retfærdighed." Retfærdighed er lydighed mod loven. Loven forlanger retfærdighed, og det er hvad synderen skylder loven; men han evner ikke at yde den. Dens eneste måde er at få retfærdighed på er ved tro. Ved tro kan han fremføre Kristi fortjenester for Gud, og Herren Overfører Hans søns lydighed til synderens konto. Kristi retfærdighed godkendes i stedet for menneskets fiasko, og Gud modtager, tilgiver og retfærdiggør den angrende, troende sjæl og behandler ham som om han var retfærdig, og elsker ham som han elsker sin søn. Det er sådan troen regnes til retfærdighed. (RH 4.nov., 1890).

Kapitel 5

1 (Kp. 3,19-28; 4,3-5; Gal. 2,16; Hebr. 11,1; se EGW til Gal. 5,6). Troen er midlet, ikke målet. - Tro er ikke grundlag for frelse, men den er en stor velsignelse - øjet, som ser, øret, der hører, benene som løber, hånden der griber. Den er midlet, ikke målet. Når Kristus gav sit liv for at frelse syndere, skulle jeg da ikke tage imod velsignelsen? Min tro griber den, og således bliver min tro fast tillid til det, man håber i, overbevisning om ting, man ikke ser. Ved at således hvile i tro, har jeg fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus. (Brev 329a, 1905).

(2 Kor. 5,7.) Tro og følelser er hver sit. - Tro og følelse er så forskellige som øst er fra vest. Tro er ikke afhængig af følelser. Vi må råbe til Gud i tro, med eller uden følelse, og dernæst leve i forhold til vor bøn. Vor sikkerhed og bevis er Guds Ord, og efter at vi har bedt, må vi tage tro uden at tvivle. Jeg takker dig Gud jeg lovpriser dig. Du har ikke sviget mig i at fuldføre dit ord. Du har åbenbaret dig for mig og jeg er din for at gøre din vilje. (Brev 7, 1892)

(1074) **Troens enkelhed og kraft.** - Troen har en enkel virkemåde og udfolder et mægtigt resultat. Mange bekendende kristne, som har kundskab til Bibelen og på sandheden, mangler den barnlige tillid, der er fundamental for Jesu religion. De rækker ikke (hånden) ud med den specielle berøring, som giver helbredende kraft til sjælen. (*Forløsning, Kristi Mirakler*, s. 97).

11 (kp. 3,24-26). Et guddommeligt lægemiddel for synd. - Kristi forsoning er ikke blot en dygtig udvej, hvorved vore synder bliver benådet, men den er et guddommeligt lægemiddel til helbredelse for overtrædelse og genoprettelse af åndelig sundhed. Det er det middel, som himlen har ordineret, hvorved Kristi retfærdighed må være ikke blot over os men i vore hjerter og karakter. (Brev 406, 1906).

12-19 (Matt. 4,1-11; 1 Kor. 15,22. 45; Phil. 2,5-8; Hebr. 2,14-18; 4,15). Styrke gennem samarbejde med Gud. - [Rom. 5,12, 18, 19 citeret.] Apostlen stiller kontrasten op mellem Adams ulydighed og Kristi hele og fuldkomne lydighed. Tænk på, hvad Kristi lydighed betyder for os! Det betyder, at vi også kan adlyde i hans kraft. Kristus var et menneske. Han tjente sin himmelske far med den fulde styrke af hans menneskelige natur. Han har en tvefoldig natur, på samme tid menneskelig og guddommelig. Han er både Gud og menneske.

Kristus kom til denne verden for at vise os, hvad Gud kan gøre, og hvad vi kan gøre i samarbejdet med Gud. Som menneske drog han ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Han ved hvad det vil sige at sulte og tørste. Han kender kødets svaghed og skrøbeligheder. Han var fristet i alle ting ligesom vi.

Vor løskøbelse er blevet betalt af vor Frelser. Ingen behøver at være slavebundet af Satans magt. Kristus står for os som vort guddommelige eksempel, vor almægtige hjælper. Vi er blevet købt med en pris som det er umuligt at beregne. Hvem kan måle godheden og barmhjertigheden af forløsende kærlighed? (MS 76, 1903)

Kristus stod som en moralsk fri repræsentant. - Den anden Adam var en fri moralsk repræsentant, som måtte stå til ansvar for sine handlinger. Omgivet af umådeligt listige og vildledende indflydelser, var han langt dårligere stillet, end den første Adam, for at kunne leve et syndfrit liv. Endog midt iblandt syndere, modstod han enhver fristelse til synd, bevarede han sin uskyld. Han gjorde aldrig nogen synd. (SW 29. sept., 1903).

Mennesket i en gunstig stilling over for Gud. - Som beslægtet med den første Adam, får mennesket intet andet fra ham end syndeskyld og dødsdom. Men Kristus træder imellem og passerer den samme grund, hvor Adam faldt, idet han udholdt enhver prøve på menneskets vegne. Han forsoner Adams skændige svaghed og fald ved at bestå prøven med uformindsket glans. Dette giver mennesket en fordel over for Gud. Det giver ham mulighed for, gennem at modtage Kristus som frelser, at få del i guddommelig natur. Således får han forbindelse med Gud og Kristus. (Brev 68, 1899).

Kapitel 6

1-4 (Matt. 28,19; 2 Peter 1,2. 5-7). Dåben er et gensidigt løfte.

- I dåben gives vi til Herren som et brugeligt kar. Dåben er den mest højtidelige opgivelse af verden. Selvet er ved bekendelse, dødt overfor liv i synd. Vandet dækker dåbskandidaten, og løftet afgives i nærværelse af hele det himmelske univers. I Faderens, Sønnens og Helligåndens navn, lægges han i gravens vande, idet han begravnes med Kristus ved dåben, og stiger op af vandet for at leve et nyt liv i loyalitet imod Gud. Himlens tre store magter er til stede, de er usynlige, men nærværende.

I det første kapitel af andet Peters brev beskrives kristenlivets fremadskridende gang. hele kapitlet rummer en lektie af stor betydning. Hvis mennesket forøger de kristne dyder ved planmæssigt at 'lægge til' har Gud på sin side lovet planmæssigt at mangedoble. "Nåde og fred blive jer stadig rigere (mulighed) til det, idet I lærer Gud og vor herre Jesus at kende." Denne gerning er blevet forelagt enhver sjæl, der har bekendt sig til troen på Jesus Kristus gennem dåben, og har modtaget løftet fra de tre personer - Faderen, Sønnen, og Helligånden. (MS 57, 1900)

Troskab imod vore dåbsløfter. - Trofasthed overfor vore dåbsløfter giver den hjertets forberedelse som er nødvendig for sjælevindende arbejde. (RH 26. maj, 1904)

(1075) **(2 Kor. 6,17. 18; 7,1; Kol. 3,1.) Guds stempel modtaget ved dåben.** - Kristus bestemte dåben som adgang til hans åndelige rige. Han fremsatte den som afgørende betingelse som alle må efterkomme når de ønsker at blive anerkendt som værende under Faderens, Sønnens og Helligåndens beskyttende [myndighed]. De som modtager dåbens ritual, afgiver derved en officiel erklæring af at de har fortaget verden, og er blevet medlemmer af den kongelige familie, børn af himlens konge.

De som gør dette, må stille alle verdslige omstændigheder i anden række i forhold til deres nye forbindelse. De har offentligt erklæret, at de ikke mere vil leve i pagt og vellevned. Kristus pålægger dem, der modtager ritualat til huske, at de er bundet ved en højtidelig pagt til at leve for Herren. De skal bruge alle deres betroede evner for ham, aldrig glemme at de bærer Guds tegn, Sabbaten i det fjerde bud, at deres borgerskab er i Kristi rige, som dem der har del i guddommelig natur. De må hengive sig med alt de har og er til Gud, og bruge alle deres evner til Hans navns ære.

De som er blevet døbt i Faderens, Sønnens og Helligåndens trefoldige navn lige ved optagelsen af deres kristenliv, erklærer offentligt at de har taget imod invitationen: "Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, og rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jeres Fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige." "Da vi nu har disse forjættelser, så lad os rense os fra alt, som besmitter legeme og ånd, og gennemføre hellighed i guds frygt." "Når I altså er opvakt sammen med Kristus, så søg det, som er oventil, hvor Kristus er, siddende ved Guds højre hånd."

Lad dem, der modtager Guds segl ved dåben agte på disse ord, og huske, at Herren har sat sin underskrift på dem, og erklæret dem for hans sønner og døtre.

Faderen, Sønnen og Helligånden, de uendelige og alvidende kræfter, antager dem, som oprigtigt indgår pagtforhold med Gud. De er til stede ved enhver dåb, for at modtage kandidaterne, som har frasagt sig verden og modtaget Kristus i sjælens tempel. Disse kandidater er optaget i Guds familie, og deres navne er indskrevet i lammets livets bog. (MS 27½, 1900).

En dør til kommunikation med himlen. - Ved dåben afgav vi løfte om at afbryde al forbindelse med Satan og hans virksomhed og give hjerte, sind og sjæl til udbredelsen af Guds rige. Hele himlen arbejder med dette formål. Faderen, Sønnen og Helligånden har lovet at samarbejde med helliggjorte menneskelige redskaber. Hvis vi er tro mod vort løfte har vi adgang til en åben dør for kommunikation med himlen - en dør som hverken menneskehånd eller satanisk kraft kan lukke. (RH 17. maj, 1906).

Mange blev begravet levende. - At blive født på ny er en sjælden erfaring i verden i vore dage. Det er grunden til, at der er så mange konflikter i menighederne. Mange, såre mange, som antager Kristi navn, er hverken helliggjorte eller hellige. De er blevet døbt, men de blev begravet levende. Selvet døde ikke derfor opstod de ikke til et nyt liv i Kristus. (MS 148, 1897).

(2 Kor. 6,17.) Dåben er ikke en afsluttende eksamen. - Enhver anledning, ethvert fortrin, ethvert privilegium er tilbudt os, for at vi kan få en rig kristen erfaring; men vi lærer ikke alt med en gang. Der må ske en vækst. Mange, som kun har lært lidt i skolen, tror at de er parat til eksamen. De tror de har lært alt der er værd at vide. Vi må ikke mene, at så snart vi er døbt, er vi klar til at tage afgangseksamen i Kristi skole. Når vi har sagt ja til Kristus, og i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn har givet løftet om at tjene Faderen, Sønnen og Helligånden - da vil Himlens tre guddommelige personer forpligte sig til at hjælpe os på enhver måde, når vi holder vort løfte om at "drage bort . . . og rør ej noget urent." Når vi holder løftet siger han: "Jeg vil tage imod jer." (MS 85, 1901).

3, 4. Se EGW til 5.Mos. 26,18.

3-5. Se EGW til Mark 16,1, 2.

(1076) **15.** Se EGW til kp. 3,31.

19, 22 (1 Tess. 3,13; 4,7; Hebr. 12,14). Helt med Gud - Hellighed er at være helt med Gud. Sjælen er overgivet til Gud. Viljen, og endog tankerne er bragt ind under lydighed imod Kristi vilje. Jesu kærlighed fylder sjælen, og flyder uophørligt ud i en klar fornyende strøm, der glæder andres hjerter. (MS 33, 1911).

23. En røst fra Himlen. - Overtrædelsen bragte hele verden i fare, satte den under dødsdom. Men der lød en stemme fra himlen, som sagde: "Jeg har skaffet løsepenge." (Brev 22, 1900).

Kapitel 7

7. Se EGW til 2 Kor. 3,7-18.

7-9 (Fil. 3,5. 6; Jak. 1,23-25). Paulus' forunderlige forandring.

- Paulus siger at han var "ulastelig efter lovretfærdighedens krav", når det gjaldt ydre gerning, men da han erkendte lovens åndelige karakter, når han så ind i det hellige spejl, så han sig selv som en synder. At dømmes efter menneskelig målestok havde han afholdt sig fra synd, men når han så ind i dybderne af Guds lov, bøjede han sig i ydmyghed, og bekendte sin skyld. Han gik ikke bort fra spejlet og glemte hvilket menneske han var men viste ægte anger over for Gud og tro på vor Herre Jesus Kristus.

Han lod sig vaske, han blev rensset. Han siger: "Jeg havde jo ikke vidst af begær, som ikke loven havde sagt: Du må ikke begære." Men da synden fik en anledning ved budet, vakte den alskens begær i mig. Thi uden lov er synden død. Jeg levede engang uden lov men da budet kom, levede synden op, og jeg døde."

Synden viste sig da i sin grufuldhed, og al selvagtelse forsvandt. Han blev ydmyg. Han tillagde ikke godhed og fortjeneste til sig selv. Han ophørte med at tænke høje tanker om sig selv end han burde og han gav Gud æren for alt. Han havde ikke længere ambition om at være noget stort. Han holdt op med at ville hævne sig, og han var ikke længere følsom over for bebrejdelse, tilsidesættelse eller foragt. Han søgte ikke at skubbe andre ned for at løfte sig selv op. Han blev mild, nedladende, sagtmodighed og ydmyg af hjertet, fordi han havde lært sin lektie i Kristi skole. Han talte om Jesus og hans magtesløse kærlighed og han kom mere og mere til at ligne ham. Han brugte al sin energi på at vinde sjæle for Kristus. Når prøvelser kom til ham, på grund af hans uselviske arbejde for sjæle, gik han på knæ i bøn, og hans kærlighed til dem voksede. hans liv var skjult med Kristus i Gud, og han elskede Jesus med hele sit hjertes glød. Enhver menighed var dyrebar for ham, han fattede personlig interesse for hvert medlem; for han anså hver sjæl som er købt med Kristi dyrebare blod. (RH 22. juli, 1890).

9. Guds lov døde ikke. - Apostlen Paulus, i fortællingen af hans erfaring, præsenterer en betydningsfuld sandhed angående det arbejde, der er nødvendigt for omvendelse. Han siger: "Jeg levede engang uden lov" - han følte ingen fordømmelse, "men da budet kom" da Guds lov stod klar for hans samvittighed, "levede synden op, og jeg døde". Da så han sig selv som en synder, fordømt af loven. Bemærk, det var Paulus, der døde, ikke loven. (4SP 297)

12 (kp. 3,25; Ef. 1,7). Loven opretholder sin værdighed. - Igennem frelsesplanen bevarer loven sin værdighed ved at fordømme synderen, og synderen kan blive frelst ved Kristi forsoning for vore synder, "i ham har vi forløsning ved hans blod, syndernes forladelse." Loven er ikke blevet ændret det mindste for at imødekomme mennesket i dets faldne tilstand. Den forbliver, hvad den altid har været - hellig, retfærdig og god. (RH 23. maj, 1899).

Kapitel 8

11 (Matt. 26,39; Luk. 22,42, 43; se EGW til 1 Kor. 15,20. 40-52). Et velsignelsens bøger. -- "Men hvis hans Ånd, der opvakte Jesus fra de døde bor i jer, da skal han, som opvakte Kristus Jesus fra de døde, også levendegøre jeres dødelige legemer ved sin Ånd, som bor i jer." hvor dyrebare disse ord er for enhver sorgfuld sjæl! Kristus er vor vejleder og trøstermand, som trøster os i alle vore prøvelser. Når han lader os tømme det bitre bager, fører han også et velsignelsens bøger til vore læber. Han fylder hjertet med overgivelse, med fred og glæde i troen, (1077) og sætter os i stand til ydmygt at sige: "Ske ikke min vilje men din min Gud." (Brev 65a, 1894).

13. Se EGW til 1 Kor. 9,24-27.

15-21 (1 Tim. 1,9, 10; Jakob 1,22-25; se EGW til 2 Kor. 3,6-9). Ikke de lydige, men overtrædere er i trældom. - I sit brev til Timoteus beskriver Paulus de mennesker, som er trætte under loven. De er lovens overtrædere. Han nævner de lovløse, genstridige, ugudelige, syndige, ufromme, vanhellige, mordere, ukyske, løgnere og hvad andet, der strider imod den sunde lære. 1 Tim. 1,9, 10.

Guds lov er det spejl som afslører menneskets karakterbrist. Det er ikke behagelig for dem, der glæder sig over uretfærdighed, at se deres hæslige vandel. De sætter ikke pris på dette trofaste spejl, fordi det viser dem deres synder. Derfor, i stedet for at kæmpe imod dets kødelige natur, giver de sig til at stride imod det trofaste spejl, som Gud har givet dem netop i den hensigt, at de ikke skulle blive bedraget, men at de skulle erkende deres karaktermangler.

Burde erkendelsen af disse mangler lede dem til at hade spejlet, eller hade dem selv? Skulle de lukke øjnene for dette spejl som

viser deres mangler? Nej. For de synder, som de nyder som spejlet nøjagtigt viser findes i deres liv, vil lukke himlens porte for dem, medmindre de aflægges, og de bliver gjort fuldkomment for Gud. (RH 8. marts, 1870).

(Gal. 4,24-31; 5,1.) Lydighed er ikke trældom. - Ingen, som tror på Jesus Kristus er under Gud's lov's trældom; for hans lov er livets lov og ikke en dødens lov, for dem der adlyder dens forskrifter. Alle, som forstår lovens åndelige natur, alle, som erkender dens magt til at påvise synd, står ligeså hjælpeløse, som Satans selv, medmindre de modtager den forsoning, som er tilvejebragt for dem i offeret igennem Jesus Kristi midlertjeneste, han var forsoner - *engelsk ordspil egl.: vor genforening med Gud.* Ved tro på Kristus er det muligt at adlyde ethvert princip af Guds lov. (MS 122, 1901)

(Gal. 3,6-9) Lovtrældommens slaveri. - Trældommens ånd fostres ved at søge at leve lovmæssigt korrekt, gennem stræber efter at opfylde lovens krav ved ege kraft. Der er kun håb for os, når vi kommer under dens pagt, som Gud svor med Abraham hvilket betyder en nådespagt ved tro på Jesus Kristus. Evangeliet, som blev forkyndt for Abraham hvorved han fik håb, var det samme evangelium som forkyndes for os i dag, hvorved vi har håb. Abraham så hen til Jesus, som begynder og fuldender troen også for os. (YI 22. sept., 1892).

17 (Gal. 4,7). Guds lydige børns privilegier. - Gud elsker sine lydige børn. Han har beredt et rige, ikke for de oprørske, men hans børn, som han har først igennem smeltedigen i en verden, der er fordærvet og ødelagt af synd. Som lydige børn er det vort privilegium at have slægtskab med Gud. "Men når vi er børn, er vi også arvinger", til en uddelig arv. . . . Kristus og hans folk er ét. (Brev 119, 1897).

18. Se EGW til 2.Kor. 4,17. 18.

22. Se EGW til 1.Mos. 3,17.18.

26. Se EGW til Matt. 3,13-17.

26, 34 (Ef. 5,2; Heb. 7,24-28; 8,1. 2; 9,24; 1 Joh. 2,1; Åb. 8,3. 4; se EGW til App. 1,11; Hebr. 7,25). Kristi midlertjeneste og hans Ånd. - Kristus Jesus fremstilles som altid stående ve alteret hvor han hvert øjeblik frembærer offeret for verdens synd. han tjener ved det sande tabernakel som Gud har rejst, og ikke mennesker. De forbilledlige symboler fra det jordiske tabernakel har ikke længere nogen værdi. Der foretages ikke mere en daglig og årlig forsoning, men det forsonende offer gennem en forbeder er absolut nødvendig fordi der stadig begås synder. Jesus forretter midlertjeneste i Guds nærvær og ofrer sit udgydte blod, som af et slagtet lam. Jesus frembærer offeret for enhver forseelse, mangel hos synderen.

Kristus, vor mellemmand, og Helligånden går stadig i forbøn for mennesker, men Helligånden beder knap så intenst for os, som Jesus, som frembærer sit blod, der har været udgydt fra verdens grundlæggelse. Ånden drager vore hjerter, leder os til bøn og andagter, lovprisning og taksigelse. Den taksigelse der strømmer fra os er udtryk for, at Anden berører sjælens (1078) strenge i hellige minder og frembringer hjertets musik.

Gudstjenesten, bønnerne, lovsangen og den angerfyldte syndsbeholdelse stiger op fra de sande troende ligesom røgelse til den himmelske helligdom; men ledet igennem menneskehedens fordærvende kanaler, er de så besmittede at, medmindre de renses med blod, kan de aldrig have nogen værdi for Gud. De opstiger ikke i pletfri renhed, og medmindre Mellemanden, som er ved Guds højre hånd, præsenterer og renser alle med sin retfærdighed, er de ikke antagelige for Gud. Al røgelse fra jordiske tabernakler må vædes med Kristi rensende blod. Han bærer røgelseskaret med hans egne fortjenester helt uden plet eller jordisk fordærv, frem for Faderen. I sit røgelseskar samler han sit folks bønner, lovsang og bekendelser og han tillægger (dem) sin egne pletfri retfærdighed. Sammen med vellugten af Kristi forsoning, stiger røgelsen op og antages helt og fuldt af Gud. Derefter gengældes de med nådefulde bønnesvar.

Oh, om blot alle kunne se, at alt, der vedrører lydighed, anger, lovprisning og taksigelse må prøves som gennem ild med Kristi retfærdighed. Vellugten af denne retfærdighed stiger op som en sky omkring nådestolen. (MS 50, 1900).

29 (2 Kor. 3,18; Kol. 3,10). Guds moralske billede gendannes gennem Kristus. - Skønt Guds moralske billede blev næsten udslettet ved Adams synd, kan det dog blive fornyet gennem Kristi fortjenester og kraft. Mennesket vil kunne bære Guds moralske billede i sin karakter; for Jesus vil give ham det. Medmindre Guds moralske billede kommer til syne i mennesket, vil han aldrig få adgang til Guds stad, som en sejrinder. (RH 10.juni, 1890).

29, 30. Se EGW til Ef. 1,4, 5, 11.

34 (Heb. 7,25; 1 Joh. 2,1; se EGW til Matt. 28,18). Bevaret ved Kristi forbøn. - Enhver som vil bryde med slaveriet under Satans tjeneste, og vil stille sig under Prins Immanuel's blodbestænkede banner, vil blive bevaret ved Kristi forbøn. Kristus vor mellemmand ved Guds højre hånd ser altid efter os, for det er ligeså nødvendigt at han bevarer os med sine forbønner, som det, at han forløser os med sit blod. Hvis han slipper sit tag i os blot et øjeblik, står Satan til at ødelægge. Dem, som han har købt med sit blod, bevarer han nu med sin forbøn. (MS 73, 1893).

(Ef. 5,2; Heb. 7,25-27; 9,23-26; 13,15; Åb. 8,3, 4.) Konstant behov for Kristi forbøn. - Kristus var grundvolden for hele den jordiske husholdning. Gennem tjenesten i det jødiske præsteskab har vi en stadig påmindelse om Kristi offer og forbøn. Alle, som kommer til Kristus i vor tid, må huske at hans fortjeneste er den røgelse som blandes med bønnerne fra dem, der angrer deres synder og får tilgivelse, barmhjertighed og nåde. Vi har konstant brug for Kristi forbøn. Dag for dag, morgen og aften har det ydmyge hjerte brug for at opsende bøn, som vil blive besvaret med nåde, fred og glæde. "Lad os ved ham, altid bringe Gud lovprisningsoffer, det er: frugt af læber, som bekender hans navn. Og glem ikke at gøre vel og dele med andre, thi i sådanne ofre har Gud velbehag." (MS 14, 1901).

(Joh. 14,6; 1 Tim. 2,5; Hebr. 9,11-14). Iført hans præstedragt. - Kristus er blevet forbindelsesledet mellem Gud og mennesker. Når vi gør brug af hans navn har han lovet selv at gå i forbøn for os. Han lægger hele kraften af hans retfærdighed over på den angrende bedendes side. Kristus beder for mennesket og mennesket, i behov for guddommelig hjælp, beder for sig selv til Gud i kraft af ham, som gav sit liv for verden. Når vi giver indtryk for værdsættelse af Kristi fortjenester, bliver der tillagt røgelse til vore forbønner. Åh, hvem formår at vurdere denne store barmhjertighed og kærlighed! når vi søger nær til Gud gennem Kristi fortjenester bliver vi iført hans præstedragt. Han stiller og lige med hans side favner os med sin menneskelige arm, mens hans guddommelige arm holder fast ved den evige trone. Han lægger sine fortjenester, som velduftende røgelse i et røgelseskar i vore hænder for at opmuntre vor bønner. Han lover at høre og besvare vore indtrængende bønner.

Ja, Kristus er blevet bønнемiddel mellem mennesket og Gud. Han er også blevet et middel til velsignelse mellem Gud og mennesker. Han har forbundet det guddommelige med det menneskelige. Mennesker må samarbejde med Gud for dens egen frelse, dernæst må de gøre alvorlige, vedholdende og utrættelige bestræbelser for at frelse dem, som er ved at gå fortabt. (Brev 22, 1898).

Kapitel 9

5. Se EGW til Joh. 1,1-3.

Kapitel 10

5. Se EGW til 5.Mos. 6,6-9.

Kapitel 11

Jøderne må ikke blive overset. - Arbejdet for jøderne som skitseret i Rom. 11 er et arbejde der må behandles med speciel visdom. Det er et arbejde, der ikke må overses. Guds visdom skal

ud til folket. I al visdom og retfærdighed må der banes vej for Kongen. Der må gives enhver anledning for at jøderne kan komme til lyset. (Brev 96, 1910).

4-6 (Ef. 1,4. 5. 11; 1 Peter 1,2; 2 Peter 1,10). At rette sig efter betingelserne for udvælgelse. - Hvis vi retter os efter Herrens betingelser, har vi sikkerhed for udvælgelse til frelse. Fuldkommen lydighed imod hans bud er bevis på at vi elsker Gud, og ikke er forhærdede i synd.

Kristus har en menighed til enhver tid. Der findes nogle i menigheden, som ikke er spor bedre for deres forbindelse med den. I deres eget liv overtræder de betingelserne for deres udvælgelse. Lydighed mod Guds bud giver os ret til Hans menigheds privilegier. (MS 166, 1898).

5 (Joh. 15,4). Den eneste udvælgelse i Bibelen. - [Joh. 15,4 citeret.] Disse er de mest vidunderlige perler af sandhed for hver vore sjæle individuelt. Dette er Bibelens eneste udvælgelse, og du kan vise dig udvalgt af Kristus gennem at være trofast; du kan vise dig udvalgt af Kristus ved at blive på vintræet. (MS 43, 1894).

33 (Job 11,7; 1 Kor. 2,7-14; se EGW til Job 38; 1 Kor. 13,12). En grænse for anvendelse af menneskelige hjælpemidler. - Alle har pligt og privilegium til at bruge sund fornuft så langt som menneskelige evner rækker; men der er en grænse for, hvor langt menneskelige hjælpemidler kan nå. Der er mange ting, som ikke kan gennemtænkes af det skarpeste intellekt eller erkendes af den mest skarpsindige forstand. Filosofien kan ikke bestemme Guds veje og værk; menneskelig forstand kan ikke måle den evige.

Jehova er kilden til al visdom, sandhed og kundskab. Mennesket kan opnå høje resultater i dette liv gennem den visdom Gud giver; men der er en evighed hinsides, som vil være de frelstes studium og glæde igennem evigheden. Nu kan mennesket blot dvæle på grænsen til det uendelige og lade forestillinger gribe flugten. Det faldne menneske kan ikke begribe Guds dybder; for åndelige ting forstås åndeligt. Den menneskelige forstand kan ikke begribe Guds visdom og magt. (RH 29. dec., 1896).

(Joh. 17,3.) Undgå gæteri i søgen efter Gud. - Menneskelig talent og gætteværk har søgt at udgrunde Gud. Men gætteværk har vist sig kun at være gætteværk. Mennesket kan ikke udgrunde Gud. Dette er et problem som, mennesket aldrig er blevet bedt om at løse. Alt det, som mennesket behøver og kan vide om Gud, er blevet åbenbaret i hans Ord og igennem hans Søns liv, den store Mester.

Lad mennesker huske, at de har en Herre i himmelen, en Gud som ikke lader sig spøge med. Den som ompænder sin hjerne i forsøg på at hæve sig selv og skitsere Gud, vil opdage at han gjorde meget bedre i at stå foran Gud i ydmyg bøn, og bekende at han kun er et fejlende menneske. Gud kan ikke fattes af mennesker. Hans værk og veje kan ikke udgrundes. Vi kan udtale os om de åbenbaringer af Ham selv, som er givet i Hans ord, men bortset fra dette, må vi sige om ham: Du er Gud og dine veje er uransagelige.

Der er en kundskab om Gud og Kristus, som alle frelste må kende. "Dette er det evige liv," sagde Kristus "at de kender dig den eneste sande Gud og Jesus Kristus, som du har sendt."

Det spørgsmål vi må studere er, hvad er sandhed - sandheden for vor tid, elskes, æres og adlydes? (1080) Videnskabens entusiaster har lidt nederlag og tabt modet i deres forsøg på at udforske Gud. De trænger til at stille spørgsmålet, Hvad er sandhed? (MS 124, 1903)

Kapitel 12

En prædiken, som er skrevet til vor belæring. - Det ville være gavnligt for os at studere Romerbrevets 12. kapitel. Det er en prædiken skrevet af apostlen Paulus til vejledning for os. (MS 50, 1903)

1. Se EGW til 2. Mos. 20,1-17.

1, 2 (kp. 1,20; Sal. 19,1-4). Guds værk underviser os. - [Rom. 12,1, 2 citeret.] Hvad udfører Gud, og hvad kræver han af os individuelt i arbejdet for at frelse vore sjæle? Gud virker i os ved

sandhedens lys som oplyser hver menneske, som kommer til verden. Bibelen omtaler Guds værk, som det er åbenbart i verden, som lige så mange lærere, hvis stemme har lydt, over hele jorden og forkyndt Guds egenskaber. Forstanden må se sandheden, og viljen bøje sig for dens krav, når den fremstilles for os baseret på Bibelsk vidnesbyrd. (MS 49, 1898).

2 (1 Kor. 4,9; Fil. 2,12, 13). Gode frugter er beviset. -

Mennesket, det faldne menneske kan blive forvandlet gennem en fornyelse af sindet, så at det kan skelne hvad der er Guds vilje 'det gode, velbehagelige og fuldkomne'. Hvorledes kan han det? Ved at Helligånden behersker tanke, ånd, hjerte og karakter. Hvor ligger beviset? "Vi er et skuespil for verden, for engle og for mennesker." Ved Helligånden bliver der udført et virkeligt arbejde i menneskets karakter, og dels frugter er åbenlyse.

Ligesom et godt træ bærer gode frugter, så vil et træ som faktisk er plantet i Herrens have bære frugt til evigt liv. Skødesynder bliver overvundet; onde tanker bliver udelukket (af sindet). Dårlige vaner bliver renset ud af sjælens tempel. Tendensen som har haft tilbøjelighed til en forkert retning er blevet drejet i en rigtig retning. Forkerte temperament og gemyt forandres, og fornyes ved nye principper for handling. Et helliggjort sind og følelsesliv er nu frugten der bæres på det kristne træ. En fuldkommen forandring har fundet sted. Dette er det arbejde som må gøres.

Vi ser i vor egen erfaring at vi ikke kan udføre beslutninger og fortsætter ved egen kraft. Skal vi da blot opgive vore målbevidste anstrengelser? Nej, selvom vor erfaring viser os at det er umuligt for os selv at gennemføre værket, så kommer hjælpen fra en som er mægtig til at gøre det for os. Når vi klynger os til Ham i tro, gør Han arbejdet for os. Den troende kan kun hvile i tro. Når Gud arbejder, kan vi arbejde i tillid til Ham og udføre Hans vilje. (MS 1a, 1890).

3. Sæd af selvforherligelse avler en sikker høst. - [Rom. 12,3, 10, 9 citeret.] . . . Vantrø kommer til udtryk på mange måder, for Satan våger over enhver anledning til at indskyde nogle af sine egenskaber. I det naturlige hjerte er der en tilbøjelighed til selvophøjelse eller opblæsthed over et godt resultat af ens anstrengelser. Men selvophøjelse hører ikke hjemme i arbejde for Gud. Uanset intelligensniveau, eller det mål af alvor og nidkærlighed der lægges i arbejdet, så vil du stå for fald, medmindre du sætter al tendens til stolthed til side, og overgiver dig til at blive ledet af Guds Ånd.

Åndelig død i sjælen kommer til udtryk i stolthed og en forkrøblet erfaring; de som har en sådan erfaring går sjældent den lige gang i livet. Hvis der nævnes stolthed vil netop de kvaliteter blive besmittet, som ellers, gennem modtagelse af Guds nåde ville blive en velsignelse. De sejre, som ville være en lugt af liv til liv, hvis æren var blevet givet til Gud, bliver plettet af Selvforherligelse. Dette kan synes at være småting, desuden værd at lægge mærke til, men den sæd, der sås bringer sin visse høst. Det er disse småsynder, så almindelig at de næppe lægges mærke til, som Satan bruger i sin tjeneste. (MS 47, 1896).

(Heb. 11,1). Tro er en gave fra Gud. - Tro fortjener intet for os; den er en gave fra Gud, som vi kan modtage og værdsætte, ved at gøre Kristus til vor personlige frelser. Vi kan (vælge) at afvise gaven og tale tvivl og blive kede af det ved at nære tvivl. Men dette vil vokse til en uoverstigelig hindring, (1081) og udelukke hans lys og kærlighed fra vore hjerter. (ST 19. maj, 1898).

11. Se EGW til Mark 12,30.

12. Se EGW til Neh. 2,4.

17 (2 Kor. 8,21; 1 Peter 2,12). De ærlige er hans juveler for evigt. - Sandfærdighed og oprigtighed skulle altid værdsættes højt af alle som bekender sig til at følge Jesus. Gud og ret skulle være deres motto. At handle ærligt og retfærdigt i den nærværende onde verden. Nogle vil handle ærligt når de ser at ærlighed ikke vil bringe deres jordiske interesser i fare, men alle som handler ud fra dette princip, vil få deres navne slettet fra livets bog.

Der må opelskes absolut ærlighed. Vi har kun én chance til at leve her i verden; vi kan ikke komme tilbage og rette nogen fejltagelser; derfor bør hvert skridt tages i guds frygt og forsigtig

omhu. Ærlighed og politik harmonerer ikke; enten vil politik blive undertrykt og sandhed og ærlighed er i kontrol, eller politik tager styret, og ærlighed ophører med at dirigere. Begge kan ikke handle samtidig; de vil aldrig være enige. Når Gud samler sine juveler vil de sande, de oprigtige og de ærlige udgøre hans udvalgte, hans skatte. Engle forbereder kroner for dem, og lys fra Guds trone vil genskinne pragtfuldt fra disse stjerne prydede diademer. (RH 29. dec., 1896).

19 (Sal. 119,126; Luk. 18,1-7; Åb. 6,9). Beskytter og hævner. -

Når trods imod Guds lov er blevet næsten universel og Guds folk er trykket under sorg af deres medmennesker, da vil Gud skride ind. Da vil der høres en stemme fra martyrerne grave, som repræsenterer dem, som Johannes så var blevet dræbt for Guds Ords og Jesu vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved - da vil bønnen blive sendt op fra ethvert sandt Guds barn: "Det er tid for HERREN at gribe ind, de har krænket din lov."

De indtrængende bønner vil blive besvaret, for Gud ynder at hans folk søger ham af hele hjertet og stoler på ham som befrieren. Guds folk vil søge hen til ham, for at han må gøre dette for dem, og han vil stå op som deres beskytter og hævner. "Skulle Gud så ikke skaffe sine udvalgte ret, dem som råber til ham dag og nat?" (RH 21. dec., 1897)

Kapitel 13

1. Gud, Herre over alle folk. - Hvem må betragtes som nationernes hersker? - Gud, Herren, den Almægtige. Alle konger, herskere, nationer tilhører ham og er under hans styre og regering. (MS 119, 1903)

1-7. Herskere er Guds tjenere. - Noget af det sørgeligste på jorden er den kendsgerning at der findes lidenskabelige ledere og uretfærdige dommere. De glemmer at de er under den alvise Guds autoritet, han som husker over enhver regent, fyrste, guvernør og konge.

Statslederne er Guds tjenere og de må tjene som hans lærlinge. Det er til deres eget bedste at de trofast følger de direkte "Så siger Herren" og holder sig på Herrens vej og udøver ret og retfærdighed. De skal forvalte deres magt uden partiskhed og hykleri, afvise at lade sig købe eller sælge, afsky al bestikkelse, og bevare deres moralske uafhængighed og værdighed for Gud. De må ikke medvirke til nogen uærlig eller uretfærdig handling. De må ikke selv forfalde til nogen lav eller uretfærdig handling ej heller støtte andre i undertrykkende adfærd. Kluge regeringsledere vil ikke tillade folket at blive undertrykt på grund af misundelse og jalousi fra dem, der lader Guds lov ude af betragtning. . . . Alle må holde sig evigheden for øje, og ikke handle på en sådan måde at Gud ikke kan godkende (ratificere) deres dom i himlens domstol. (RH 1. okt., 1895)

14. Ingen tvivlsom fromhed blandt sande troende. -

Oprigtige kristnes fromhed er uden skygge af tvivl. De har ført sig Herren Jesus Kristus, og plejer ikke kødet, så begæringer vækkes. De ser bestandig hen til Jesus efter hans befaling, ligesom en tjener følger sin herre, eller en tjenestepige sin frue. De er parat til at gå hvorhen Guds forsyn end sender dem. De tager ikke æren til sig selv. De regner intet af hvad de har - uddannelse, talent, ejendom - for deres eget, men anser sig kun for forvaltere af Guds mangfoldige nåde, og tjener for Kristi menighed. Disse er Herrens budbringere, som lys midt i mørket. Deres hjerter banker enstemmigt med Kristi store hjerte (MS 1a, 1890).

Kapitel 14

(1082) **10.** Se EGW til 2 Kor. 5,10.

11. Se EGW til kp. 3,19.

Kapitel 16

25 (Ef. 3,9-11; Kol. 1,26. 27; se EGW til 2 Kor. 12,1-4). Guds evige fortsæt. - Gud havde en viden om fremtidens begivenheder, allerede inden verdens skabelse. Han lagde ikke sine formål tilrette efter omstændighederne, men han tillod tingene at udvikle sig og modnes. Han medvirkede ikke til at forårsage en vis tilstand, men han forudså at en sådan tilstand ville opstå. Den plan som ville blive udført som følge af frafald blandt nogen af de højeste engle - dette er den hemmelighed som har været skjult fra evigheden. Og der blev beredt et offer i det evige forsyn at udføre netop det arbejde som Gud har gjort for den faldne menneskehed (ST 25. marts, 1897).

(1.Mos. 3,15, Ef. 3,9-11; Kol. 1,26. 27; se EGW til Jer. 23,28.)

Den hemmelighed der var fortiet fra evige tider. - Kristi menneskebliven er et mysterium. Foreningen af det guddommelige med det menneskelige er i sandhed et mysterium, som ligger gemt hos Gud. "En hemmelighed der har været fortiet fra evige tider." Der blev bevaret fra evighed hos Gud, og blev først åbenbaret i Evighedens Have, gennem profetien om at kvindens sæd skulle knuse slangens hoved og den skulle såre hans hæl.

Da Kristus kom til denne jord, var det hans opgave at præsentere denne hemmelighed for verden, som Gud havde fortiet fra evige tider før verden var skabt og før mennesket blev dannet. Og denne vidunderlige hemmelighed, Kristi menneskebliven og forsoninger han gjorde må erklæres til enhver søn og datter af. . . . Hans lidelse opfyldte fuldt ud Guds lovs (ST 30. jan., 1912).

(1 Tim. 3,16.) Hemmeligheden over alle hemmeligheder. - Kristi menneskebliven er hemmeligheden over alle hemmeligheder (Brev 276, 1904).

1. Korinterbrev

Kapitlerne 1-3

(1082)**Lektier til enhver menighed.**--Det tredje kapitel i første Korinterbrev bør læses omhyggeligt og under bønlig overvejelse af ethvert menighedsmedlem. Det første og andet kapitel i dette brev bereder vejen for det tredje, og dette er lektier for enhver menighed i verden. Årsagen for deres vanskeligheder åbenbares tydeligt. (MS 74, 1899).

Kapitel 1

1. Se EGW til kp. 9,13-18.

1-8. Vogt menigheden mod bedrag. - Undervisningen i dette brev rettes mod Guds menighed i Korint, og anvises at blive sendt til ethvert sted der var grupper af hellige, der troede på Jesus Kristus. Som medlemmer af Kristi menighed, bliver de beskrevet som "helliggjorte i Kristus Jesus," og "kaldede til at være hellige." Gennem dåben forpligtede de sig til en tjeneste af gode gerninger med at søge at frelse andre, der ikke kendte sandheden.

Menigheden i Korint var hovedsagligt dannet af hedninge. Paulus havde arbejdet ihærdigt blandt dem, og havde bragt dem til et kundskab om sandheden. Men efter Paulus havde forladt dem, havde falske lærere stået frem, som havde draget apostelskabet og Paulus tjeneste i tvivl. De talte hånlige om ham, og forsøgte at gøre sammenligninger mellem dem selv og ham, som ville forklejle ham i menighedens øjne.

Paulus forsøgte ikke at ophøje sig selv. Men da falsknerierne truede med at ødelægge værket af hans prædikantarbejde, gjorde trofasthed mod hans mission det nødvendigt for ham at ære Gud ved at forsvare sin karakter og værdsætte sit embede. Han påberåber at have en guddommelig mission - at han er "kaldet til at være Jesu Kristi apostel gennem Guds vilje."

(1083)Paulus var kaldet til sit arbejdet af livets Prins. Medens Paulus var engageret i den grusomme forfølgelse af Kristi efterfølgere, viste Frelseren sig for ham og kaldte ham til at være en apostel for hedningene. Som en apostel af vor Herre, nærrede han et helligt ansvar for korintermenighedens krigsførelse. Under hans administration havde de ikke kun modtaget men også lært sandheden til andre. De var blevet så beriget ad de var kommet ind uden gaver. De var blevet bragt ind nærmere og dybere forhold til Kristus.

Paulus kunne ikke i tavshed lade sig drive fra marken, ved falske lærere - lærere som ville indføre falske holdninger og teorier som kunne lade ærlige sjæle bort fra sandheden. Der må passes på menighederne, og advares imod bedrag. Kristus gav Sig selv for os, for at genløse os fra al uretfærdighed, så Han kan rense Sig selv et særligt folk, der er nidkær i gode gerninger. Hans menighed må holdes fra for al falsk lære (MS 46, 1905).

10. Enighed i forskelligheden. - Styrken i Guds folk ligger i deres enhed hos Ham igennem Sin enbårne Søn, og deres enhed med hinanden. Der er ikke to blade på et træ der er præcis ens; alle tankesind løber heller ikke i den samme retning. Men selvom er sådan, kan der enighed i forskelligheden. Kristus er vor grundstammen, og alle som er podet ind i denne grundstamme vil bære den frugt som Kristus bar. De vil åbenbare Hans karakters veltugt i veltalenhedens talent, i gæstfri dannelse, i kristen belevenhed og himmelsk dannelse.

Se på et blomstertæppe, og se de forskelligfarvede tråde. Alle er ikke lyserøde, eller er ikke grønne, eller er ikke blå. En variation af farver er vævet sammen for at danne mønsteret. Sådan er det med Guds plan. Han har til hensigt at sætte os der, hvor vi må lære at leve som enkeltpersoner. Vi er ikke alle egnet til at gøre den samme slags arbejde, men enhver mands arbejde er udtænkt af Gud til at udføre Sin plan (RH 4. juli, 1899).

10-13. Se EGW til Gal. 5,1, 2.

13. Kristus er den samlende sten. - Paulus spørger: "Er Kristus splittet?" Har vi ikke ét åndeligt hoved? Kristus har været den forenende sten, hovedhjørnesten, i alle tidsaldrer. Patriarkerne, det levitiske præsteskab, og kristne I dag, har alle deres omdrejningspunkt i Ham. Han er alt i alle (RH 3. jan., 1899).

21. Se EGW til Rom. 1,20-25.

25-29. Gud måler ikke efter menneskets standard. - På grund af menneskebørnenes stolthed og ærgerrighed, har Gud valgt at udføre sine mægtige gerninger ved de mest enkle og ydmyge midler. Det er ikke de mænd verden ærer som store, talentfyldte og brillante, som Gud udvælger. Han vælger dem som vil arbejde i ydmyghed og enkelthed, anerkende Ham som deres leder i alle livets pligter og anliggender. . . .

Himlens majestæt arbejder med hvem han vil. Hans forsyn vælger nogle gange de ydmygeste redskaber til det største arbejde, for Hans kraft åbenbares gennem menneskers svaghed. Vi har regnet tingene ud efter vor måde, og derved erklærer vi en ting for stor, og en anden for lille; men Gud vurderer ikke efter mennesker standard, Han danner ikke sin målestok efter deres. Vi skal ikke tro at det der stort for os, må være stort for Gud, og hvad der er småt for os er småt for Ham (ST 14. juli, 1881).

Kapitel 2

1-3. Vær bange for selvet. - Apostlen Paulus kunne imødekomme veltalenhed med veltalenhed, logik med logik, han kunne forstandigt ind i alle diskussioner. Men var han tilfreds med denne verdslige kundskab? Han skriver: "Da jeg kom til jer, brødre, kom jeg heller ikke og forkyndte jer vidnesbyrdet fra Gud med fremragende veltalenhed eller visdom. Thi jeg havde fattet det forsæt ikke at ville vide af noget andet, medens jeg var iblandt jer, end Jesus Kristus, og det som korsfæstet."

Her er en meget vigtig lektie. Vi behøver at forstå hvor vi er. Vi behøver at forstå, at den højeste uddannelse der nogen sinde kan gives dødelige mennesker udvikler en ydmyghed, for den åbenbarer hvor meget der stadig er at lære.

Jo mere du lærer, des mere vil du se nødvendigheden af at bruge hele (1084) dit sind og din interesse for lærdommen, for Kristi

sag. Hvorfor lærer du? Får du dig kundskab så at du får forstand på sandheden? Hvis det er formålet, så vær sikker på at du vil skjule selvet i Jesus Kristus.

”Og jeg kom til jer i svaghed og frygt og megen bæven” Paulus var en meget stor lærer; alligevel følte han at arbejdede Guds Ånd ikke med ham, vil al den uddannelse han måtte få være af lille betydning. Ve behøver den samme erfaring; vi må være bange for os selv. Vi behøver hver i sær at sidde ved Jesu fødder, og lytte til Hans undervisende ord (MS 84, 1901).

1-4. Se EGW til Apg 17,34.

1-5 (Apg 9,3-6; 22,3. 4). Undervisning til menigheden i dag.-- [1 Kor. 2,1-5 citeret.] Paulus var ikke nogen ulært mand, men Kristi forkyndelse var et nyt evangelium for ham. Det var et helt anderledes arbejde fra det som han involveret sig da han jagtede de troende fra sted til sted og forfulgte dem ”helt til døden.” Men Kristus havde åbenbaret sig selv for Paulus på en bemærkelsesværdig måde ved hans omvendelse. Ved Damaskus’ port forandrede Den Korsfæstede hele hans livsretning. Forfølgeren blev en discipel, en lærer til en elev.

Fra det tidspunkt blev Paulus et sandt omvendt menneske. Gud gav ham et særligt arbejde at gøre for kristendommens sag. Hans undervisning i hans breve til menighederne på hans tid, er undervisning til Guds menighed til endens tid (Brev 332, 1907).

Veltalenhed i enkelthed.--[1 Kor. 2,1-5 citeret.] Paulus kom ikke menighederne som en stor taler eller som en videnskabelig filosof. Han søgte ikke blot at behage øret med pæne ord og sætninger. Med enkle ord proklamerede han de ting som var blevet åbenbaret for ham. Han var i stand til at tale med kraft og myndighed, for han fik ofte instrukser fra Gud i syner [vs. 6-10 citeret] (MS 46, 1905).

(Apg 17,22-34.) Åndelig kraft ikke i menneskelig visdom.--[1 Kor. 2,1-9 citeret.] Apostlen Paulus havde alle rettigheder som en romersk borger. Han stod ikke tilbage, når det gjaldt hebraisk uddannelse; for han havde lært ved Gamaliels fødder; man alt dette gjorde ham ikke i stand til at nå den højeste autoritet. Med al denne videnskabelige og boglige uddannelse var han - til Kristus åbenbarede sig for ham - i lige så dybt mørke som mange andre på hans tid. Paulus blev sig helt bevidst, at det at kende Jesus Kristus ved egen erfaring var både til umiddelbar og evig bedste. Han indså nødvendigheden af at nå det højeste ideal.

Det har været Paulus sædvane at have en veltalende stil i sin forkyndelse. Han var en mand der kunne tale over for konger, for Athens store og lærte mænd, og hans forstandsmæssige gaver var ofte til værdi for ham, når han skal berede evangeliets vej. Dette prøvede han i Athen, da veltalenhed mødtes med veltalenhed, filosofi med filosofi, og logik med logik; men han fik ikke den fremgang han havde håbet på. Hans bagklogskab fik ham til at forstå at der var noget der manglede, udover menneskelig visdom. Gud lærte ham at noget udover verdens visdom måtte komme til ham. Han måtte have denne kraft fra en højere kilde. For at overbevise og omvende syndere, måtte Guds Ånd komme ind i hans arbejde, og hellige enhver åndelig opståen. Han måtte spise Guds Søns kød og drikke Hans blod.(RH 18. juli, 1899).

2 (Gal. 6,14). Den centrale sandhed fra skriften. - Der er en stor central sandhed der altid skal holdes for øje, når skrifternes undersøges - Kristus og Ham korsfæstet. Al anden sandhed kommer ind, påvirket og med kraft der svarer til forholdet med dette tema. Det er kun i lyset af korset at vi kan se den ophøjede karakter i Guds lov. Den sjæl der er lammet af synd, kan kun begaves med liv ved det værk vor frelses Ophavsmand udførte på korset. (MS 31, 1890).

4 (kp. 4,9). Pålidelige forkyndere er et skuespil for verden. - Vort arbejde i denne tid skal ikke udrettes ved forlokkende ord fra menneskers visdom, som hedenske stortalere brugte for at få bifald. Tal i Åndens tilkendegivelse, og med den kraft som Gud alene kan give. De prøvende sandheder for denne tid skal proklameres af mænd, hvis læber er blevet berørt med levende kul fra Guds alter. En sådan prædiken vil afgjort være modsat den prædiken der normalt høres. (1085) Trofaste budbringere, udsendt fra Gud, er et skuespil for verden, for engle, og for mennesker, ikke fordi de sætter sig selv i høje stillinger, men fordi de viser at de styrkes og hjælpes af Ånden (MS 165, 1899).

7-14. Se EGW til Rom. 11,33.

9 (Ef. 1,17, 18). Optræne fantasien. - Du behøver at dvæle ved forsikringerne i Guds ord, og fremholde for dit sinds øjne. Gentag lektierne der er givet punkt for punkt, dag for dag, og om og om igen, indtil du lærer deres indhold og betydning. I dag ser vi lidt, og med meditation og bøn, ser vi mere i morgen. Og derved får vi de dyrebare løfter lidt efter lidt, indtil vi næsten kan fatte deres fulde betydning.

Oh, hvor meget mere mister vi ikke af fantasioplæringen ved at dvæle ved guddommelige ting, frem for de jordiske ting! Vi kan give fantasien det største spillerum, og dog »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham.« Friske undere vil blive åbenbaret jo nøjere vi bruger det på guddommelige ting. Vi mister meget mere ved at ikke tale om Jesus og om himlen, de helliges arv. Jo mere vi betragter himmelske ting, des mere ny glæde skal vi se, og des mere vil vore hjerter være fyldt af taknemmelighed for vor godgørende Skaber. (Brev 4, 1885).

14. Sandhed op imod verdslig visdom. - Dyrebare sandhedsjuveler, som er af den højeste værdi for de sagtmødige og elskelige som tror på Kristus, er tåbelighed for ham som er klog på verdens skatte. Men sandhed, evig sandhed, skal altid til stede hos den sande troende. Ånden er den tilskikkede underviser for en sådan sjæl, hans vejleder, hans stadige styrke og retfærdighed (MS 29, 1899).

16. Loven er et udtryk for Guds tanke. - Tibudsloven skal ikke betragtes så meget som forbud som de skal betragtes som nåde. Dens forbud er den sikre garanti for lykke inden for lydigheden. Sådant som loven modtages i Kristus, virker de i karakterrenhed, som vil bringe glæde ti os gennem evige tider. For den lydige er den en beskyttelsesmur. Vi beskuer den i Guds godhed, som i sin åbenbaring af dets uforanderlige retfærdighedsprincipper over for mennesker, søger at beskytte dem fra de onder der kommer af overtrædelse.

Vi skal ikke betragte Gud som den der venter på at straffe synderen for sin synd. Synderen pådrager sig selv straf. Hans egne handlinger begynder en række omstændigheder som giver det sikre resultat. Enhver overtrædelsehandling indvirker på synder, gør en karakterforandring hos ham, og gør det nemmere for ham at overtræde igen. Ved at vælge synd, adskiller mennesker sig fra Gud, afskærer sig selv velsignelsens kanal, og det sikre resultat er fordærv og død.

Loven er et udtryk for Guds tanke. Når vi tager imod den i Kristus, bliver den vor tanke. Den opløfter os over de naturlige ønsker og tendensers magt, over fristelser der fører til synd (Brev 96, 1896).

Kapitel 3

1, 2 (Heb. 5,9-12). Hvorfor mange svigter i karakteropbyggelsen.--[Hebr. 5,9-12 citeret.] Paulus kunne ikke tale ligeså tydeligt til de jødiske nyomvendte som han ønskede om guddommens mysterium. På grund af åndelig svaghed og deres manglende begrebsopfattelse, kunne han ikke sige sandheden, som de kunne have hørt rigtigt, om de hade en forstandsmæssig opfattelse, og ville have været en smag af liv til liv.

Fejlen var ikke hos deres underviser, men hos dem selv. De var sløve til at forstå. De havde haft overmådelig gode anledninger. De kunne have vokset i forståelse om Kristus, Hans arbejde, Hans kraft til at frelse alle til det yderste, som kommer til Ham. Men de hade ikke presset på og opad, udnyttet deres anledninger til at lære mere og endnu mere om Frelseren. Fordi de ikke havde taget imod sandhederne i tro, blev deres hukommelse svag. De kunne ikke tilbageholde de absolut nødvendige sandheder i deres tanker for at få gang i karakteropbyggelsen.

Apostlen henleder deres opmærksomhed på deres fejl i denne henseende, som var blevet deres åndelige skavank. Deres misforståelse gav dem et uklart syn på Kristi magt for at gøre Hans rosværdigt på jorden (RH 16. juni, 1903). (1086)

1-3. Åndelige dværge. - Paulus længes efter at tale til korintermenigheden om åndelige ting. Men til hans sorg fandt han den meget svag. Menighedsmedlemmerne kunne endog ikke klare at høre sandheden om dem selv. [1 Kor. 3,1, 2 citeret.] Dette folks åndelige vækst var så forklejnet at et tydeligt "Så siger Herren" var en forhånelse mod dem. Paulus vidste at fik de sandheden ville han blive sat i bås som anklager og kværlulant. (MS 74, 1899).

2. Leve på et lavt niveau. - [1 Kor. 3,1-3 citeret.] Dem som sagde disse ord havde ikke fået føde fra Kristus, og var derfor ikke vokset i åndelig kundskab. Paulus sagde: "Mælk gav jeg jer at drikke" - de tydeligste og mest enkle sandheder, der passer til nyomvendte unge i troen, "ikke med fast føde" - den solide nærende, åndelige føde der passede dem som har vokset i kundskab for åndelige ting. De levede på et lavt niveau, dvælede ved overfladiske sandheder, som ikke krævede omtanke, ingen dyb ransagelse (MS 70, 1901).

4-9. Prædikanter skal ikke forgudes. - Der kan ikke være noget stærkere bevis i menighederne end at bibelsandhederne ikke har helliget deres modtagere end deres sympati for en foretrukken prædikant, og deres uvillig til at acceptere og få udbytte af nogle andre læreres arbejde, som er sendt til dem under Guds forsyn. Herren sender den hjælp til Sin menighed som de behøver, ikke som de vælger; for kortsynede dødelige mennesker kan ikke se hvad der er for deres bedste. Det er sjældent at en prædikant har alle nødvendige kvalifikationer til at udvikle en menighed i alt der hører kristendommen til; derfor sender Gud andre prædikanter til at følge ham, den ene efter den anden, enhver med de kvalifikationer den anden mangler.

Menigheden burde acceptere disse Kristi tjenere i taknemmelighed, ligesom de accepterer deres Mester selv. De burde prøve at få alle mulige goder fra den undervisning som prædikanterne kan give dem fra Guds Ord. Men prædikanterne selv skal ikke forgudes; der burde ikke være religiøse kæledækker og yndlinge ibland folk; det er de sandheder de bringer som skal accepteres, og værdsættes i ydmyghedens sagtomdigheder. (*Genløsningen, Paulus' lære*, s. 74, 75).

5, 6. Herren vor virkekraft. - Herren ønsker at vi skal skelne mellem midlerne og redskabet. [1 Kor. 3,5. 6 citeret.] Menneskeagenten er kun redskabet, det er op til Herren der viser sin virker sin virkekraft. Han må samarbejde med den guddommelige kraft. (Brev 150, 1900).

9 (2 Kor. 10,4; se EGW til 1.Mos. 2,7; Rom. 12,2). Gud kommer med våbene. - "Vi er medarbejdere sammen med Gud." Han giver os alle muligheder, alle nødvendige åndelige vågen til at nedlægge Satans fæstning. Frembring sandheden, som den er i Jesus. Lad tonerne i din stemme udtrykke Guds kærlighed. Før frem, men driv aldrig frem. Kom nærmere ind på den mest hårdnakkede, med venlighed og ømhed. Dyp dine ord i nådens olie, og lad dem flyde fra dine læber i kærlighed (Brev 105, 1893).

Du vil få opelsket guddommelig dannelse. - Herren vil give dem guddommelig kultur som er medarbejdere sammen med Ham. At være medarbejder sammen med Gud betyder at strides og brydes for at vokse op i Kristi lighed. Det er Satan som gør det nødvendigt for os at kæmpe. Dem som holder øjnene fæstet på Herren Jesu liv, vil få en overmådelig adgang til Hans åndelige tempel (Brev 5, 1900.)

Svage planter får en særlige omhu. - "I er Guds ager." Ligesom nogen fornøjer sig ved at dyrke en have, ligeså fornøjer herren sig over Sine troende sønner og døtre. En have kræver konstant arbejde. Ukrudtet må fjernes, nye planter må plantes ud, grene der udvikler sig for hurtigt må skæres tilbage. Ligeså arbejder Herren i Sin have, Herrens planter. Han har ikke behag i nogen anden udvikling, som ikke åbenbarer Kristi karakter. Kristi blod har gjort mænd og kvinder til Guds dyrebare varetægt. Hvor påpasselige skal man da ikke være for at ikke rykke de planter op, som Herren har sat i Sin have. Nogle planter er så svage at der knapt er liv i dem, og disse har Herren særlig omhu for (MS 39, 1896).

(1087) **Lære karakteropbyggelsens arbejde.** - "I er Guds bygning." I er repræsentanter for den store Mesterarbejder. Gud

forbyde at vi ikke lærer karakteropbyggelsesarbejdet. Den vej man må gå i dette arbejde er ikke efter verdens idéer; tilpasningen er ikke efter verdens tilpasning. Dem som går ind i Guds arbejde uden at skjule sig selv i Kristus, vil hurtigt afskære sig selv fra Mesterens bygning (MS 165, 1899).

Lad Kristus lede. - I dit karakteropbyggelsesarbejde må du være sikker på at Kristus er din leder. Det gør en stor forskel om du er medarbejder sammen med Gud eller om I arbejder sammen imod Gud; hvad enten det er jeres højeste mål at ophøje Gud eller ophøje jeres selv i jeres planer. Kristus erklærer: "uden mig kan I slet intet gøre" - vil intet blive billiget af Gud. Studer jeres motiver omhyggeligt, og vær sikker på at I ikke arbejder på jeres egen visdom, borte fra Kristus (MS 102, 1903).

Et tempel æres af Gud og mennesker. - Ethvert menneske skal opbygges med rene, ædle, og oprigtige handlinger. Resultatet af hans arbejde vil være en symmetrisk struktur, en godt tempel der æres af Gud og mennesker (MS 153, 1903).

9-15. Ethvert menneske har sin pligtspost. - Vi bør omhyggeligt veje sagerne om det arbejde vi tager op. Vil dette arbejde være en velsignelse for sjæle? Gud har ikke kun givet os et arbejde for at holde os i gang, men til Hans navns ære. Mange er travlt optaget af at samle træ, hø og stubbe. Men dette vil fortæres, og ikke efterlade noget der forbereder sjælene til den store dag, hvor ethvert arbejde skal prøves af ilden. Mange vil finde at det arbejde, som har optaget deres tid og opmærksomhed er gået tabt, og at de selv med nød og næppe er blevet reddet, som med ilden.

Et resultat som dette er ikke efter Guds orden. Gud har bestemt at enhver har sin pligtspost. Det nøjeregnende, og bønlig spørgsmål må stilles: Hvilken pligt er har vi fået hver i sær, som mænd og kvinder der står til regnskab over for Gud? Og hvad enten vort arbejde er helt begrænset til åndelige ting, eller om det er timelige og åndelige ting i kombination, skal vi gøre vort arbejde trofast. Timelige ting og hellige ting må kombineres, men åndelige ting skal ikke skjules af åndelige ting.

Kristus kræver hele menneskets tjeneste, fysiske, mentale og moralske kræfter i kombination. Disse skal hvervendes ind i Guds tjeneste. Mennesker skal huske at Gud har ejendomsretten på alle, og at hans sysler iklædes en hellighed, som de ikke havde før han blev indskrevet i Herrens hær. Enhver handling skal være en helliget handling, for den optager Guds betroede talent for tid. Hellighed mod Herren tilskrives alle handlinger hos en sådan person, fordi hele hans person bliver underlagt Gud.

Endog i det almindelige liv påtages inden forretninger, hvis det har en fordærvende indflydelse på sanserne. Vi er i Herrens oplæringsskole, og Han har Sine egne særligt udpegede midler, hvorved hvor vi kan komme i hans tjeneste, så at Hans navn forherliges ved det arbejde vi gør i denne verden. Mange er betrængte fordi de ikke arbejder direkte for Guds riges fremme. Men det ydmygeste arbejde er nød til at blive ignoreret. Hvis det er et redeligt arbejde, er det en velsignelse, og kan lede til arbejdets højere dele. Dem som udfører dette arbejde behøver ikke at anklage sig selv som unyttige i Guds store husholdning. Det er ikke nødvendigt, for deres arbejde er et arbejde som nogen må udføre (MS 49, 1898).

11. Den levende sten. - Gud vil ikke acceptere det mest strålende arbejde, eller det flotteste talent, medmindre det funderes på, og knyttes til den levende grundsten; for den alene giver personens evner sand værdi, og gør en levende gerning for Gud. Vi se tilbage i århundrederne, og se de levende stene glimte som lysstråler igennem det moralske mørkes skrammel, vildfarelse og overtro. Disse dyrebare juveler skinner hele tiden med større begær, ikke alene for en tid, men for evighed (*Genløsningen, Paulus' lære*, s. 80).

11-13 (se EGW til Sal. 144,12). Troens guld er uforgængelig. - Det gør en stor forskel om materialet bruges i karakteropbyggelsen. Guds længe ventede dag vil snart prøve ethvert menneskes arbejde. "Den bryder frem med ild, og ilden skal prøve, hvordan enhvers arbejde er." Ligesom ilden afslører forskellen mellem guld, sølv og dyrebare stene, og træ. (1088) hø og strå, sådan vil dommens dag prøve karaktertrækkende, vise forskellen mellem de karaktertræk der dannes efter Kristi lighed,

og karaktertrækkende der dannes efter det hjertes selviske hjerte. Al selvskhed, al falsk religion vil så vise sig sådan som det er. Materialernes værdiløshed vil optæres; men guldet i den sande, enkle og ydmyge tro vil aldrig miste sin værdi. Det kan aldrig fortæres; for det er uforgængeligt. En time i overtrædelse vil ses som et stort tab, medens Herrens frygt vil ses som begyndelsen til visdom. Selvfølgeligens fornøjelse vil gå tabt som strå, medens de holdbare princippers guld, fastholdes, for enhver pris, vil stå for evigt. (RH 11. dec., 1900).

13. Se EGW til Jer. 23,28; Åb. 20,12, 13.

16-23. Se EGW til 1 Tess. 5,23.

Kapitel 4

9 (se EGW til kp. 2,4; Rom. 12,2). Enhver sejer er en juvel til livets krone. - Den kristne er et skuespil for verden, for engle, og for mennesker. Enestående? - Ja; han har den mest enestående, særlige karakter, fordi hans liv er udarbejdet efter den guddommelige lignelse.

Beboerne i ufaldne verdener, og i det himmelske univers holder øje med kampen mellem godt og ondt med intens interesse. De glæder sig når Satans spidsfindigheder, den ene efter den anden, kan ses og imødekommes med et "Der står skrevet", ligesom Kristus imødekom dem i Sin kamp med den listige fjende. Enhver vundet sejer er en juvel i livets krone. På sejrens dag jubler hele himmelens univers. Engle med harper sendes ud med den bedste musik, og akkompagnier stemmens melodi (Brev 5, 1900).

Kapitel 6

19, 20. Gud kræver hjertets trone.--Gud har købt os, og han gør krav på en trone i hvert hjerte. Vort sind og vort legeme må underordnes ham, og vore medfødte vaner og lyster må undergives sjælens mere ophøjede behov. Men vi kan ikke stole på os selv i denne gerning. Vi kan ikke trygt følge vore egne tilskyndelser. Helligånden må forny og hellige os. Tjenesten for Gud må der ikke findes noget halvgjort arbejde. (SpT, serie A, nr. 7, s. 39).

20. Se EGW til 2.Mos. 16;3; 2 Peter 1,10.

Kapitel 9

13-18 (kp. 1,1). Arbejde for sjæle ikke for penge. - Paulus vaklede ikke. Han blev etableret og grundfæstet i troen. Men så vidt muligt forsøgte han at gøre sig selv ét med dem han arbejdede med.

Som en evangeliets tjener, var det Paulus privilegium at kræve støtte fra dem han arbejdede for. Selvom han blev alles tjener, arbejdede han dog med sine hænder for at underholde sig selv, så ingen har anledning til at anklage ham for selvskhed. Han tog ikke løn for sit arbejde, som en evangelieprædikant har rest til. Derved gjorde han det tydeligt at han arbejdede for sjæle, ikke for penge.

"Hvad er så min løn?" spørger han. "Den, at jeg forkynder evangeliet uden udgift for nogen, så jeg ikke udnytter den ret, forkyndelsen af evangeliet giver mig."

Paulus var ikke afhængig af mennesker for at blive ordineret. Han havde fået sit hverv og ordination fra Herren. Han betragtede sit præstelige arbejde som et privilegium. For ham var det ikke en pligt der skulle gøres på grund af penge. Han arbejdede for menneskesjæle. "Thi om jeg forkynder evangeliet," sagde han, "har jeg ikke noget at rose mig af; jeg er jo under tvang; ve mig, om jeg ikke forkynder det!" Han forsøgte hele tiden hvordan han kunne give sit vidnesbyrd den største virkning. Han eftersøgte Guds billigelse.

Ville dagens folk kunne findes med den tro som Paulus havde, ville mennesker forkynde evangeliet, ikke se på mennesker efter deres løn, men villigt gerne modtage deres løn i form af sjæle (MS 74, 1903).

20-23. Paulus' arbejdsmetode. - [1 kor. 9,20-23 citeret.] Vi ved at apostlen ikke ofrede en tøddel af princippet. Han tillod ikke at lade sig lede bort af menneskers sofisteri og leveregler. Han kunne ikke falde sammen med menneskers formodninger og forsikringer som lærte menneskenes læresætninger, fordi syndighed og overtrædelse havde herredømmet og fik magten, lod han sin kærlighed blive kold. Al iver og alvor skal holdes i ave; men samtidig med (1089) at nogle af vore tros træk kommer til udtryk i din omgang, vil der straks vækkes fordomme.

Paulus kunne være lige så ivrig som de mest ivrige, i sin troskab mod Guds lov, og vise at han var helt fortrolig med de gammeltestamentlige skrifter. Han kunne dvæle ved symbolerne og afskygningerne som afbillede Kristus, han kunne ophøjede Kristus, og fortælle alt omkring Kristus og Hans særlige arbejde for menneskenes skyld, og hvilken en mark han skulle ud på. Han kunne gå frem i det mest dyrebare lys i profetierne, som de ikke havde set; og alligevel ville han ikke fornærme dem. Sådan blev grundlaget lagt allerbedst, at når tidspunktet kom, blev de bløde om hjertet, og kunne tale i Johannes sprog: Se på Jesus Kristus, som blev gjort til kød, og boede iblandt os, Guds Lam, som bærer verdens synd.

Han forkyndte Kristus til hedningene, som deres eneste håb for frelse, men sagde i første omgang ikke noget om loven. Men efter at deres hjerter var blevet varme, af at fået vist Kristus, som Guds gave til vor verden, og hvad der var indbefattet i Genløserens arbejde, i det kostbare offer der viser Guds kærlighed til mennesker, på den mest velformulerede enkle måde, viste han den kærlighed for alle menneskene - jøder og hedningene - at de kunne blive frelst ved at overgive deres hjerter til Ham. Da de blødgjort og underlagt på den måde, gav de sig selv til Herre, han præsenterede Guds lov som en prøve på deres lydighed. Det var den måde han arbejdede på - indrette sine metoder til at vinde sjæle på. Var han kort for hovedet og udygtig med sin omgang af Ordet, ville han hverken have nået jøder eller hedninge.

Han førte hedningene videre til at se Guds kærligheds forbløffende sandheder, som ikke sparede Sin egen Søn, men udfriede Ham for os alle; og hvordan skal Han ikke være med Ham, der også frit gav os alle ting? Spørgsmålet blev stillet hvorfor et så umådeligt offer var nødvendigt, og så gik han tilbage til symbolerne, og gennem de gammeltestamentlige skrifter, der åbenbarer Kristus i loven, og blev de omvendte til Kristus og til loven (SpT, Serie A, No. 6, s. 54, 55).

24-27 (1 Peter 2,11). En kamp som alle må vinde. - [1 Kor. 9,24-27 citeret.] Denne herlige kamp er foran os. Apostlen forsøger at inspirere os til at gå ind i en ædel kappestrid, en kappestrid hvor der ikke kan ses et selvsk, uhæderligt eller hemmeligt arbejde. Vi skal bruge alle åndelige nerver og muskler i kamp for livets krone. Ingen af dem der gør sit bedste, vil tabe den kamp.

Alle som stræber efter prisen skal underlægge sig selv streng disciplin. "Enhver, der deltager i idrætskamp, er afholdende i alt." Dem som går i kamp med fysisk styrke for en forgængelig pris indrømmer nødvendigheden af streng afholdenhed fra al eftergivelse, som svækker de fysiske kræfter. De spiser enkel mad på regelmæssige tidspunkter.

Hvor meget mere burde da ikke dem som går ind i evangeliets væddeløb, afholde sig fra uretmæssige eftergivenesshed for appetitten og "afstå fra kødets lyster, som fører krig imod sjælen." De må altid være mådeholdene. Den samme betvingelse som giver dem kraft til at få sejr på en gang, vil, hvis den hele tiden praktiseres, give dem en stor fordel i kapløbet for det evige livs krone. (MS 74, 1903).

(Rom. 8,13; Kol. 3,5.) Under Guds tugtelse.--[1 Kor. 9,24-27 citeret.] Således bringer Paulus de betingelser som Gud stiller enhver sjæl som indskriver sig i Hans tjeneste. Apostlen er bange for at han selv ikke skal kunne bestå ransagelsesprøven, og blive fundet for let, og sætter sig selv under hård træning. Ligeså behøver den kristne i dag at vogte sig strengt over sin appetit.

Han behøver at underlægge sig selv streng oplæring, for at han ikke bliver upålidelig eller bliver vilkårlig, uden at kunne se sin standard og bestræbe sig på at nå den. Han må adlyde Guds love. Fysiske, mentale og moralske kræfter må holdes i fuldkommen tilstand, hvis han skal have Guds billigelse. ”Jeg holder mit legeme i ave,” siger apostlen. Dette betyder bogstaveligt at slå dens ønsker, impulser og lidenskaber tilbage med hård disciplin, ligesom dem der konkurrerer efter en jordisk pris. (MS 93, 1899).

27 (se EGW til 2 Kor. 12,1-4). Paulus på vagt.--[1 Kor. 9,26, 27 citeret.] Paulus skulle altid være på vagt, så de onde tilbøjeligheder ikke får overtaget over ham. Han passede godt på sin appetit, lidenskaber og onde tilbøjeligheder (Brev 27, 1906).

Kapitel 10

(1090) **4.** Se EGW til Apg 15,11.

12. Se EGW til 1. Kong. 11,1-4; Matt. 26,31-35.

Kapitel 11

18-34 (Matt. 26,26-29). Herrens nadver forvanskes. -

Korinterne var på stærke afveje fra den enkle tro og menighedens harmoni. De fortsatte med at samles til tilbedelse, men med hjerter der var fremmede for hinanden. De havde forvansket den sande betydning af Herrens nadver, og afbilledet afgudefesterne i stor grad. De samledes for at fejre Kristi død og lidelse, men vendte anledningen til festtid og selviske nydelser.

Det var blevet sædvane, før at deltage i nadveren, at være sammen om et socialt måltid. Familier der bekendte sig til troen medbragte deres egen mad til mødestedet, og spiste uden at vente høfligt på at de andre var parate. Den hellige forordning med Herrens nadver, var for velhavende, der hengav sig grådige fester; medens de fattige fil lov at rødmæ når deres kostpenge blev sat i modsætning med deres rige brødrers kostbare levnedsmidler.

Paulus irettesætter korinterne for at gøre Guds hus til en et sted for fest og gilde, ligesom en gruppe afgudsdyrkere: ”Har I da ikke hjem, hvor I kan spise og drikke? Eller foragter I Guds menighed og gør dem skamfulde, der intet har?” Grækernes offentlige religiøse fester var blevet på denne måde, og det var ved at følge de falske lærers råd at de Kristne var blevet ledt til at efterligne deres eksempel. Disse lærere var begyndt at forsikre dem om at det ikke var forkert at deltage i afgudefester, og havde til sidst indført nogle lignende praksis i den kristne kirke.

Paulus gik over til at vise ordnen og formålet med Herrens nadver, og advarede da sine brødre mod at forvanske denne hellige forordning (LP 170, 171).

23-26 (Matt. 26,26-29; Mark 14,22-24; Luk. 22,19. 20). Den eneste rigtige fremstilling. - Det brudte brød og den rene druesaft skal fremstille Guds søns brudte legeme og udgydte blod. Gennemsyret brød må ikke komme på nadverbordet; kun usyret brød er den eneste rette fremstilling af Herrens nadver. Intet gæret kan bruges. Kun rene frugter fra vinen og usyret brød kan bruges (RH 7. juni, 1898).

25. Se EGW til Matt. 26,28.

26 (se EGW til Mark 16,1, 2). Hyppigheden af Herrens nadver. - Menneskenes frelser beror på at der hjerter til stadig bruges på renselsen af Kristi blod. Derfor, skulle Herrens nadver ikke blot holdes lejlighedsvis eller årligt, men oftere end den årlige påske. Denne højtidelige forordning fejrer en langt større begivenhed end Israels børns udfrielse fra Ægypten. Denne udfrielse var karakteristisk på den store forsoning som Kristus gjorde ved at ofre Sit eget liv for Sit folks endelige befrielse (3SG 228).

28. Se EGW til Joh. 13,14. 15.

Kapitel 12

4-6, 12 (Ef. 4,4-13). Ethvert medlem arbejder på sit bestemte sted.--[1 Kor. 12,4-6, 12 citeret.] Vinen har mange grene, men selvom alle grenene er forskellige, er de ikke uenige. I forskelligheden er der enighed. Alle grenene får deres næring fra én kilde. Dette er en illustration på enighed der skal eksistere iblandt Kristi efterfølgere. I deres forskellige arbejdslinjer har alle kun eet hoved. Den samme Ånd virker på forskellige måder gennem dem. Der er harmonisk handling, selvom gaverne er forskellige. Studér dette kapitel. Fra dette vil du se at det menneske som er sandt forenet med Kristus, aldrig vil handle som om han var en helhed i sig selv. . . .

Menighedens fuldkommenhed er ikke afhængig af om hvert medlem er formet helt ens. Gud kalder enhver til at tage sit rette sted, og stå på sin lod til at gøre hans særlige arbejde efter de evner som han har fået. (Brev 19, 1901).

To kapitler skal læses uden ad.--Det 12. og 13. kapitel i 1. korinterbrev bør huskes uden, være skrevet i sind og hjerte. Igennem Sin tjener Paulus, har Herren sat disse (1091) emner til genstand for vor eftertænksomhed, og dem som har privilegiet at komme i et menighedsfællesskab vil blive forenede, forståelsesmæssigt og forstandigt. De medlemmer som udgør selve menigheden, repræsenterer Guds menighed og forholdet til dens medlemmer støtte hinanden (MS 82, 1898).

27. Se EGW til Hebr. 8,1, 2.

Kapitel 13

Læs dette kapitel hver dag.--Herren ønsker at jeg skal henlede Hans folks opmærksomhed på det trettende kapitel i Første Korinterbrev. Læs dette kapitel hver dag, og få trøst og styrke fra det. Lær den værdi som Gud lægger i hellig, himmelsk født kærlighed fra dette kapitel; og lad den lektie, som dette lærer, komme hjem til jeres hjerter. Lær at Kristus-lig kærlighed er af himmelsk fødsel, og uden denne er alle andre kvalifikationer værdiløse. (RH 21. juli, 1904).

Et udtryk for lydighed. - I det trettende kapitel i første korinterbrev, definerer Paulus sand Kristus lig kærlighed. . . . Dette kapitel er et udtryk for alle deres lydighed, som elsker Gud og holder Hans bud. Det kommer ind i livets handlinger hos enhver oprigtig troende (Brev 156, 1900).

1. Gud holder vægtskålene. - Det er ikke den hurtige taler, den skarpe intelligens, som tæller hos Gud. Det er den alvorlige hensigt, den dybe medynk, kærlighed for sandheden, guds frygt, som har en tællende indflydelse. Et vidnesbyrd fra hjerte, der kommer fra læber som ikke har sving, fulde af tro og ydmyg tillid, selvom det er ved en stammende tunge, regner gud lige så dyrebart som guld; medens den smarte tale, den velformulerede store tale, fra den som er betroet store talenter, men som lider mangel på sandfærdighed, i standhaftighed, i renhed, i uselvished, er som rungende malm og en klingende bjælde. Han kan sige vittige ting, han kan fortælle underholdende anekdoter, han kan spille på følelser; men Jesu ånd er ikke i det. Alle disse ting kan behage uheldiggjorte hjerter, men Gud har de vægtskåle i sine hænder som vejer ordene, oprigtighedens ånd, helligelse, og Han erklærer det i det hele taget for lettere end forfængelighed (Brev 38, 1890).

5. Se EGW til Ordsp. 16,32.

12 (Rom. 11,33; Ef. 2,7; Åb. 7,16, 17; 22,4; se EGW til 1 Kor. 15,20, 42-52). Mysterierne foldes ikke ud i himlen. - Men mange mysterier forbliver dog uåbenbarede. Hvor meget af det, som anerkendes som sandhed, er mystisk og uforklarligt for menneskesindet! Hvor mørk virker Forsynets styrelse. Hvor nødvendigt er det ikke for ubetinget tro og tillid til Guds moral-regering! Vi er parat til at sige med Paulus: ” hvor uransagelige er ikke hans domme, og hvor usporlige hans veje!”

Vore åndsevner er ikke nu tilstrækkeligt udviklede til, at vi kan forstå Guds hemmeligheder. Men når vi tilsammen skal udgøre den himmelske familie, vil disse hemmeligheder blive opladt for

os. Om medlemmerne af den familie skriver Johannes: »De skal ikke sulte mere og ikke tørste mere, ikke heller skal sol eller nogen hede stikke dem.« Thi Lammet, som står midt for tronen, skal være deres hyrde og lede dem til kilderne med livets vand; og »Gud skal tørre hver tåre af deres øjne.« "Og de skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander."

Da vil meget blive åbenbaret som forklaring på det, Gud nu forholder sig tavs om, fordi vi ikke har opfattet og værdsat, hvad der allerede er åbenbaret af de evige hemmeligheder. Forsynets styrelse vil blive forklaret, nådens hemmeligheder i Kristus vil blive åbenbaret, og hvad tanken ikke nu kan gribe og som er så svært at forstå, vil blive klarlagt. Vi skal se en plan med det, som syntes os uforklarligt, visdom i alt, hvad der blev os nægtet, godhed og nedladende barmhjertighed i alt, hvad der blev skænket os. Sandheden vil blive udfoldet for vort sind, fri for uklarhed og på en ligefrem måde, og vi vil kunne udholde dens renhed. Hjertet vil uvilkårligt synge af glæde. Stridigheder vil være opført for bestandig og alle vanskeligheder overvundet. (ST 30. jan., 1912).

13. Kærlighed den mest værdsatte egenskab. - Den egenskab som Kristus påskønner mest i mennesket er næstekærlighed af et rent hjerte. Dette er frugten som bæres på det kristne træ (MS 16, 1892).

En plante af himmelsk oprindelse. - Kærlighed er en plante af himmelsk oprindelse, og hvis vil have den til at blomstre i vore hjerter, må vi (1092) dyrke den dagligt. Mildhed, venlighed, langmodighed, ikke let at opildne, bære alle ting, udholde alt - dette er frugterne på kærlighedens træ (RH 5. juni, 1888).

Kapitel 15

6. Hellige kendsgerninger er foreviget. - Efter Sin genopstandelse, viste Kristus Sig ikke for nogen andre end Sine efterfølgere, men vidnesbyrdet om Hans opstandelse var der ikke mangel på. Det kom fra forskellige kilder, fra fem hundrede, som var samlet i Gallilæa for at se deres opstandne Herre. Dette vidnesbyrd kunne ikke neddæmpes. Den hellige kendsgerning om Kristi opstandelse var foreviget (MS 115, 1897).

Et udtryk som Guds ansigt. - Efter sin opstandelse mødtes Kristus med Sine disciple i Galilæa. På det fastsatte tidspunkt var der samlet omkring fem hundrede disciple på bjergsiden. Pludselig stod Jesus iblandt dem. Ingen kunne fortælle hvorfor eller hvordan Han kom. Mange som var til stede har aldrig ført set Ham; men i Hans hænder og fødder så de mærker fra korsfæstelsen; hans mine var som Guds ansigt, og da de så Ham tilbad de Ham (Brev 115, 1904).

9. Se EGW til Apg 9,1-4.

20 (3.Mos. 23,10. 11). Kristus er modbilledet på svingningsneget. - Det var til Guds ære at livets Fyrste skulle være førstefrugterne, modbilledet på det symbolske svingningsneg. " Thi dem, han forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så han kan være den førstefødte blandt mange brødre." . . .

Kristus var førstefrugten blandt dem der sov. Netop dette scenari, Kristi opstandelse fra døde, fejrede jøderne fejret i symboler, i en af deres hellige fester. . . . De kom frem til Templet, da førstefrugterne var blevet samlet ind, og holdt en takke-fest. Førstefrugterne fra høstafgrøden blev helliget til Herren. Den afgrøde skulle ikke bruges til menneskers nytte. Den første høst blev givet som en taknemmelighed til at ofre til Gud. Han blev anerkendt som høstens Herre. Da de første kornaks blev høstet på marken, blev de omhyggeligt samlet ind, og da folk tog op til Jerusalem, blev de bragt frem for Herren, svang de høstede neg for Ham som et takoffer. Efter denne ceremoni kunne seglet sættes på hviden, og det kunne samles ind som neg (MS 115, 1897).

20, 42-52 (kp. 13,12; Rom. 8,11). Et billede på den endelige opstandelse. --Jesu opstandelse var et billede på den endelige opstandelse for alle, som er sovet ind i ham. Frelserens opstandene legeme, hans optræden og hans talemåde var alt sammen velkendt for hans disciple. På samme måde skal de, som

sover ind i Jesus, atter opstå. Vi vil kunne kende vore venner på samme måde, som disciplene kendte Jesus, Om de så har været vanskabte; sygelige eller vansirede i dette dødelige liv, så vil deres særegne personlighed i deres opstandene legeme være fuldkommen bevaret, og vi skal i det ansigt, der stråler af lyset fra Jesu ansigt, genkende trækkene hos dem, vi elsker. (3SP 219)

22, 45 (Rom. 5,12-19; se EGW til Joh. 1,1-3, 14; Åb. 1,8). Syndige mennesker får en anden prøvelse. - Som repræsentant for den faldne slægt, gik Kristus over den samme grund som Adam snublede og faldt på. Ved et liv i fuldkommen lydighed mod Guds lov, genløste Kristus mennesket fra straffen for Adams skammelige fald. Mennesket har overtrådt Guds lov. Kun dem som vender tilbage til deres troskab mod Gud, kun dem som adlyder den lov de har overtrådt, vil Kristi blod være til nytte. Kristus vil aldrig være delagtig i synd. Ved at bære lovens straf, giver Han synderen en ny chance, en anden prøvetid. Han åbner vej, hvorved synderen kan genindsættes til Guds gunst. Kristus bærer straffen for menneskenes tidligere overtrædelser, og derved tildeler mennesket Sin retfærdighed, gør det muligt for mennesket at holde Guds hellige lov (MS 126, 1901).

(Åb. 1,8; 22,13). Alfa og Omega. - Når dem der studerer profetien sætter sig for at kende Åbenbaringens sandheder, vil de se betydningen af denne ransagning. Kristus Jesus er Alfa og Omega, første Mosebog i det gamle testamente, og åbenbaringen i det nye. Begge samles i Kristus. Adam og Gud genforenes ved lydighed mod den anden Adam, som overvandt (1093) Satans fristelser og genløser Adams skændige fejl og fald.

De to Adam'er vil mødes i Paradiset, og omfavne hinanden, medens dragen, udyret og den falske profet, og alle som har afvist de anledninger og privilegier de har fået for en så uendelig pris, og ikke vendt tilbage til deres loyalitet, vil blive lukket ud af Paradiset (MS 33, 1897).

42-52 (kp. 13,12). Personen bevares i et nyt legeme. - Vor personlige identitet bliver bevaret i opstandelsen, selvom det ikke er det samme fysiske materiale som gik i graven. Guds forunderlige gerninger er et mysterium for mennesker. Menneskets ånd og karakter vender tilbage til Gud, det skal bevares. I opstandelsen vil ethvert menneske have sin egen karakter. Gud vil på sit eget tidspunkt fremkalde de døde, give livet livsånede igen, og påbyde de tørre bren at leve. Den samme form vil komme frem, men den vil være fri for sygdom og enhver mangel. Den lever igen med de samme individuelle træk, så at ven vil genkende ven. Der er ingen Guds lov i sig selv, der viser at Gud giver de samme materialer tilbage, som udgjorde kroppen før døden. Gud skal give den retfærdige døde en krop som vil være Ham til behag.

Paulus illustrer dette emne med frøkornt der sås i marken. Det udsåede frø opløses, men der fremkommer et nyt frøkornt. Det naturlige materiale i frøet, der opløses, vil aldrig komme op igen som før, men Gud giver det en krop som Han finder for godt. Et meget finere materiale udgør menneskekroppen, for den er en ny skabelse, en ny fødsel. Den vises som en naturlig krop, men den oprejser en åndelig krop (MS 76, 1900).

51-55 (Es. 65,17; Matt. 25,21; 1 Tess. 4,16. 17; Åb. 5,12; 21,4). Udødelighedens afsluttende berøring. - Vi har en levende, opstanden Frelser. Han sprænger gravens lænker efter at Han havde ligget der i tre dage, og i sejer. Over udskillelsen af Josef grav proklamerede ham: "Jeg er opstandelsen og livet." Og Han kommer. Er vi parate til ham? Er vi parate så, hvis vi falder i søvn, kan vi gøre det i håbet for Jesus Kristus? Arbejder du for dine brødre og søstres frelse? Livgiveren kommer snart.

Livgiveren kommer snart. Livgiveren kommer snart og bryder gravens lænker. Han skal føre fangerne frem og proklamere: "Jeg er opstandelsen og livet." Der står den oprejste hær. Den sidste tanke var døden og dets smerter. Den sidste tanke de havde var om graven, men nu proklamerer de: "O død, hvor er din brod? O grav, hvor er din sejr?" Dødens smerte var det sidste de mærkede. "O død, hvor er din brod? Den sidste ting de erkendte var dødens smerte. Når de vågner op er smerten helt væk. . . .

Her star de, og udødelighedens endelige berøring er over dem, og de går frem til deres Herre i luften. Guds stads porte svinger tilbage på deres hængsler, og de folkeslag som har holdt

sandheden for øje går ind. Der er rækker af engle på hver side, og Guds genløste går ind gennem keruber og serafim. Kristus byder dem velkommen og giver dem Sin velsignelse. "Vel gjort, du gode og tro tjener, . . . gå ind til din Herres glæde." Hvad er det for en glæde? Han ser Sine sjæles møje, og er tilfreds.

Det er det vi arbejder for. Her er én, som vi i nattestunden bad til Gud for hans bedste. Der er én som vi talte med på hans dødsleje, og han hang sin hjælpeløse sjæl på Jesus. Her er en som var en stakkels dronning. Vi prøvede at fæstne vore øjne på Ham, som er mægtig til at frelse, og vi fortalte ham at Kristus kunne give ham sejren. Der er de evige herlighedskroner på deres hoveder, og så kaster de genløste deres glitrende kroner på Jesu fødder; og så slår englekoret sejrstenen and, og engle i to rækker starter sangen, og de genløstes hær falder ind, som om de har sunget sangen på den jord, de har været på.

Oh, hvilken musik! Der er ikke en eneste disharmonisk tone. Enhver stemme proklamerer: "Værdig er det slagtede lam." Han er Sin sjæles møje, og er tilfreds. Tror du at enhver som er der, vil tage sig tid til fortælle om sine trængsler og forfærdelige vanskeligheder? "Det som var først skal ikke huskes, eller blive tænkt på." "Gud skal tørre alle tårer bort fra deres øjne" (MS 18, 1894).

2. Korinterbrev

Kapitel 2

(1094) **4. Paulus en ven for den fejlende.**-- Apostlen Paulus fandt det nødvendigt at rettesætte fejl i menigheden, men han mistede ikke sin selvkontrol når han rettesatte fejl. Han forklarer ihærdigt grunden for hans handling. Hvor omhyggeligt arbejdede han ikke for at give dem indtryk af en vej for den fejlende! Han får dem til at forstå at det koster ham smerte at pådrage dem smerte. Han efterlod indtrykket hos dem at hans interesse var den samme som deres [2 Kor. 2,4 citeret] (Brev 16a, 1895).

11 (Ef. 6,12; se EGW for 2 Kor. 4,3-6; 13,5). Giv ikke Satan nogen fordel.--I kampen med sataniske agenter er der afgørende øjeblikke der bestemmer om sejren er på Guds side eller på siden for denne verdens fyrste. Hvis dem som er involveret i krigen ikke er helt vågen, alvorlige, vagtsomme, beder for visdom, våger i bøn, . . . lykkedes det Satan at sejre, når han er blevet besejret af Herrens hære . . . skal Guds trofaste vagtfolk ikke give de onde magter nogen fordel. . . .

Vi har usynlige fjender vi skal møde, onde mennesker er agenter for mørkets kræfter, og arbejder gennem, og uden åndelig erkendelse for sjælen vil være uvidende om Satans påfund, og bliver omviklet i snaren, snubler og falder. Han som vil overvinde må holde fast i Kristus. Han må ikke se tilbage, men altid holde øjet opad.

Løb hen til Mellemanden, hold fast i Mellemanden, ræk opad efter den ene arbejdslinie efter den anden, arbejd ikke for det kødelige, og for at opfylde lysterne deri.

Der er ikke noget sådant som vi går ind ad de himmelske porte under eftergivenhed, ligegyldighed og tåbelighed, underholdning, selvished, men kun ved stadig årvågenhed og uophørlig bøn. Åndelig årvågenhed fra vor side, hver i sær, er sikkerhedens pris. Svej ikke een tomme til Satans side, for at han ikke vinder fortrin over dig. (Brev 47, 1893).

14-17. Frimodighed af en helliggjort samvittighed.--[2 Kor. 2,14-17 citeret.] Disse ord af Paulus nedtoner ikke en åndelig stolthed, men en dyb kundskab til Kristus. Som en af Guds budbringer udsendt for at bekræfte sandhedens Ord, vidste han hvad var sandhed; og med en helliggjort samvittigheds frimodighed forherligede han i denne kundskab. Han vidste at han var kaldet af Gud til at forkynde evangeliet med al den vished som hans tillid til budskabet gav ham. Han var kaldet til at være en Guds ambassadør til folk, og han forkyndte evangeliet som en af de kaldte. (MS 43, 1907).

Kapitel 3

6-9 (Rom. 8,15-21; se EGW til Heb. 8,6, 7). Loven er forordnet til liv.--Guds lov, som på Sinaj blev forkyndt med forfærdelig majestæt, fordømmer synderen. Det er Lovens opgave at fordømme synderne, men der findes ingen frelsesmulighed i den. Den er livets lov, og de som lever efter den, bliver rigt belønnet. Men den fører til trældom og død for dem som fortsætter med at være under dens fordømmelse. (RH 22. april, 1902).

7. Se EGW til 2.Mos. 34,29.

7-11 (Gal. 3,19; Ef. 2,15; Kol. 2,14; Heb. 9,9-12; 10,1-7). Et tofoldigt system i loven. - Guds folk kaldte han sin særlige rigdom, og de var privilegeret med et dobbelt lovsystem: Moralloven og ceremoniloven. Den ene viste tilbage til skabelsen for at minde om, at den levende Gud skabte verden, og at hans krav er bindende for alle mennesker i ethvert system og vil eksistere gennem alle tider og i evigheden. Den anden er givet på grundlag af menneskets overtrædelser af moralloven, og lydigheden mod den bestod i offerydelse og ofre, som pegede frem mod den fremtidige befrielse fra synd. Der skelnes klart og tydeligt mellem disse to. Fra skabelsen var moralloven en væsentlig del af Guds guddommelige plan, og den var lige så uforanderlig som han selv.

Fra skabelsen var moralloven en væsentlig del af Guds guddommelige plan, og den var lige så uforanderlig som han selv. Ceremoniloven skulle opfylde et særligt formål angående Kristi plan for at frelse menneskeslægten. Det symbolske system med ofre og (1095) offerydelse blev sat i værk for at synderen kunne forstå og se hen til det store offer: Kristus. Men jøderne var så blændede af stolthed og synd, at kun et fåtal af dem kunne se længere end til dyrets død som forsoning af synd. Disse ofre viste hen til Kristus, men da han kom, kunne de ikke kende ham. Ceremoniloven var hellig. Den var det middel, som Jesus Kristus havde givet i samråd med sin Fader som hjælp i frelsesplanen for menneskeslægten. Hele ordningen med det symbolske system var grundlagt på Kristus. Adam så Kristus symboliseret i det uskyldige dyr, der led straffen for hans overtrædelse af Jehovas lov (RH 6. maj, 1875).

To love bærer guddommelighedens mærke. - Paulus ønsker af hele sit hjerte at hans landsmænd vil indse at det var den synd tilgivende frelsers herlighed som gjorde hele den jødiske offertjeneste meningsfuld. Han længtes efter at jøderne skulle forstå at Kristus kom til verden og døde som menneskets sonoffer, og da mødte virkelighedens modbillede.

Efter at Kristus døde på korset som sonoffer for synden, kunne offerloven ikke længere stå ved magt. Den havde hørt sammen med moralloven og var derfor hellig. Det hele har Guddommens stempel og var et udtryk for Guds hellighed og retfærdighed. Og hvis det som var slut, var herligt, hvor meget herligere måtte da ikke virkeligheden være, da Kristus blev åbenbaret, han som giver sin livgivende, helliggørende Ånd til alle som tror (RH 22. april, 1902)?

Dødens tjeneste. - Guds hellige Lov er både kort og altomfattende. Den er let at forstå, og Den er let at huske. Den udtrykker i al sin enkelhed Guds vilje. Inden for Lovens enorme rækkevidde kan Den opsummeres i følgende ord: "Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke og din næste, som dig selv." "Dette skal du gøre, så skal du leve." "I skal derfor holde alle mine Love og Retsregler. Det menneske, der følger dem, skal leve ved dem, for Jeg er Herren." . . .

Hvis Lovens overtrædere skal behandles efter denne pagts bogstav, så er der intet håb for den fortabte menneskehed; for alle har syndet og mangler herligheden fra Gud. Adams faldne slægt kan ikke få øje på noget andet end en sikker død efter denne pagts ord. Døden vil helt sikkert blive lønnen for alle dem, som forgæves søger at opstille deres egen retfærdighed for at opfylde Loven. Gud har forpligtet sig selv til at fuldbyrde Lovens straf for alle, der overtræder den. (ST 5 Sept., 1892).

(Heb. 8,5) Den jødiske lovs ceremonier er profetiske. - Kristi evangelium kaster glans over den jødiske tidsalder. Det kaster lys

over hele den jødiske husholdning og giver ceremoniloven betydning. Guds tabernakel eller tempel på jorden var et billede af det virkelige tempel i himlen. Alle ceremonier i den jødiske lov var profetiske, en billedlig fremstilling af hemmelighederne i forløsningsplanen.

Denne lovs forskrifter og ceremonier var givet af Kristus, som ikklædt en skystøtte om dagen og en ildstøtte om natten var Israels anfører, og denne lov bør behandles med stor ærefrygt; thi den er hellig. Også efter at det ikke længere skulle overholdes, bragte Paulus det frem for jøderne i sin rette position og værdi, og viste dens placering i genløsningsplanen og dens åbenbaring af Kristi værk; og den store apostol erklærer denne lov for herlig, værdig for dens guddommelige ophavsmand. Det som skulle bortskaffes var herligt, men det var ikke den lov Gud indførte for Sin families regering i himlen og på jorden; for lige så længe som himlene skal stå, lige så længe skal Herrens lov bestå (ST 29. juli, 1886).

(Åb. 22,14.) Herlighed giver adgang for større herlighed. - Der er ingen uoverensstemmelse mellem det gamle og det nye testamente. I det gamle testamente finder vi evangeliet om en Frelser, der skulle komme, i det nye testamente har vi evangeliet om en Frelser, der er kommen, således som profeterne havde forudsagt. Medens det gamle testamente stadig peger fremad til det sande offer, så viser det nye testamente, at Frelseren, til hvem de forbilligede ofringer havde peget fremad, er kommen. Den jødiske husholdnings dunkle herlighed er blevet afløst af den klarere og større herlighed i den kristelige husholdning. (1096) Men ikke en eneste gang har Kristus udtalt, at hans første komme ophævede Guds lovs fordringer. I det allersidste budskab, som han gennem seeren på Patmos giver til sin menighed, udtaler han tværtimod en velsignelse over dem, der holder hans Faders lov. "Salige er de, der har vasket deres klæder, så de får ret til livets træ og går gennem portene ind i byen." (ST 29. juli, 1886).

7-17. Moralloven er forherliget ved Kristus. - Sammen ved profeterne gav offersystemets symboler og forbilleder et tilsløret og utydeligt indtryk af den nåde og frelse verden skulle opleve da Jesus kom. Moses fik lov til at se betydningen af de forbilleder som pegede frem mod Jesus. Han så slutningen på det som skulle vare til Kristi død, når virkeligheden og modbilledet mødes. Han så at det kun er ved Kristi hjælp mennesket kan holde moralloven. Mennesket førte synden ind i verden da de overtrådte denne lov, og med synden kom døden. Kristus sonede menneskets synd. Han tilbød sin fuldkomne karakter i stedet for menneskets synd. Han tilbød sin fuldkomne karakter i stedet for menneskets syndighed. Han tog selv straffen for ulydigheden. Sonofrene pegede frem mod hans eget store sonoffer. Lammet som blev slaget, var et billede på det lam som skulle bære verdens synd.

Det var da Moses fik at se hvem den midlertidige tjeneste pegede frem imod, og fik at se Jesus som han blev åbenbaret i loven, at hans ansigt fik sin glans. Lovens tjeneste, skrevet og hugget i sten, var en dødens tjeneste. Uden Kristus var overtræderen under dens fordømmelse og uden håb om nåde eller tilgivelse. Tjenesten i sig selv havde ingen herlighed, men den lovede frelser åbenbaret i ceremonilovens symboler og forbilleder, gjorde moralloven herlig (RH 22. april, 1902).

7-18 (Rom. 3,31; 7,7; Gal. 3,13). Kristi herlighed åbenbaret i sin lov. - Kristus tog lovens forbandelse på sig, og led den fastsatte straf. Han gennemførte planen om at give mennesket mulighed til at kunne holde Guds lov og til at blive godtaget på grundlag af Frelserens offer. Ved det offer han gav, blev loven æret og herliggjort. Da kunne alle tydeligt se herligheden af det som ikke skulle ophøre - Guds ti bud, hans rettesnor for retfærdighed.

Og alle vi, som med utilsløret ansigt i et spejl skuer Herrens herlighed, forvandles efter det billede, vi skuer, fra herlighed til herlighed, sådan som det sker ved den Herre, som Ånden er. (2.Kor 3,18). Kristus er syndernes talsmand. De som tager imod evangeliet, ser ham med utildækket ansigt. De ser forbindelsen mellem hans opgave og loven, og de lovpriser Guds visdom og herlighed som bliver åbenbaret ved Frelseren. Kristi herlighed bliver åbenbaret i loven, som er en afskrift af hans karakter, og

hans forvandlende kraft gør sin gerning i menneskene indtil de bliver forvandlet til hans billede. De får del i guddommelig natur, og de bliver mere og mere lig deres frelser. Skridt for skridt retter de sig stadig mere efter Guds vilje, indtil de når fuld modenhed.

Loven og evangeliet er i fuldkommen harmoni. De støtter hverandre. Loven taler i al sin majestæt til samvittigheden, og den får synderne til at se at de må have Kristus som deres sonoffer for synden. Evangeliet forstår lovens opgave og at den er uforanderlig. Uden loven ville jeg ikke have vidst af synden, siger Paulus. Loven hjælper synderen til at se sin synd og leder dem til Frelseren. I deres nød kan menneskene påberåbe sig korsets mægtige argumenter. De har ret til at bede om at få del i Kristi retfærdighed, for den blev givet alle angrende syndere (RH 22. april, 1902).

12-15 (se EGW til 2.Mos. 34,29-33). Vantroens slør. - [2 Kor. 3,12-15 citeret.] Jøderne nægtede at tage imod Kristus som Messias, og de forstår ikke at deres ceremonier er meningsløse og at sonofrene ikke længere betyder noget. Sløret som selv i deres vantro har lagt over deres hjerte og deres forstand, ligger der stadigvæk. Det vil blive fjernet hvis de tager imod Kristus, lovens retfærdighed.

Mange i den kristne verden har også et slør over deres øjne og hjerter. De ser ikke slutningen på det som blev afskaffet. De ser ikke at det kun var ceremoniloven som blev afskaffet ved Kristi død. De hævder at moralloven blev naglet til korset. Tykt er det slør der formørker deres forstand. Mange er i krig med Gud. De (1097) lyder ikke hans lov. Kun når de bliver i harmoni med grundloven for hans styreform, kan Kristus være til nogen hjælp for dem. De kan tale om at han er deres frelser, men til sidst vil han måske sige til dem: Jeg kender jer ikke. I har ikke vist nogen ægte anger overfor Gud for overtrædelsen af hans hellige lov, og I kan ikke have nogen ægte tro på mig, for det var min opgave at gøre loven stor og herlig. . . .

Moralloven har aldrig været et midlertidigt forbillede. Den eksisterede før mennesket blev skabt, og den vil stå ved magt så længe Guds rige eksisterer. Gud kunne ikke forandre et eneste af lovens bud da han ville frelse menneskene, for loven er hans riges grundvold. Den er uforanderlig og evig. For at mennesket skulle blive frelst og for at respekten for loven kunne blive opretholdt, var Guds Søn nødt til at give sig selv som et sonoffer for synd. Han som ikke kendte til synd, blev til synd for os. Han døde for os på Golgata. Hans død viser hvor højt Gud elsker menneskene, og at hans lov ikke kan ændres (RH 22. april, 1902).

14, 16. Kristi død opløfter sløret. - Jesu Kristi død for at frelse mennesket løfter sløret og kaster en flod af lys tilbage over hundreder af år over hele det jødiske religionssystem. Uden Kristi død var hele dette system meningsløst. Jøderne fornægter Jesus og derfor er hele deres religionssystem uklart, uforklarligt og usikkert for dem. De tillægger ceremonier, der allerede har set sit modstykke lige så megen betydning, som de gør til tilbudsloven, som ikke var en skyggeslov, men en realitet, der vil vare lige så længe som Jehovas trone. Kristi død ophører det jødiske system af symboler og forordninger og viser, at de var af guddommelig bestemmelse og havde til hensigt at holde troen i live i folkets hjerter (RH 6. maj, 1875).

18 (Heb. 12,2; se EGW til Sal. 19,14; Rom. 8,29; Ef. 4,20-24; Kol. 3,10; Åb. 7,4-17). Jesu uforlignelige ynde. - Se på Kristus, besku den tiltrækkende elskelighed i Hans karakter, og beskuer du den vil du blive ændret til Hans lighed. Den midte der er imellem Kristus og sjælen vil blive rullet tilbage idet vi i tro ser tilbage på Satans helvedets skygge og ser Guds herlighed i Hans lov, og Kristi retfærdighed.

Satan forsøger at tilsløre Jesus for vore øjne, og fordunkle Hans lys; for når vi får blot et glimt af Hans herlighed, er vi tiltrukket til Ham. Synden skjuler Jesu uforlignelige henrivenhed fra vort synsfelt; fordomme, selvished, selvretfærdighed og lidenskaber forblinder vore øjne så at vi ikke ser Frelseren. Oh, om vi i tro ville drage nær til Gud, Han vil åbenbare Sin herlighed for os, som Hans karakter, og Guds pris vil flyde frem fra menneskelige hjerter og genklinge af menneskelige stemmer. Så vil vi for altid ophøre med ære Satan, ved at synde imod Gud og tale tvivl og

vantrø. Vi vil ikke længere snuble af sted, knurre og tildække Guds alter med vore tårer (MS 16, 1890).

(2.Mos 5,24; Ef. 4,13. 15). For nær jordens lavland. - Det er Helligånden, trøstermanden, som Jesus sagde Han ville sende til verden, som ændrer vor karakter til Kristi billede; og når dette er sket, genspejles vi, som i et spejl, herlighedens Herre. Det er karakteren hos ham der beskuer Kristus så lig Hans, at den der ser Kristi egen karakter skinner ud som fra et spejlbillede. Uden at vi selv ved af det ændres vi dag for dag, fra vore egne veje og vilje til Kristi veje og vilje, til Hans karakters elskelighed. Sådan vokser vi op til Kristus, og genspejler ubevidst Hans billede.

Bekendende kristne holder sig i det hele taget for nær til jordens lavland. Deres øjne oplæres kun til at se på de almindelige ting, og deres sind dvæler på de ting som deres øjne ser. Deres religiøse erfaring er ofte overfladisk uhelliggjort, og deres ord er lette og værdiløse. Hvordan kan disse genspejle Kristi billede? Hvordan kan de udsende Retfærdighedens Sols klare stråler til jordens mørke steder? At være kristne er at være Kristus lig.

Enok holdt altid Herren foran sig, og det Inspirerede Ord siger at han "vandrede med Gud." Han gjorde hele tiden Kristus til sin ledsager. Han var i verden, og (1098) udførte sine opgaver for verden; men han var altid under Jesu indflydelse. Han genspejlede Kristi karakter, udviste de samme kvaliteter for godhed, barmhjertighed, øm medfølelse, forståelse, overbærenhed, sagtomdighed, ydmyghed og kærlighed. Hans omgang med Kristus dag for dag forvandlede ham til Hans billede som han var så nøje knyttet til. Dag for dag voksede han bort fra sin egen vej hen til Kristi vej, det himmelske, det guddommelige i hans tanker og følelser. Han spurgte hele tiden: Er dette Herrens vej? Han voksede hele tiden, og han hade fællesskab med Faderen og Sønnen. Dette er ægte helliggørelse (RH 28. april, 1891).

Se Kristus ved at studere Hans liv. - [2 kor. 3,18 citeret.] At beskue Kristus betyder at studere Hans liv som det står i Hans Ord. Vi skal grave efter sandhed som efter skjult skat. Vi skal holde vore øjne fæstnet på Kristus. Når vi tager Ham som vor personlige frelser, giver dette os frimodighed til at nærme os nådens trone. Ved beskuelse bliver vi forandret, moralsk opsimuleret i Ham, som er fuldkommen i karakter. Ved at modtage Hans tillagte retfærdighed, gennem Helligåndens forvandlerende kraft, bliver vi ligesom Ham. Kristi billede bevares i os, og det griber hele mennesket. (MS 148, 1897).

Stræbe efter at blive Kristus lig. - Ved at beskue Kristus, for at blive som Ham, ser den sandhedssøgende fuldkommenheden i Guds lovs principper, og han bliver utilfreds med alt andet end fuldkommenhed. Når han skjuler sit liv i Kristi liv, ser han den guddommelige lovs hellighed åbenbaret i Kristi karakter, og stræber mere og mere alvorligt på at blive som Ham. Til enhver tid kan der forventes en krig, for fristeren ser at Han mister er af sine undersåtter. En kamp må udkæmpes med de egenskaber som Satan har styrket til hans eget brug. Menneskeagenten ser at han må kæmpe med en fremme magt, der står i modsætning til det at opnå den fuldkommenhed som Kristus fremholder. Men hos Kristus er der en frelsende kraft som vil opnå sejr hos ham i kampen. Frelseren vil styrke og hjælpe ham, idet han kommer og beder om nåde og virkekraft (MS 89, 1903).

Rense den moralske atmosfære. - Når Kristus elskes højere end selvet, genspejles Frelserens skønne billede i den troende. . . . Før selvet lægges på ofrets alter, vil Kristus ikke blive genspejlet i karakteren. Når selvet graves ned, og Kristus er på hjertets trone, vil der ske en åbenbaring af principper, som vil afklare den moralske atmosfære der omgiver sjælen (Brev 108, 1899).

Menneskelige særheder vil forsvinde. - Helligånden har været forhindret i at komme ind i hjertets og sindet form, fordi mennesker tror at de forstår bedst hvordan de former deres egen karakter. Og de tror at de sikkert kan forme deres karakter efter deres egen model. Men der er kun én model som den menneskelige karakter kan formes efter - Kristi karakter. Dem som beskuer Frelseren ændres fra herlig til større herlighed. Når mennesker går med til at underlægge sig Kristi vilje, tage del i guddommelig natur, vil deres krogede menneskelige særheder forsvinde. Når de beslutter at de vil betvinge deres egne særheder

og ubehagelige karaktertræk, tager Satan dem og sætter sit åg på dem, bruger dem til hans tjeneste. Han bruger deres talenter til selviske hensigter, får dem til at sætte et så ubehageligt og så ukristeligt eksempel, at de bliver en skamplet for Guds sag. (MS 102, 1903).

(Højs. 5,10. 16; Hebr. 12,2.) Nærme sig det fuldkomne mønster. - Idet nogen bliver bekendt med Genløserens historie, opdager han sine alvorlige mangler hos sig, hans ulighed med Kristus er så stor at han ser en radikal forandring i hans liv som en nødvendighed. Han bestræber sig stadig med et ønske om at blive lig hans store Eksempel. Han opfanger sin elskede Mesters blik og ånd. Ved beskuelse, ved "at se på Jesus vor tros ophavsmand og fuldender," bliver han ændret i det samme billede.

Det er ikke ved at se bort fra Ham at vi efterligner Jesu liv. Men ved at tale om ham, ved at dvæle ved Hans fuldkommenhed, ved at forfine smagen og ophøje karakteren, ved at, i tro og kærlighed, og ved alvorlige, (1099) udholdende anstrengelse, at nærme os det fuldkomne Mønster. Ved et kendskab til Kristus - Hans ord, Hans levevaner, og Hans belæringslektier - går vi tæt ind på den karakterdydighed vi har studeret så nøje, og bliver gennemsyret med den ånd vi har beundret så meget. For os bliver Jesus "den største iblandt ti tusinde," den Ene der er "helt igennem elskelig" (RH 15. march, 1887).

Kristus vil drage sjælen med Sit billede. - Når sjælen kommer I tæt forhold med lyset og sandhedens store Ophav, får det aftryk der afslører dens sande tilstand over for Gud. Så vil selvet dø, stolthed vil blive lagt ned, og Kristus vil trække Sit eget billede i dybere linjer på sjælen (MS 1a, 1890).

Kapitel 4

3-6 (kp. 2,11; Joh. 15,3). Satans forhekseende kraft. - Retfærdigheden kræver at synden ikke blot tilgives, men dødens straf bliver eksekveret. Gud imødekom disse krav med sin gave, i form af Sin enbårne Søn. Ved at dy i menneskers sted, udstod Kristus straffen og tilvejebragte en tilgivelse.

Ved synden har mennesket været adskilt fra livets Gud. Hans sjæl er lammet af Satans rænkespil, syndens ophavsmand. Mennesket er selv ude af stand til at fornemme synd, ude af stand til at på skønne og nærme sig den guddommelige natur. Hvor dette kommer inden for menneskets rækkevidde er der intet i det som dets naturlige hjerte vil ønske med. Satans forhekseende kraft er over mennesket. Alle de sindrige påskud som djævelen kan antyde, bringes frem for hans sind, for at forhindre enhver god impuls. Alle evner og kræver mennesket får fra Gud, har været brugt som et våben imod den guddommelige Velgører. Så, selvom Han elsker mennesket, kan Gud ikke med sikkerhed give det de gaver og velsignelser Han ønsker at give.

Men Gud vil ikke overvindes af Satan. Han har sendt Sin Søn til verden, som påtog sig menneskelig form og natur, menneskelighed og guddommelighed kombineret i ham, vil hæve mennesket på moralværdiens skala med Gud.

Der er ingen anden måde for menneskenes frelse. "Uden mig," siger Kristus, "kan I ingenting gøre." Gennem Kristus, og Kristus alene, kan livets udspring give menneskenaturen livskraft, forvandle dets smag, og få dets hengivenhed til at flyde mod himmelen. Ved den guddommelige union med menneskenaturen, kunne Kristus oplyse forståelsen og indgyde sin livgivende ejendom gennem den sjæl, der er død i overtrædelser og synder. (MS 50, 1900).

17, 18 (Rom. 8,18; 1 Peter 1,6. 7; se EGW til 2 Kor. 12,4). Trængslerne hos Guds arbejdsfolk. - [2 Kor. 4,17, 18 citeret.] Hvis Paulus, som hårdt trængt til alle sider tvivlrådigt og forfulgt, kunne kalde sine prøvelser stakket og lette, hvad han den kristne i dag så at beklage sig over? Hvor ubetydelige er vore prøvelser sammenlignet med Paulus' mange trængsler! De er intet i sammenligning med den evige vægt af herlighed, som venter den, der overvinder De er Guds medarbejdere, beskikkede til at fuldkommengøre karakteren. Uanset hvor store savn og lidelser eller hvor mørk og ufatteligt Guds vej er for den kristne, må han

glæde sig i Herren i bevidstheden om, at alt samvirker til hans bedste (RH 6. maj, 1902).

Jeg er blevet vist at i fremtiden skal se nøje alle vore trængsler er knyttet til vor frelse, og hvordan disse lette plager ”virker uden mål og måde en evig vægt af herlighed for os”. - (Brev 5, 1880).

Den evige herlighedsvægt.--For Paulus var alle hans år med selvfornægtelse, afsavn, prøvelser lidelser og forfølgelser kun som et øjeblik at regne. Nutidens hændelser var ikke nævneværdige i forhold til herlighedens evige betydning, som venter når kampen her er forbi. Netop disse besværligheder var Guds redskaber til at fuldkommengøre den kristne karakter. Uden hensyn til den kristnes omstændigheder, om forsynets veje synes mørke og uforståelige, om man møder afsavn og lidelser så kan den kristne se bort fra disse og hen imod det usynlige og det evige. Han kan hvile i den velsignede tryghed, at alle ting samvirker til det gode.

Helligånden oplyste Paulus' forstand med lys fra Himmelen, og han blev forsikret om, at han havde andel i den plads, der er gjort rede for de trofaste. Paulus brugte stærke ord. Men alligevel fandt han ikke ord, der var stærke nok til at beskrive (1100) den enestående herlighed, ære og udødelighed, de troende får del i når Jesus kommer igen. I sammenligning med de begivenheder der var i hans tanker var enhver timelig prøvelse blot en midlertidig stakket og let trængsel, som det ikke var værd at pege på. Set i lyset af korset var alt med tilknytning til dette liv kun tomt og forgængeligt. Den herlighed, der fangede hans opmærksomhed, var virkelig, betydningsfuld, varig og kunne overhovedet ikke beskrives med menneskelige ord.

Men Paulus udtrykker sig så godt han kan ved at sige, at kun fantasien nærmer sig det dødelige menneskes mulighed for opfattelsen af denne virkelighed. Dette var en vægt af herlighed, en guddomsfylde, og en uendelig kundskab. Det var en evig vægt af herlighed. Og dog syntes Paulus, at hans sprog var fattigt. Det beskriver ikke virkeligheden. Han søger efter mere meningsfyldte ord. Men selv det mest talende billedudtryk kan ikke beskrive sandheden. Han søger efter de mest indholdsmættede udtryk i det menneskelige sprog, for at fantasien i nogen grad kan opfatte den herligheds overstrømmende fortræffelighed, som den endelige sejr vinder opnår.

Gudsfrygt, værdighed, ære og lykke i Guds nærvær ser man nu kun med troens øje. Men den verdslige ære, de verdslige fornøjelser rigdom og ære, stilles helt i skyggen af den fremragende, skønne og strålende herlighed i det, vi endnu ikke ser. Alt i denne verden er timeligt og består kun midlertidigt, mens de usynlige ting er evige, de varer ved gennem evighedens uendelige tidsaldre. Vi opnår alt og taber intet, når vi sikrer os denne evige vægt af herlighed. (MS 58, 1900).

18 (Kol. 3,2; Heb. 11,27; se EGW til 2 Kor. 6,17, 18). Se Ham som er usynlig. - Vore har det niveau om tingene, som vore tanker dvæler ved, og hvis vi tænker på jordiske ting, får vi ikke indtryk af det himmelske. Vi vil blive stærkt hjulpet af at tænke på Guds barmhjertighed, godhed og kærlighed; men vi lider et stort tab ved at dvæle over de ting som er jordiske og timelige. Vi lader vore sorger, bekymringer og rådvildhed tiltrække vore tanker til jorden, og vi gør et lille muldvarpeskud til et bjerg. . . .

Timelige ting skal ikke optage hele vor opmærksomhed, eller lægge beslag på vor sind, indtil vore tanker er helt på jorden og det jordiske. Vi skal oplære, disciplinere og optræne sindet så at vi tænker i en himmelsk kanal, så vi kan dvæle ved usynlige og evige ting, som vil kunne ses i åndelig syn. Det er ved at se Ham, som er usynlig at vi kan få sindsstyrke og åndslivskraft (ST 9. jan, 1893).

Kapitel 5

7. Se EGW til Rom. 5,1.

10 (Joh. 5,22; Rom. 14,10; se EGW til Rom. 3,19). Kristus dommeren. - Gud har udtænkt at lidelsernes Fyrste for

menneskeheden, skal være dommer for hele verden. Han som underlagde en jordisk domstols anklage, Han som kom fra de himmelske sale for at frelse mennesker fra evig død, Han som mennesker foragtede, forkastede, og som de overdyngede al den foragt som mennesker kan give under indgydelse af Satan, Han som led korsets skændige død - Han alene skulle afsige dom til belønning eller straf (MS 39, 1898).

11 (Sal. 119,53; Heb. 4,1). En rigtig gudsfrygt.--[Hebr. 4,1 citeret.] Herren vil have at Hans folk stoler på Ham og forbliver i Hans kærlighed, men det betyder ikke at vi ikke skal være bange eller være bekymrede. Nogle lader til at tro at hvis et menneske har en behørig frygt for Guds domme, er det tegn på en fattig tro, men sådan er det ikke.

En behørig frygt for Gud, idet man tror på hans trusler, fremkalder retfærdighedens fredelige frugter ved at få den skælvende sjæl til at søge ly hos Jesus. Mange burde have denne ånd i dag og vende sig til Herren i ydmyg anger, for Herren har ikke givet så mange forfærdelige trusler eller udtalt så alvorlige domme i sit ord bare for at få dem nedskrevet; men han mener det, han siger. En siger: "Harme greb mig over de gudløse, dem, der slipper din lov." Paulus siger: "Da vi altså kender til at frygte Herren, søger vi at 'vinde mennesker.'" (RH 21. okt., 1890).

14 (Joh. 13,34; 1 Joh. 4,7. 8). Elsk den helliggjorte viljes beslutning. - Kristi kærlighed i hjertet er hvad der behøves. Der er brug for at selvet korsfestes. Når selvet er (1101) forsvundet ind i Kristus, udspringer sand kærlighed spontant. Det er ikke en følelse eller en impuls, men en beslutning om en helliggjort vilje. Den består ikke af følelser, men ved hele hjertes, sjælens og karakterens forvandling, som er død i selvet og levende over for Gud. Vor Herren og Frelser beder os om at give os selv til Ham. Overgivelse af selvet til Gud er alt hvad Han forlanger, at give os selv til Ham og blive beskæftiget på den måde Han finder rigtig. Indtil vi kommer til dette overgivelsespunkt, vil vi ikke arbejde lykkeligt, nyttigt og succesrigt nogen steder. (Brev 97, 1898).

17 (Joh. 1,12. 13; 3,5-8). Nåden går ikke i arv.--Den gamle natur, som er født af blod og køds vilje, kan ikke arve Guds rige. De gamle manerer, de nedarvede tilbøjeligheder, de gamle vaner, må opgives, for dydige egenskaber er ikke noget, man arver. Den nye fødsel består i at få nye motiver, ny smag, nye tilbøjeligheder. De, som er født til nyt liv ved Helligånden, har fået del i guddommelig natur, og i alle deres livsvaner og adfærd vil de vidne om deres forhold til Kristus. Når mennesker, som bekender sig til at være kristne, fastholder alle deres fejl i karakter og naturel, i hvilken henseende er deres standpunkt da anderledes end de verdsliges? De værdsætter ikke sandheden som noget, der helliggør og forædler. De er ikke blevet fødte på ny. (RH 12. april, 1892).

(1 Joh. 2,6; Åb. 3,14-17.) Ren religion er en efterligning af Kristus. - Ren religion er en efterligning af Kristus. En religion de bygger på selvtillid og selvskhed er værdiløs. Den sande kristne er en Kristi efterfølger. Denne efterfølgelse betyder at vandre i lyset. Hjertet må åbnes op for at tage imod den himmelske gæst. Lige så længe som hjertet er lukket for Hans adgang; kan der ikke være nogen blivende fred i det. Intet solskin kan skinne ind i sjælstemplets kamre, gennembryde midten og skyen.

Gud gør intet kompromis med synd. En ægte omvendelse forvandler de nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde. Guds religion er af fast stof som består af utallige tråde, der er vævet sammen med finfølelse og kyndighed. Intet uden den visdom, der kommer fra Gud, kan gøre denne vævning fuldkommen. Der er mange, mange slags stof som ser godt ud ved første øjekast, men de kan ikke bestå prøven. De tåler ikke at blive vasket. Farverne er ikke ægte. De blegner i sommerens solskin og fortager sig. Tøjet tåler ikke hård behandling.

Der er mange, hvis religion er sådan. Når karakterens rendegarn og islæt ikke kan stå prøve, så er det værdiløst stof den består af. Forsøget med at sætte en ny lap på det gamle gør ikke sagen bedre, for det gamle, tynde stof river sig løs fra det ny, så riften bliver meget større end før. Det hjælper ikke at lappe. Den eneste mulighed er at kassere den gamle klædning og skaffe sig en helt

ny. Kristi plan er den eneste rigtige. Han siger: "Se, jeg gør alting nyt." "Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning."

Kristi plan er den eneste sikre. Han erklærer, "Se, jeg gør alting nyt." "Hvis nogen er i Kristus, er han en ny skabning." Kristus opmuntrer ikke mennesker til at tro at Han vil acceptere et karaktermønster, der for det meste er dannet af selvet, med kun lidt af Kristus. Dette er Laodikæmenighedens tilstand. Først lader der til at være noget af selvet, og noget af Kristus. Men hurtigt bliver det alt af selvet og intet af Kristus. Selviskhedens rod er åbenbaret. Den fortsætter med at vokse, slå dybere og dybere rødder, indtil dens grene dækkes med ubehagelige frugter. Kristus ser med medynk på alle som har kombinerede karaktertræk. Dem med disse karaktertræk har en så skrøbelig forbindelse til Kristus, at den er næsten værdiløs Brev 105, 1893).

Et kludetæppe af karaktertræk er ikke antageligt.--[2 Kor. 5,17 citeret.] En religion, som kun er lappeværk, har aldeles ingen værdi for Gud. Han kræver et udelte hjerte. Ingen del af dette forbeholdes arvens udvikling eller opelskede tendenser til ondt. At være hård, for streng, for indbildsk, selvisk, at se ud over sine egne selviske interesse og stadig være nidkær for at andre skal handle uselvisk, er en religion, der er en forhånelse for Gud. Mange har en sådan erfaring til daglig, men det er en forkert fremstilling af Kristi karakter (Brev 31a, 1894).

19 (Joh. 1,18). Hos Kristus ser Satan en manifestation af Guds karakter. - I verden stod der Een som var en fuldkommen repræsentant for Faderen, Een hvis karakter og praksis modbeviser Satans forkerte fremstilling af Gud. Satan har beskyldt (1102) Gud for egenskaber som han selv har. Nu så han i Kristus at Gud var åbenbaret i Sin sande karakter - en medlidende, barmhjertig fader, der ikke vil at nogen skal gå fortabt, men at alle skal komme til Ham i anger, og få evigt liv (ST 9. juni, 1898).

20. Se EGW til 1 Kor. 3,9.

21. Se EGW til Joh. 1,14.

Kapitel 6

14-18 (se EGW til Dommerb. 2,2). Ud af verden, ind i Guds familie. - Dem som drager ud fra verden i ånd og i al praksis, må betragte sig selv som Guds sønner og døtre. De kan tro Hans Ord ligesom et barn tror alle sine forældres ord. Ethvert Løfte er sikkert for ham der tror. Dem som forener sig med Faderen, Sønnen og Helligånden, som i deres liv viser at de ikke længere følger den vej de fulgte før de forenede sig med disse guddommelige redskaber, vil modtage visdom ovenfra. De vil ikke være afhængige af menneskelig visdom. For at handle retfærdigt med verden, som medlemmer af den kongelige familie, børn af den himmelske Konge, må kristne mærke deres behov for en kraft som kun kommer fra de himmelske agenter, der har lovet sig selv at arbejde for deres skyld.

Efter at vi har dannet en union med den store trefoldige magt, skal vi betragte vor pligt imod medlemmerne af Guds familie, med en meget mere hellig ærbødighed, end vi nogensinde har gjort før. Dette er et aspekt af den religiøse reformation, som meget få påskønner. Dem som forsøger at bevare bønner: "Din vilje ske på jorden, som den sker i himlen," vil med et levende rent og helliggjort liv forsøge at vise verden hvordan Guds vilje vil ske i himlen (MS 11, 1901).

17 (Se EGW til Es. 8,12). Sigtningens redskab. - Verden er det redskab som sigter menigheden og prøver dens medlemmers ægthed. Verden holder lokkemidler frem som sætter den troende der, hvor hans liv ikke er i harmoni med sin bekendelse, om disse lokkemidler accepteres. . . .

Hvis du går fremad mod himlen, vil verden mase hårdt imod dig. For hvert skridt må du bane din vej imod Satan og hans onde engle, og imod alle som overtræder Guds lov. Jordiske myndigheder vil lægge sig imellem. Du vil møde trængsler, støde på hård tale, latterliggørelse og forfølgelser. Mennesker vil forlange at du tilpasser dig til love og skikke som vil gøre dig

illoyal mod Gud. Her er det at Guds folk finder korset på livets vej. (MS 3, 1885).

17, 18 (Kol. 3,2; se EGW til Ordsp. 1,10; Rom. 6,1-4). Skil enhver jordisk slyngtråd væk. - Mange bekendende kristne er godt repræsenteret ved den vin som slynger sig på jorden og vikler sin tråde omkring rødderne og det skrammel som ligger på dens sti. Til alle disse kommer budskabet: »Drag bort fra dem, og skil jer ud, siger Herren, Og »rør ej noget urent, så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren, den Almægtige.« Der er betingelser der skal imødekommes hvis vi vil være de velsignede og ærede hos Gud. Vi skal skille os ud fra verden, og nægte at røre ved de ting som vil skille vor hengivenhed fra Gud. Gud har det første og højeste krav på Sit folk. Sæt din kærlighed til Han og til himmelske ting. Dine slyngtråde må skilles fra alt jordisk.

Du formaner til at ikke røre ved urene ting, for rør du ved dette, vil du selv blive uren. Det er umuligt for dig at forene dig med dem som er fordærvede, og stadig forblive ren. "Hvad har retfærdighed og lovløshed med hinanden at skaffe? eller hvad fællesskab er der mellem lys og mørke? hvordan kan Kristus stemme overens med Beliar?" Gud og Kristus og de himmelske hære vil have mennesket til at vide, at hvis det forener sig med det fordærvede, vil det blive fordærvet. Der er blevet banet tilstrækkelig vej så vi kan rejse os fra jordens lavland, og få vor hengiven fæstnet på Gud og på himmelske ting (RH 2. jan., 1900).

Kapitel 8

1-8. Andres eksempel giver andre anledning til at give. - Når et folk har en alvorlig længsel efter at hjælpe hvor der er brug for det, til at fremme Guds sag i en retning, vil Herren bibringe disse helligede, uselviske mennesker et hjerte til at give gladelig, som om det var et privilegium. Gud har bevæget disse makedonere i deres dybe armod til at give (1103) gavmildt, at deres eksempel bliver skrevet ned, og derved lede andre til at udføre den samme gavmildhed.

Opmuntret af denne bevægelse, som viste Helligåndens særlige virke på de troendes hjerter, bad Paulus Titus om at besøge Korintermenigheden og afslutte den runde som de havde udtænkt sig og allerede begyndt. Han var ivrig efter at de skulle udføre det som de hade lovet ved Guds nådes virke i deres hjerter.

For at de forholdsvis fattige makedonske menigheder ikke skulle blive for gavmilde, skrev Paulus ikke blot til dem, men sendte Titus for at deltage i indsamlingen. Apostlen ønskede stærkt at se en symmetri af Kristen karakter hos de troende. Han ønskede at de skulle bevise deres kærlighed og bevise oprigtigheden i deres tro. Som fuldt sandhedstroende disciple, længtes han efter at se dem med en livagtig fornemmelse af forpligtelse og ansvar over for Gud og evangeliet. Han ønskede at det skulle virke i dem, som Guds kraft, og at de skulle frembære vidnesbyrd til dets arbejde, ved at give frugt til Guds ære. Som kristne under Guds kontrol var de med al iver for at udføre enhver pligt. . . .

Paulus pålagde ikke de korintiske brødre nogen befalinger. Men han fremlagde nødvendigheden for en menighed i Jerusalem for dem, og viste hvad andre havde givet, som havde mindre muligheder og mindre evner end korinterne havde. Han frembragte eksemplet for andre, og tilskyndede dem til at give. (MS 12, 1900).

6. Prædikanter der underviser i gavmildhed. - I dette kapitel er der også en lektie til dem som arbejder i Guds sag. Paulus siger: "Dette har fået os til at bede Titus om nu at bringe også indsamlingen af denne kærlighedsgave hos jer til afslutning, ligesom han før havde begyndt på den." - som er at få jer til at forblive i gavmildhedens nådegave. Et ansvar påhviler Kristi prædikanter at uddanne menighederne til at være gavmilde. Også de fattige skal have del i at give deres ofre til Gud. De skal have del i Kristi nåde, at fornægte selvet og hjælpe dem som har større behov end de selv. Hvorfor skulle de fattige hellige nægtes

velsignelsen at give en hjælp til dem som er endnu fattigere end dem selv (MS 28, 1894)?

9. Kristi armod er en del af Hans store offer. - Apostlen opfordrede dem til at se på Kristi eksempel. Himlens Befalingsmand gav Sig selv til et liv i ydmyghed og armod, so Han kan stå side om side med den faldne slægt, og genoprette Guds moralbillede i mennesket. Herren Jesus var villig til at blive fattig, som Han, ved Sin ydmygelse og Sin død på korset kan betale løsesum for os.

Uanset om vi er rige eller fattige, må vi aldrig glemme at Kristi armod var en del af Hans arv i menneskene. Det var ikke kun Hans forrådelse i haven eller Hans pinsler på korset der udgør forsoningen. Den ydmyghed som Hans armod udformede en andel, blev inkluderet i Hans store offer. Hele rækken af de sorger, som omfattede menneskene, bar Kristus på Sin guddommelige sjæl (MS 12, 1900).

(Matt. 11,28; Fil. 2,5-8.) Hvorfor Kristus kom som et fattigt menneske. - Da genløsningsplanen blev lagt, blev det besluttet at Kristus ikke skulle vise sig efter Sin guddommelige karakter; for så kunne Han ikke knytte sig med den nødstedte og lidende. Han må komme som et fattigt menneske. Han kunne have vist sig efter sit ophøjede stadie i de himmelske sale; men nej, Han måtte nå til den lidende menneskeheds og armods allerlaveste dybder, så Hans røst kan blive hørt af den bebyrde og forpurrede, så han måtte åbenbare Sig selv som Genopretter, alle folkens håb, og hvile for den trætte synds-syge sjæl. Og til dem som længes efter hvile og fred i dag, lige så sandt som dem der lyttede til Hans ord i Judæa, sagde Han: "Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile." (MS 14, 1897).

Kristi armod var Paulus' mægtige argument. - Her var apostlens mægtige argument. Det var ikke Paulus bud, men Herren Jesu Kristi bud. Guds Søn havde forladt Sit himmelske hjem, med dens rigdomme, ære og herlighed, og ikklædt Sin guddommelighed med menneskelighed -. Ikke for at bo i kongers paladser uden bekymringer eller arbejde, og blive forsørget med alle de bekvemmeligheder som menneskenaturen i sin natur beder om. I himlens rådsamlinger havde Han valgt at stå i de fattiges og fortryktes (1104) rækker, for at tage Sin del sammen med ydmyge arbejdere, og lære Sine jordiske forældres erhverv, som var en tømmer, en bygningsmand. Han kom til verden for at genopbygge karakteren, og med Sit arbejde tilførte han bygningen den fuldkommenhed som Han ønskede at få ind i de karaktertræk, som han forvandlede med Sin guddommelige kraft.

Paulus bringer sit mønster, sit ideal. Kristus havde givet Sig selv til et liv i armod, så de kan blive rige i himmelsk rigdom. Han vil genopfriske deres erindring om det offer der blev givet for deres skyld. Kristus var befalingsmand i de himmelske sale, alligevel påtog Han sig det laveste sted i denne verden. Det var ikke åndelige rigdomme som Han efterlod bag sig; han har altid haft overflod af Åndens gaver. Men Han var af fattiges herkomst. Verden så aldrig dets Herre velhavende (MS 98, 1899).

Rige på talenter. - Kristus, himlens Majestæt, blev fattig, så vi kunne blive rige ved Hans fattigdom. Ikke blot rige på midler, men rige i dygtighed.

Dette er de rigdomme som Kristus længes alvorligt efter at Hans efterfølger skal have. Idet den oprigtigt sandhedssøgende læser Ordet, længes han efter sandhed af hele hjertet. Den kærlighed, medynk, ømhed og belevenhed, kristen belevenhed, som vil være elementer i de himmelske boliger Kristus er gået bort for at berede til dem der elsker Ham, vil tage hans sjæl i besiddelse. Han har et fast fortsæt. Han er besluttet på at stå på retfærdighedens side. Sandhed findes på sin vej, ind i hjertet, og er plantet på det sted af Helligånden, som er sandheden. Når sandhed griber fat i hjertet, giver mennesket et sikkert bevis på dette, ved at blive forvalter af Kristi nåde. (MS 7, 1898).

12. Se EGW til Apg 16,14.

16-18, 23. Titus' rejser til Korint. - Paulus' vidnesbyrd blev antaget med stor tyngde, på grund af de mange åbenbaringer han fik. Han vidste bedre end mange andre, hvad der var brug for på de forskellige steder. Men Paulus var ikke villig til at tage personlige ansvar for at indfri disse bidrag. Han havde været mest medvirkende til at få dem oprettet, men, for at ingen kan komme

til at sige noget ondt, rejste Titus og hans ledsagere til Korint; for der var ingen sikker måde at transportere penge den gang. (MS 101, 1906).

16-22. Paulus anbefaler Titus for korinterne. - Titus havde so god succes med at oprejse gaver iblandt de makedonske menigheder at Paulus ønskede at han ville besøge Korint og fortsætte det samme arbejde. En anden bror, "der i alle menighederne har et godt navn som tjener for evangeliet" og endnu mere "hvis iver vi ofte på mange måder har set bevis på", blev sendt for at ledsage Titus. Paulus skrev et brev til korinterne og roste de brødre for dem, som var villig til at påtage sig en vanskelig opgave. I dette brev mindede han dem om de anstrengelser der blev gjort for nogle år siden, at oprejse en fond i Korint (MS 101, 1906).

21. Se EGW til Rom. 12,17.

Kapitlerne 8, 9

Lad ikke selviske motiver lede dig, til at holde de fondsmidler tilbage der er brug for på ubearbejdede marker. Når vi fristes til at tilbageholde de midler der er brug for på udenlandske marker, så lad os studere det ottende og niende kapitel i andet korintbrev, og lære at overgå hinanden i gavmildhed, som gjorde makedonerne villige til at give "over evne" til den sag som krævede deres hjælp (MS 11, 1908).

Kapitel 9

2. Et tusinde fakler er tændt. - Dem som har indflydelsesrige og ansvarlige embeder i menigheden bør være forrest i Guds værk. Hvis de handler modstræbende, vil andre slet ikke gøre noget. Men deres iver vil påvirke rigtig mange. Når deres lys brænder klart, vil tusindvis fakler blive tændt med flammer (SW 5. april, 1904).

6 (1 Tim. 6,19; Heb. 11,26). Hvor strålende er kronen? - Lønningen, himlens herlighed, der gives sejrhererne, vil stå i forhold til den grad som de har vist Kristi karakter for verden. "Han som sår sparsomt skal også høste sparsomt." Tak Gud at det er vort privilegium at så den sæd (1105) som vil være høst til evighed. Livets krone vil være strålende eller være uklar, vil glitre med mange stjerner, eller kun være oplyst med nogle få ædelstene, efter din egen handle måde.

Dag for dag kan vi samle til at godt grundlag imod den kommende tid. Med selvfornægtelse, ved at udvise missionsånd, ved at samle alle mulige gode gerninger i vort liv, ved at ville repræsentere Kristus i karakter, si vi vinder mange sjæle til sandheden, skal vi have respekt for belønningens gengældelse. Det påhviler os at vandre i lyset, og få det meste ud af enhver anledning og ethvert privilegium, til at vokse i nåden og i vor Herre Jesu Kristi kundskab, og derved skal vi gøre Kristi gerninger, og sikre os selv rigdommen i himlene. (RH 29. jan., 1895).

7. At give modstræbende er en forhånelse imod Gud. - Det er bedre at slet ikke give end at give modstræbende; for hvis vi giver vore midler, og vi ikke har ånden til at give frit, forhåner vi Gud. Lad os tænke på at vi har med Ham at gøre som vi er afhængig af, for alle velsignelser, Ham som læser alle hjertets tanker, alle sindets hensigter. (RH 15. maj, 1900).

Kapitel 10

1, 7. 8. Se EGW til Apg 18,1-3.

4. Se EGW til 1 Kor. 3,9.

5 (Kol. 3,10). Enhver evne genspejler det guddommelige sind. - Det var en forunderlig ting at Gud skabte mennesket, og danne sindelaget. Guds ære skal åbenbares i skabelsen af mennesket i Guds billede og i hans genløsning. Én sjæl er af

mere værdi end en verden. Gud skabte mennesket så alle evner kan være det guddommelige sindelags evner. Herren Jesus Kristus er vort væsens ophav, og Han er også vor genløsnings ophav, og enhver som vil gå ind i Guds rige vil udvikle en karakter som er sidestykke til Guds karakter. Ingen kan dvæle hos Gud i den hellige himmel, uden dem som bærer hans lighed. Dem som er genløste til at være sejrherre; de skal være ophøjede, rene, eet med Kristus (Brev 55, 1895).

Gud er ophavsmand for enhver ædel tanke. - Vil mænd og kvinder tænke over hvordan Gud betragter de skabninger Han har gjort? Han formede menneskers sind. Vi tænker ikke en eneste ædel tanke, som ikke kommer fra Ham. Han kender alle menneskesindets mystiske aktiviteter, for er det ikke ham som har gjort det? Gud ser at synden har forringet og fornædret mennesket, men Han ser på det med medynk og medfølelse; for Han ser at Satan har det i sin magt (MS 56, 1889).

Forstandens kraft. - Den forædlede, rengjort, himmelskerettede forstand, er den universelle magt til at opbygge Guds rige. En fordrejet forstand, har præcis den modsatte virkning; den er fordærvende for den menneskelige kraft, der er givet for at blive mangedoblet i det alvorligt gode arbejde. Den bedrager og ødelægger. Gud har givet nok af gaver, til at mennesker kan arbejde klogt, stærkt og nådigt, og fremstille Herrens underfulde værker for dem der elsker Ham og adlyder hans bud. (MS 63, 1900).

Overgivet til hvem? - Satan kan ikke berøre sindet eller forstanden, hvis vi ikke overgiver os til ham (MS 17, 1893). Djævelen vil bruge dit sind, hvis du vil give det til ham (MS 2, 1893).

Kapitel 11

Ikke dømme menneskers forret. - Det 11. kapitel i 2. korinterbrev indeholder megen undervisning. Det viser os at mennesker er tilbøjelige til at se sagerne fra menneskelig synsvinkel, kan begå alvorlige fejltagelser, hvis de går ind i et arbejde som Gud ikke har udpeget, men fordømt. Arbejdet består i at kristisere, sætte sig på dommersædet, og afsige dom. Hvor meget bedre ville det ikke være for disse menneskers åndelige vækst, om de i stedet for så på deres egne ufuldkommenheder og karaktermangler ved påpasselig ransagelse af deres egne hjerter, og prøvede at fjerne kværulegens, onde tanker, ond tales, falske vidners, hadets og brødrenes anklagers bjælke fra deres øjne. (MS 142, 1897).

14 (Matt. 24,24; Joh. 10,4; se EGW til Ef. 6,10-12). Møde Satans største bedrag. - Satan kom som en lysets engel i ørkenen for at bedrage Kristus. Han (1106) kommer ikke til mennesker i en hæsleg skikkelse, som han somme tider fremstilles, men som en lysets engel. Han vil udgive sig for at være Jesus Kristus og udføre store mirakler. Mennesker vil falde ned og tilbede ham som Kristus. Det vil blive os befalet at tilbede denne skabning, som verden ærer som Kristus har advaret os mod netop sådan en fjende, menneskets værste, som vil sige, at han er Gud. og at når Kristus kommer, vil det være i kraft og herlighed ledsaget af tusind gange tusind og ti tusinde gange ti tusinde engle og at når han kommer, vil vi kende hans røst. (RH Dec. 18, 1888).

(Matt. 7,15; 2 Tess. 2,7-12.) En ufejlbarlig prøve. - Satan er kommet ned i disse sidste dage for at arbejde med al bedrageriskhed for uretfærdighed hos dem som går fortabt. Hans sataniske majestæt udvirker mirakler for øjnene af falske profeter, for øjnene af mennesker, og hævder at han i virkeligheden er Kristus Selv. Satan giver sin kraft til dem som hjælper ham med hans bedrag; derfor kan dem som hævder at have Guds kraft kun gennemskues af den store afsløring i Jehovas lov. Herren fortæller os at hvis det var muligt ville de endog bedrage de udvalgte. Fårenes forklædninger er så virkelige, så ægte, at ulven kun kan ses, når vi går til Guds store moralstandard og der finde at de overtræder Jehovas lov (RH 25. aug., 1885).

Beredet for den sidste handling. - Denne verden er et teater. Skuespillerne, verdens beboere, forbereder sig til at spille det sidste store drama. Gud er mistet af syne. Der er intet fælles mål, udover menneskers forbundspartier at få deres afslutning. Gud ser på. Hans hensigter med Sine oprørske undersåtter vil blive opfyldt. Verden er ikke givet over i menneskers hænder, selvom Gud tillader elementer af forvirring og uorden at herske en stund. En kraft nedenfra virker for at frembringe de sidste scenerier i dramaet - Satan kommer som om det var Kristus, og arbejder med al uretfærdighedens bedrageri i dem som binder sig selv sammen i hemmelige selskaber. Dem som overgiver sig til sammensværgelser udvirker fjendens planer. Årsagen vil blive efterfulgt af virkningen (Brev 141, 1902).

(Ef. 6,10-12.) Konstant årvågenhed er nødvendig. - [Ef. 6,10-12 citeret.] Enhver som står indskrevet under Kristi blodbestænkede banner er gået ind i en krig hele tiden kræver vagtsomhed. Satan er besluttet på at føre denne krig til ende. Han kommer som en lysets engel, og hævder at være Kristus, vil han bedrage verden. Men hans sejr vil være kort. Ingen storm eller andet uvejr kan bevæge deres fødder som står plantet på den evige sandheds grundprincipper. De vil kunne stå på tidspunktet, hvor der er et næsten universelt frafald (MS 74, 1903).

14, 15. Se EGW til Matt. 7,21-23.

23-30. Paulus' uovervindelige mod. - Få mod fra apostlen Paulus' erfaring. Han havde mange prøvelser. Han var en urokkelig medarbejder, og rejste hele tiden, nogle gange igennem ugæstfrie områder, nogle gange i vand, i storm og uvejr. Hans lod var langt hårdere end vor, for rejser den gang var ikke så behagelige som nu. Men Paulus lod intet forhindre sig i hans arbejde (Brev 107, 1904).

Kapitel 12

1 (Fil. 3,8). Paulus blev undervist af Helligånden. - Apostlen Paulus, som havde fået mange åbenbaringer fra Herren, mødte vanskeligheder fra forskellige kilder, og iblandt alle hans konflikter og modløshed, mistede han ikke sin tillid til Gud. Under Helligåndens særlige undervisning, blev hans dømmekraft rensat, forfinet, ophøjet og helliggjort. Menneskers og fjendens påfund imod ham var middel for ham til disciplin og opdragelse, og han erklærer at han derved fik den bedste kundskab, fordi han gør Herren Jesus til sin afhængighed. "Ja," erklærer han "jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre." Hvor stort beriger ikke dette evangelium sjælens have, sætter den i stand til at give de dyrebareste frugter (Brev 127, 1903)!

1-4. Paulus' forkynder med kraft. - Paulus har givet mange forunderlige lektier vi kan lære af. I sine syner så Paulus mange ting et menneske ikke (1107) kunne udtrykke. Men mange andre ting som han så i de himmelske sale blev vævet ind i hans lære. Sandheden glimtede fra hans læber som et skarpt, tvægget sværd. De indtryk Helligånden gjorde på sindet var stærke og livagtige, og de blev præsenteret for folk på en måde som ingen andre kunne vise dem. Paulus talte i Ånden og med magt (Brev 105, 1901).

(1 Kor. 9,27.) Paulus forblev ydmyg. - Apostlen Paulus blev højligt æret af Gud og blev taget til den tredje himmel i et helligt syn, hvor han så scener, hvis herlighed ikke kunne åbenbares for dødelige. Alligevel gjorde det ham ikke pralende eller gav ham selvtilid. Han var sig betydningen af konstant vågen selvfornægtelse bevidst og erklærer klart: "Jeg er hård imod mit legeme og holder det i ave, for at ikke jeg, der har prædikeret for andre, selv skal blive forkastet." (RH 3. maj, 1881).

(Fil. 3,12; 1 Tim. 1,15.) Paulus havde en meget ydmyg mening om sin egen vækst i kristenlivet. Han siger: "Ikke at jeg allerede har grebet det eller allerede er blevet fuldkommen." Han taler om sig selv som den største af synderne. Alligevel blev Paulus højt æret af Herren. Han blev taget ind i et helligt syn, til den tredje himmel, og havde der fået åbenbaringer af guddommelig herlighed, som han ikke fik lov til at blive kendt med (ST 11. jan., 1883).

(Rom. 16,25; Ef. 3,8. 9; Kol. 1,26.) Skjulte mysterier åbenbaret. - De mysterier som var blevet skjult gennem tidsaldrene, blev åbenbaret for ham [Paulus], og lige så meget som han kunne bære af Herrens værker, og af Hans behandling af menneskers sind, blev ham bekendt. Herren fortalte Paulus at han måtte forkynde Kristi uransagelige rigdomme iblandt Hedningene. Lyset skulle gives til Hedningene. Dette er et mysterium, som har været skjult igennem tiderne (ST 30. jan., 1912).

4 (kp. 4,17. 18). Himlens herlighed er ubeskrivelig. - Paulus fik et syn om himlen, og i en prædiken om herligheden der, var det allerbedste han kunne gøre, at ikke prøve at beskrive disse ting. Han fortæller os at det øje ikke havde set, eller øret ikke havde hørt, de ting var heller ikke kommet ind i menneskers hjerter, som Gud havde beredt for dem der elsker Ham. Således må du prøve med god vilje, med dine allerbedste evner at få det ind og betragte den evige herlighedsvægt, og alligevel er dine begrænsede sanser, afmægtige og trætte af anstrengelser, ikke vil kunne gribe det, for der er en uendelighed derude. Det tager en hel evighed at udfolde herligheden og få Guds Ords dyrebare rigdomme ud (MS 13, 1888).

7-9 (se EGW til Apg 9,8. 9). Paulus' pinsler er ikke borte. - Paulus havde en legemlig pinsel; hans øjne var dårlige. Han mente at vanskeligheden kan fjernes med alvorlig bøn. Men Herren har Sit eget mål, og Han sagde til Paulus: Sig ikke mere til Mig om den sag. Min nåde er nok. Det vil sætte dig i stand til at bære svagheden (Brev 207, 1899).

Smertelige forhindringer i Paulus' arbejde. - En dyb bedrøvelse hviler stadig på Paulus sind og hjerte på grund af hans bange anelser for korintermenigheden. Da han var i Filippi begyndte han med sit andet brev til dem, for de hang som en tung vægt på hans sjæl. Det nedslående humør som apostlen havde, kunne ikke desto mindre i høj grad tilskrives kropslige svagheder, som gjorde ham meget hvileløs, når han ikke var i aktiv tjeneste. Men når han arbejder for sjæles frelse, rejser han sig over den fysiske svaghed. Han følte at den sygdom han led af var en forfærdelig forhindring for ham i hans store arbejde, og hjem søgte gentagende gange Herren for at lindre ham. Gud fandt det ikke rigtigt at besvare hans bønner i dette henseende, selvom Han gav ham forsikring om at den guddommelige nåde var nok for ham (LP 175, 176).

Kapitel 13

5 (kp. 2,11). Satans lille kile. - Dem som ikke har tid til at være opmærksom på deres egne sjæle, og ransage sig selv dagligt om de er i Guds kærlighed, og sætte sig selv i lysets kanal, vil få tid til Satans antydninger, og udvirke hans planer.

Satan vil selv trænge ind med små kiler, som udvider eftersom de laver plads til sig selv. Satans listige påfund, vil komme ind i Guds særlige arbejde på det tidspunkt (MS 16, 1890).

Galaterbrevet

Kapitel 1

(1108) **6, 7. Problemer i Galatien.** - I næsten alle menigheder har der været nogle menighedsmedlemmer som var af jødisk fødsel. For disse konvertitter fandt de jødiske lærer hurtig adgang, og gennem dem vandt fodfæste i menighederne. Det var umuligt med skriftens argumenter, at kuldaste de doktriner Paulus lærte; derfor fandt de udvej til de mest samvittighedsløse for at modvirke hans indflydelse og svække hans autoritet. De erklærede at han ikke havde været en Jesu discipel, og havde ikke fået opgaven af Ham; alligevel dristede han sig til at lære doktriner som var direkte imod dem Peter, Jakob og andre apostle fremholdte. Således fik jødedommens udsendinge held med at fremmedgøre de mange kristne konvertitter fra deres lærer i

evangeliet. Da de var nået til dette punkt, påvirkede de dem til at vende tilbage til overholdelsen af ceremoniloven, som vigtig for deres frelse. Tro på Kristus, og lydighed med tilbudsloven, blev betragtet af mindre betydning. Splittelse, kætteri og sanselighed fik hurtigt rod blandt de troende i Galatien.

Paulus blev oprørt i sin sjæl da han så de ondt der så hurtigt truede disse menigheders ødelæggelse. Han skrev straks til galaterne, og fremviste deres falske teorier, og med irettesatte dem hårdt som havde forladt troen. (LP 188, 189).

17, 18. Se EGW til Apg 9,25-27.

Kapitel 2

1-10 (Apg 15,4-29). Paulus visdom.--Paulus . . . beskriver besøget han aflagde i Jerusalem for at sikre sig en afgørelse af de spørgsmål som nu er oppe i Galatiens menigheder, om hedningene skal underlægge sig omskærelse og holde ceremoniloven. Det var den eneste gang hvor han satte sig op imod de andres apostles bedømmelse som bedre end hans egen. Han havde først søgt en fortrolig samtale, hvori han satte sagen i alle dens facetter, for de ledende apostle, Peter, Jakob og Johannes. Med vidtstrakt visdom konkluderede han at hvis disse mænd kunne ledes til at tage en ret stilling, ville alt blive vundet. Havde han først præsenteret spørgsmålet for hele rådet, ville der have været en splittelse af opfattelser.

De stærke fordomme der allerede eksisterede fordi han ikke havde gennemtvunget omskærelse for hedningene, ville have ledt mange til at sætte sig op imod ham. Således ville formålet med hans besøg have lidt nederlag, og hans nytte stærkt reduceret. Men de tre ledende apostlene, mod hvem sådan fordom ikke eksisterede, er selv blevet vundet til den sande position, satte sig sammen i et råd, og vandt enstemmigt at beslutningen at lade hedningene gå fri fra forpligtelserne mod ceremoniloven. (LP 192, 193).

11, 12 (Jakob 1,8; se EGW til Apg. 21, 20-26). Når stærke mænd vakler.--Selv de bedste mænd vil begå alvorlige bommerter, hvis de overlades til dem selv. Jo mere ansvar der er placeret på den menneskelige agent, jo højere hans position er til at diktere og styre, des mere skade er han sikker på at gøre, ved at forvanske folks tanker og hjerter hvis han ikke følger Herrens vej omhyggeligt. I Antiokia fejlede Peter i renhedens principper. Paulus måtte modstå hans ødelæggende indflydelse ansigt til ansigt. Dette er nedskrevet at andre kan få profit af dette, og at lektion kan være en alvorlig advarsel for mænd i høje stillinger, at de ikke må fejle i renhed, men holde tæt til princippet.

Efter alle Peters fejltrin, efter hans fald og oprejsning, hans lange arbejds metode, hans indgående kendskab til Kristus, hans kendskab til Kristi rene, fremadrettede principfasthed; efter al den undervisning han havde fået, alle de gaver og kundskab og stor indflydelse med at forkynde og lære Ordet, er det så ikke besynderligt at han skulle skjule og undvige evangeliets principper, i frygt for mennesker, eller for at vinde agtelse? Ville det ikke være besynderligt om han skulle vakle, og være (1109) dobbeltsindet i hans stilling? Måtte Gud give ethvert menneske en fornemmelse af sin egen personlige hjælpeløshed så hans eget skib styres ret og sikkert ind i havnen. Kristi nåde er absolut nødvendig hver dag. Hans uforlignelige nåde alene kan redde vor fod fra fald. (MS 122, 1897).

16 (kp. 3,10-13, 24; Rom. 3,19-28; 5,1). Ingen plads for selvtilstrækkelighed. - Vi er retfærdiggjort ved tro. Den sjæl som forstår betydningen af disse ord vil aldrig være selvtilstrækkelig. Vi er ikke tilstrækkelige til at tænke noget for os selv. Helligånden er vor virkekraft i karakteropbyggelsen, at danne karakter efter guddommelig lighed. Når vi tænker at vi selv er i stand til at forme vor egen erfaring, så gør vi en stor fejltagelse. I os selv kan vi aldrig vinde sejr over fristelse. Men dem som har en virkelig tro på Kristus vil blive bearbejdet af Helligånden. Den sjæl i hvis hjerte troen forbliver i vil vokse i smukt tempel for Herren. Han er styret af Kristi nåde. I det forhold som han er afhængig af Helligåndens lære, i samme forhold vil han vokse. (MS 8, 1900).

20 (Fil. 1,21; Kol. 3,3; se EGW til Åb. 3,1). Det største arbejde i verden. - Alt som er godt i mænd og kvinder er frugten af Helligåndens virke. Ånden lærer os at åbenbare retfærdighed i vore liv. Det største arbejde som kan gøres i vor verden er at forherlige Gud ved at efterleve Kristi karakter. Gud vil kun fuldkommengøre dem som vil dø i selvet. Dem som er villig til at gøre dette kan sige: "Jeg lever; men det er ikke mig, men Kristus der lever i mig". (MS 16, 1900)

Kapitel 3

6-9. Se EGW til Rom. 8,15.

8. Se EGW til 1. Mos. 12,2. 3; Apg. 15,11.

10-13. Se EGW til kp. 2,16; Rom. 3,19-28

13. Se EGW til 2 Kor. 3,7-18; Hebr. 13, 11-13.

19. Se EGW til 2 Kor. 3,7-11.

24 (kp. 2,16; Rom. 3,19-28). Loven peger hen mod Kristus. - Loven har ingen kraft til at tilgive overtræderen, men den peger ham hen til Kristus Jesus, som siger til ham: Jeg vil tage din synd og bære den på Mig selv, hvis du vil acceptere Mig som din stedfortræder og pant. Vend tilbage til din alliance, og jeg vil tildele dig Min retfærdighed. (RH 7. Maj 7, 1901).

Hvilken lov skal læremesteren bruge? - Jeg er blevet spurgt om loven i galaterbrevet. Med hvilken lov skal skolelæreren bringe os til Kristus? Jeg svarer, både ceremoniloven og moraldekodet i de ti bud.

Kristus var fundamentet for hele den jødiske husholdning. Abels død var en følge af at Kain ikke ville acceptere Guds plan i lydighedens skole, at blive frelst ved Jesu Kristi blod, afbildet ved offersystemerne der pegede hen til Kristus. Kain afviste blodsudgydelsen, som symboliserede at Kristi blod skulle udgydes for verden. Hele denne ceremoni var forberedt af Gud, og Kristus blev grundlaget for hele systemet. Dette er begyndelsen på hele dets arbejde, idet læremesteren bringer syndige menneske agenter til at overveje Kristus.

Alle som gjorde tjeneste i forbindelse med helligdommen blev hele tiden oplært i Kristi mellemkomst for menneskeslægtens skyld. Denne tjeneste var udtænkt til at skabe en kærlighed i ethvert hjerte for Guds lov, som er loven for Hans rige. Offersystemet skal være en forbilledlig lektie på Guds kærlighed åbenbart i Kristus - i lidelsen, det døende offer, som på Sig den synd mennesket var skyldig i, den uskyldige var gjort til synd for os.

I beskuelsen af dette store frellestema, ser vi Kristi gerning. Ikke kun Åndens udlovede gave, men også naturen og karakteren af dette offer og mellemkomst, er et tema som vil skabe ophøjede, hellige og høje tanker om Guds lov i vore hjertes, - en lov som gør krav på ethvert menneske. Overtrædelsen af denne lov som at spise af den forbudne frugt, bragte konsekvenserne af ulydighed mod Guds hellige lov over mennesket og over jorden. Mellemkomstens burde altid gøre mennesket bange for den mindste ulydighedshandling mod Gud krav.

Der burde være en klar forståelse om hvad synd er, og vi bude undgå den mindste tilnærmelse til et skridt over grænsen mellem lydighed og ulydighed.

(1110) Gud vil have at ethvert medlem af Hans skabning forstår det store arbejde Guds uendelige Søn har gjort ved at give Sit liv for verdens frelse. "Se hvilken kærlighed Faderen har til os, at vi skal kaldes Guds sønner, derfor kender verden os ikke, fordi den ikke kendte til Ham."

Når han ser legemliggørelsen af den uendelige og uhildet kærlighed og godgørelse i Kristus, vækkes der en taknemmelighed i synderes hjerte til at følge der hvor Kristus drager. (MS 87, 1900).

Specielt moralloven. - "Loven var vor læremester der bringer os til Kristus, så vi kan blive retfærdiggjort ved tro." I dette skriftsted, taler Helligånden gennem apostlen specielt om moralloven. Loven afslører synd hos os, og får os til at føle vort behov for Kristus, og flyer til Ham for tilgivelse og fred ved at udøve anger mod Gud og tro mod vor Herre Jesus Kristus. . . .

Der skal ikke ses så meget på tibudsloven som en forbudssiden som fra barmhjertighedssiden. Dens forbud er den visselig garanti for lykke i lydighed. Som den modtages i Kristus, virker den karakterrenhed i os, som vil bringe glæde til os igennem evige tider. For den lydige er den en beskyttelsesmur. I Guds godhed ser vi dem som søger at beskytte sig selv fra ondt, dem som kommer af retfærdighed som åbenbarer de retfærdighedens uforanderlige principper.

Vi skal ikke se Gud som den der venter på at straffe syndere for hans synd. Synderen bringer straf over sig selv. Hans egne handlinger starter en række forhold der bringer det visse resultat. Enhver overtrædelse der falder tilbage på synderen, virker en karakterændring i ham, og gør det nemmere for ham at overtræde igen. Ved at vælge at synde, adskiller mennesker sig selv fra Gud, afskærer sig selv fra velsignelsens kanal, og det visse resultat er fordærv og død.

Loven er et udtryk for Guds tanke. Når vi tager imod den i Kristus, bliver den til vor tanke. Den opløfter os over de naturlige ønsker og tendenser, over fristelser der fører til synd. (MS 23a, 1896).

Åbenbaringen af de to love. - Det er ikke så væsentligt at forstå de præcise forskelle mellem de to love. Det er af langt større betydning om vi ved, at om vi overtræder Guds lov, om vi står i lydighed eller i ulydighed foran de hellige forskrifter. (Brev 165, 1901).

24-26 (kp. 6,14; 1 Joh. 3,4). Kristus den eneste hjælpemiddel. - Når sindet drages hen mod Golgatas kors, ses Kristus med udfuldkomne øjne på det skamfulde kors. Hvorfor døde han? Som følge af synd. Hvad er synd? Overtrædelse af loven. Da åbnes øjnene op for at se syndens karakter. Loven er brudt, men kan ikke tilgive overtræderen. Den er vor læremester, der dømmes til straf. Hvor er bodsmidlet. Loven driver os til Kristus, som har hængt på korset så kan tildele Sin retfærdighed til faldne, syndige mennesker og derved overbringe mennesker til Sin Fader i Sin retfærdige karakter. (MS 50, 1900).

Kapitel 4

7. Se EGW til Rom. 8,17.

24-31. Se EGW til Rom. 8,15-21.

Kapitel 5

1. Se EGW til Rom. 8,15-21.

1, 2 (1 Kor. 1,10-13). Stridigheder over omskærelse. - Klikker begyndte også at danne sig blandt de jødiske lærer, som tilskyndede de nyomvendte kristne til at overholde ceremoniloven, med hensyn til omskærelsen. De fremhævede at det oprindelige Israel var Abrahams ophøjede og privilegerede børn, og var berettiget til alle de løfter der blev givet ham. De tænkte oprigtigt at ved at tage dette mellemsted mellem jøde og kristen, ville de få held med at fjerne den modvilje som knyttede sig til kristendommen, og ville samle store skarer af jøder.

De forsvarede deres standpunkt, som var i modsætning til Paulus, ved at vise at apostlens kurs, med at tage hedningene ind i menigheden uden omskærelse, forhindrede flere jøder fra at acceptere troen end der var tilgang fra hedningene. Således undskyldte de (1111) deres modstand mod Guds anerkendte tjeneres stille sindighed. De nægtede at lade Kristi arbejde omfavne hele verden. De hævde at han var Hebræernes Frelser alene; derfor fastholdt de at Hedningene skulle tage imod omskærelsen før de fik adgang til Kristi kirkes privilegier.

Efter rådets beslutning i Jerusalem om dettes spørgsmål, var mange stadig af den mening, men skubbede ikke mere på for det. Ved den lejlighed havde rådet besluttet at konvertitterne fra den jødiske menighed kunne overholde den mosaiske lovs forordninger hvis de valgte det, skønt disse forordninger ikke skulle være obligatorisk for konvertitterne fra hedenskabet. Den modsatte klasse tog nu tiltag for dette, og ansprede til en

adskillelse mellem ceremonilovens lovholdere og dem som ikke overholdt dem, fremholdt at de sidstnævnte var længere væk fra Gud end de første.

Paulus harme var oprørt. Hans stemme opløftes med en streng irrettesættelse: "Om I er omskåret, skal Kristus ikke gavne jer noget." Det parti der fastholdt at kristenheden var værdiløs uden omskærelse satte sig selv op imod apostlen, og han måtte møde dem i enhver menighed, som han grundlagde eller besøgte, i Jerusalem, Antiochia, Galatien, Korint, Efesus og Rom. Gud tilskyndte ham til at tage ud i det store arbejde at forkynde Kristus, og Ham korsfæstet; omskærelse eller ikke omskærelse havde ingen betydning. Det jødiske parti så på Paulus som en frafalden, bøjede sig for at nedbryde skillemuren som Gud havde sat mellem israelitterne og verden. De besøgte alle de menigheder han havde organiseret, og skabte splittelse. Fastholdt at enden vil retfærdiggøre midlerne, de omdelte falske beskyldninger mod apostlen, og vovede at bringe ham i vanry. Da Paulus besøgte menighederne, fulgte efter disse nidkære og samvittighedsløse modstandere, mødte han mange som så ham med mistillid, og nogle foragtede endog hans arbejde.

Disse splittelser med hensyn til ceremoniloven, og forskellige prædikanters relative fortjenester lærte Kristi lære, fik apostlen til megen bekymring og hårdt arbejde. [1 Kor. 1,10-13 citeret] (LP 121, 122)

6 (Fil. 2,12; 1 Tim. 6,12; Titus 2,14; Jakob 2,14-20; 1 Peter 1,22; Åb. 2,2; se EGW til Titus 1,9-11). Bibelreligionen betyder stadig arbejde. - Oprigtig tro virker altid ved kærlighed. Når du ser på Golgata er det ikke for at berolige din sjæl i sin passivitet, ikke for at lulle den i søvn, men for at skabe tro på Jesus, tro der vil virke, rense sjælen fra selvskhedens dynd. Når vi griber fat i Kristus i tro, er vort arbejde lige begyndt. Ethvert menneske har fordærvede og syndige vaner der må overvindes ved energisk krigsførelse. Enhver sjæl er pålagt at kæmpe troens strid. Hvis man er en Kristi efterfølger, kan han ikke være uærlig i sin handlemåde, han kan ikke være hårdhjertet, blottet for forståelse. Han kan ikke være grov i sin tale. Han kan ikke være opblæst og fuld af selvagtelse. Han kan ikke være hoven, ej heller kan bruge hårde ord, og kritisere og fordømme.

Kærlighedens gerning udspringer af troens arbejde. Bibelreligionen betyder et stadigt arbejde. "Lad dit lys sikke for mennesker, så de kan se dine gode gerninger, og ære din Fader som er i himlen." "Arbejd ihærdigt for din egen frelse i frygt og bæven, for det er Gud der virker i dig, både at ville og at virke til hans bedste." Vi skal være nidkære i gode gerninger; vær omhyggelig med at fastholde gode gerninger. Og det sande vidne siger: "Jeg kender dine gerninger."

Selvom det er rigtigt at vore travle aktiviteter ikke vil sikre os frelse i sig selv, er det også sandt at den tro som forener os med Kristus vil oprøre sjælen til aktivitet. (MS 16, 1890).

17 (Ef. 6,12). Hårde konflikter i kristenlivet. - Den kristnes liv går ikke altid glat. Han møder hårde kampe. Strenge fristelser angriber ham vildt. "Kødets lyster mod Ånden, og Ånden imod kødet." Jo nærmere vi kommer til afslutningen af denne jords historie, des mere bedrageriske og snigende vil fjendens angreb blive. Hans angreb vil vokse sig voldsommere og hyppigere. Dem som modstår lys og sandhed vil blive mere forhærdede og uimodtagelige, og mere bitter imod dem som elsker Gud og holder Hans bud. (MS 33, 1911).

(1112) **22, 23 (Ef. 5,9). Åndens iboen.** - Helligåndens indflydelse er Kristi liv i sjælen. Vi ser ikke Kristus og taler til Ham, men Hans Helligånd er ligeså nær os på det ene sted såvel som det andet. Den virker i og gennem enhver som tager imod Kristus. Dem som kender Åndens iboen åbenbarer Åndens frugter - kærlighed, glæde, fred, langmodighed, venlighed, godhed, tro (MS 41, 1897).

1, 2 (Hebr. 12,12. 13) Arbejde i Åndens sagtomdighed. --[Gal. 6,1 citeret.] Genoprettelsen skal gøres, ikke på en stolt, overlegen, mesterlig måde, men i åndens ydmyghed. Kast ikke din bror til side og sig: Han har skuffet mig, og jeg vil ikke prøve at hjælpe ham. [Gal. 6,2 citeret] (MS 117a, 1901).

7. Se EGW til 2.Mos. 4,21; 20,16.

7, 8 (Rom. 2,6; se EGW til Dommerbogen 16). Modstandens høst. - Guds Ånd holder ondt under samvittighedens kontrol. Når mennesket ophøjer sig selv over Åndens indflydelse, høster han uretfærdighedens høst. Over et sådant menneske har Ånden mindre og mindre indflydelse til at holde ham fra at så ulydighedens frø. Advarsler har mindre og mindre magt over ham. Han mister gradvist frygten for Gud. Han udsår til kødet; han vil høste fordærv. Høsten af de frø som han selv har sået modnes. Han har en foragt for Guds hellige bud. Hans kødelige hjerte bliver et hjerte af sten. Modstand mod sandheden bestyrker ham i uretfærdighed. Det er fordi mennesker har sået ondskabens frø at lovløshed, kriminalitet og volden herskede før syndfloden.

Alle bør have forstand på den virksomhed hvorved sjælen udslettes. Det er ikke på grund af et dekret Gud som Gud har sendt ud til mennesker. Han gør ikke mennesket åndeligt blind. Gud giver tilstrækkeligt med lys og beviser der sætter mennesker i stand til at skelne mellem sandhed og vildfarelse. Men Han tvinger ikke mennesket til at tage imod sandhed. Han overlader mennesket til at frit vælge det gode eller vælge det onde. Hvis mennesket modsætter sig de beviser som er til strække til at lede hans dømmekraft til den rigtige retning, og vælger den onde retning, vil han gøre dette hurtigere anden gang. Den tredje gang vil han endnu mere ivrigt holde sig selv tilbage fra Gud og vælge at stå på Satan side. Og på den måde vil han fortsætte indtil han er indgroet i ondt, og tror på den løgn han har værdsat som sandhed. Hans modstand har frembragt sin høst. (MS 126, 1901).

(Åb. 3,21.) Et spørgsmål om liv og død. - [Gal. 6,7. 8 citeret.] Forunderlige sandhed! Dette er et tveægget sværd som skærer begge veje. Dette spørgsmål om liv og død ligger foran hele menneskeslægten. Det valg vi gør i dette liv vil være vort valg gennem hele evigheden. Vi skal enten modtage evigt liv eller evig død. Der er ingen vej imellem, ikke en ny prøvetid. Vi er kaldet til at overvinde i dette liv ligesom Kristus overvandt. Himlen har givet os overmådelige anledninger og privilegier, så at vi kan overvinde ligesom Kristus overvandt, og side ned hos Ham på Hans trone. Men for at blive sejrherre, må der i vore liv ikke kæles for kødelige tilbøjeligheder. Al selvskhed må skæres bort med rødderne. (Brev 156, 1900)

14 (se EGW til kp. 3,24-26; Joh. 3,14-17; 12,32; Ef. 2,8. 9; Åb. 12,10). Korset, kraftens kilde. - I Kristi kors ser vi vor virkekraft, vor udtømmelige kilde af kraft. (Brev 129, 1898)

Garanti for succes. - Se på Kristi kors, den eneste garanti for individuel fortrin og succes. Og jo mere hjertet er hyldet ind i Kristus, des mere sikre er rigdommene i den evige verden. (Brev 129, 1897).

(Fil. 1,21.) Paulus et levende eksempel for enhver kristen. - Paul var et levende eksempel på hvad enhver sand kristen burde være. Han levede for Guds herlighed. Hans ord gav genklang helt ned til vor tid: "For mig er Kristus livet." "Gud forbyde at jeg skulle være stolt, bortset fra vor Herre Jesus Kristi kors, ved hvem verden er korsfæstet til mig, og jeg for verden." Han som tidligere var en Kristi efterfølger holder nu i skikkelse af Hans hellige Kristi kors op for verden. Paulus hjerte brændte med kærlighed for sjæle, og han gav af sin energi for menneskers omvendelse. Der har aldrig levet en mere selvfornægtende, alvorligt og udholdende medarbejder. Hans liv var til Kristus; han udvirkede Kristi gerninger. (1113) Alle de velsignelser han modtog blev værdsat så meget af det kunne bruges til velsignelse af andre. (RH 29. maj, 1900)

(Es. 45,21. 22; Matt. 16,24; Joh. 1,29.) Se og lev. Da han hang på korset var Kristus evangeliet. Nu har vi et budskab: "Se Guds lam, som bærer alverdens synd." Vil vore menighedsmedlemmer ikke holde deres øjne fæstede på en korsfæstet og opstandet frelser som deres eneste håb om evigt liv? Dette er vort budskab,

vort argument, vor lære, vor advarsel til de ubodfærdige, vor opmuntring til de sørgende, og enhver troendes håb. Hvis vi kan vække en interesse i menneskers sind, som får dem til at rette blikket mod Kristus, må vi træde til side og bede dem om til stadighed at fæste deres blik på Guds lam. Derved modtager de deres lektie. Den, der retter sit blik mod Jesus, vil forlade alt. Han vil lade egenkærligheden dø. Han vil tro alt Guds ord, som så vidunderligt og herligt er løftet til højhed og ære i Kristus.

Idet synderen ser Kristus som han er, en helt medfølelse Frelser, tager håb og forsikring sin plads i hans sjæl. Den hjælpeløse sjæl er kastet uden nogen forbehold på Kristus. Ingen kan komme i tvivl i synet på Kristus korsfæstet. Vantroen er væk. (MS 49, 1898).

(Sal. 85,10; se EGW til James 2,13.) Kristi kors bevæger verden.—Golgatas kors udfordrer, og vil til sidst besejre alle jordiske og helvedets kræfter. Om korset centrer al indflydelse sig, og fra dette udgår al indflydelse. Det er det store center for opmærksomhed; for ved det gav Kristus Sit liv for menneskeslægten. Dette offer blevet givet for at genoprette mennesket til sin oprindelige fuldkommenhed. Ja, mere end dette, det blev ofret for at give ham en total karakterforvandling, gør ham til mere end sejrherre.

Dem som i Kristi styrke overvandt den store fjende for Gud og mennesker, vil få en position i de himmelske sale over engle som aldrig har faldet.

Kristus erklærer: "Jeg, hvis jeg løftes op fra jorde, vil alle mennesker drages op til mig." Hvis korset ikke får indflydelse til dens gunst, så skaber det en indflydelse. Gennem generationerne, skal sandheden for denne tid åbenbares som nærværende sandhed. Kristus på korset var det medie hvorved barmhjertighed og sandhed mødtes, og retfærdighed og fred kysede hinanden. Dette er de midler som skal bevæge verden. (MS 56, 1899).

17. Se EGW til Apg. 9,8. 9.

Efeserbrevet

Kapitel 1

(1113) **En dyrebar instruktion for alle.**—Hele dette første kapitel til Effeserne indeholder dyrebar instruktion for enhver sjæl. (MS 110, 1903).

1. Se EGW til Åb. 2,1-5.

3-6 (Joh. 1,12; Kol. 1,26, 27; 2,2.3.10). Evangeliet er sand videnskab.—[Ef. 1,3-6 citeret.] Disse guddommelige højder må den oprigtige troende nå til. Alle som vil, må se gudfrygtighedens mysterier. Men det er kun gennem en korrekt forståelse af Kristi mission og arbejde, at det er muligt at blive fuldstændig i Ham, accepteret i den Elskede, bringes ind vor rækkevidde. Hans lange menneskelige arm omfavner menneskeslægten; Hans guddommelige arm griber den Uendeliges trone, så mennesker kan have gavn af det uendelige offer der er gjort for hans skyld. Og for så mange som tager imod Ham, giver han kraft til at blive Guds sønner, også for dem der tror på Hans havn.

Der er mange som går for meget op i deres egne meninger til at modtage dette mysterium. Der er en videnskab som den Allerhøjeste (1114) ville have at disse store mænd forstår; men de kan ikke se Sandheden, Livet, verdens lys. Menneskelig videnskab er ikke guddommeligt oplyst. Guddommelig videnskab er fremvisningen af Guds Ånd, der indgyder ubetinget tro på ham. Verdens mennesker mener at denne tro ikke er bemærkelsesværdig for deres store og intelligente sind, noget der er for lavt at give opmærksomhed; men her gør de en stor fejltagelse. Den er i det hele taget for høj for menneskelig intelligens at nå.

Evangeliets budskab er langt fra imod sand kundskab og intellektuelle evner. I sig selv er den sand videnskab, sand intellektuel kundskab. Sand visdom er uden sammenligning med verdslig visdom. Den skjulte visdom, som er Kristus dannet inden for, herligheds håb, er en visdom, ligeså høj som himlen. Gudfrygtighedens dybe principper er ophøjede og evige. Kun en

kristen erfaring kan hjælpe os til at forstå dette problem, og opnå kundskabsrigdomme, som har været skjult i Guds råd, men gøres nu kendt for alle som har en vital forbindelse med Kristus. Alle som vil, må kende til læren. (RH 18.juli, 1899).

4. Se EGW til 2 Peter 1,10.

4, 5, 11 (Rom. 8,29, 30; 1 Peter 1,2). Guds forudbestemmelse.—Faderen bringer Sin kærlighed over Sine udvalgte folk som lever i menneskers midte. Disse er det folk hvem Kristus har genløst ved prisen Sit eget blod; og fordi de regerer på at drage til Kristus, gennem Guds suveræne barmhjertig, er de udvalgt til at blive frelst som Hans lydige børn. På dem er Guds frie nåde manifesteret, den kærlighed hvorved Han har elsket dem. Enhver som vil ydmyge sig selv som et lille barn, som vil modtage og adlyde Guds Ord med et barns enkelthed, vil være blandt Guds udvalgte. . . .

[Ef. 1,2-11 citeret.]

I himlens rådsamling, blev alt lagt til rette for at mennesker, selvom de var overtrædere, ikke skulle gå fortabt i deres u lydighed, men igennem tro på Kristus som deres stedfortræder og sikkerhed, måtte blive Guds udvalgte, forudbestemt til barneadoption af Jesus Kristus selv, i overensstemmelse med Hans viljes gode behag. Guds vil at alle mennesker bliver frelst; for der er gjort rigelige tilvejebringelser, ved at give Hans enbårne Søn som betaling for menneskets løsesum. Dem som går tabt vil gå tabt, fordi de nægter at blive adopteret som Guds børn gennem Kristus Jesus. (ST 2. jan., 1893)

Den evige pagt er give til Abraham.—[Ef. 1,3-5 citeret.] Før jordens fundament var blevet lagt blev der gjort en pagt for at alle som var lydige, alle som ved den overmådelige nåde der var tilstået, blev hellige i karakter og uden skam for Gud, ved at tillægge sig den nåde, skal være Guds børn. Denne pagt, der er gjort for evigheden af, blev givet til Abraham nitten hundrede år før Kristus kom. Med hvilken interesse og hvilken intensitet gjorde Kristus ikke i ydmyghed for menneskeslægten for at se om de ville benytte sig af den givne forudseenhed. (MS 9, 1896)

(Ez. 18,20-24; 33,12-16; Rom. 11,4-6; 1 Peter 1,2; 2 Peter 1,10; 2,15-21.) Ingen ubetinget udvælgelse.—[2 Peter 1,2-10 citeret.] Her er betingelsen for den eneste frelsende udvælgelse i Guds Ord. Vi skal have del i guddommelig natur, have undgået det fordærv der er i verden gennem lyster. Vi skal lægge nåde til nåde, og løftet er: "Hvis I gør disse ting, skal I aldrig falde, for en sådan adgang skal tjene jer overmådeligt til vor Herre og Frelser Jesu Kristi evige rige."

Der er ikke noget sådant i Guds ord som betingelsesløs udvælgelse, én gang i nåden, altid i nåden. I 2 Peter 2 er emnet gjort tydeligt og klart. Efter beretningen om nogle, der fulgte en ond kurs, gives forklaringen: "De har forladt den lige vej og er faret vild ved at følge den samme vej som Bileam, Beors søn, der gerne ville vinde løn ved sin uret." 2 Pet. 2, 15. Her er en gruppe, som apostelen advarer imod: "Thi det havde været bedre for dem ikke at have lært retfærdighedens vej at kende frem for efter at have erkendt den da at vende sig bort fra det hellige bud, som blev dem overgivet." 2 Pet. 2, 21.

Der er sandhed, der skal tages imod, dersom sjæle skal frelses. At holde Guds bud er evigt liv for modtageren. Men Skrifterne gør det klart, at de, der engang kendte livets vej og glædede sig i (1115) sandheden, er i fare for at falde væk ved frafald og gå fortabt. Der er derfor behov for en afgjort, daglig omvendelse til Gud.

Alle, som søger at opretholde udvælgelseslæren, én gang i nåden, altid i nåden, gør dette imod et tydeligt "Så siger Herren." . . . [Ez. 18,21; 33,13 citeret.]

Dem som er blevet oprigtigt omvendte er blevet begravet med Kristus i Hans døds lighed, og oprejst fra vandgraven i Hans opstandelses lighed, for at vandre i et nyt liv. Ved trofast lydighed mod sandheden skal de gøre deres kald og udvælgelse sikkert. (MS 57, 1900).

6 (kp. 2,7; se EGW til Matt. 3,16. 17; Luk. 17,10; Ef. 1,20. 21; Hebr. 4,15. 16; 9,24). Ophøje Kristi karakter.—Det mest begavede menneske på jorden kunne finde rigeligt med arbejde, fra nu af indtil dommen, efter alle deres Gudsgivne kræfter, med at ophøje Kristi karakter. Men de vil stadig ikke kunne

frembringe Ham som Han er. Genløsningens mysterier, indbefattet Kristi guddommelig-menneskelige karakter, Hans inkarnation, Hans forsoning for synd, kunne beskæftige skrivepenne og de højeste mentale kræfter og de kloge mennesker, fra nu af og indtil Kristus skal åbenbares i himlens skyer i kraft og megen herlighed. Men selv om disse mennesker skulle søge med alle deres kræfter at give en fremstilling af Kristus og Hans gerning, så vil denne fremstilling blive langt væk fra virkeligheden. . . .

Genløsningens tema vil beskæftige de genløstes sind og tunger gennem evige tider. Genspejlingen af Guds herlighed vil skinne frem for evigt og altid fra Frelserens ansigt. (Brev 280, 1904).

7. Se EGW til kp. 4,7; Rom. 7,12.

13. Se EGW til Ez. 9,2-4.

15, 16. Se EGW til Åb. 2,1-5.

17, 18. Se EGW til 1 Kor. 2,9.

18. Se EGW til Zak. 9,16.

20, 21. (v. 6; Hebr. 1,3). Accepteret hos den elskede. -

Faderen gav al ære til Sin søn, der satte Ham ved Hans højre hånd, langt over alle magter og myndigheder. Han udtrykte Sin store fryd og glæde ved at modtage Den korsfæstede, og krone Ham med herlighed og ære.

Og alle de gaver Han har vist Sin Søn da Han acceptere den store forsoning, er vist til Hans folk. Dem som er forenet med deres interesse i kærlighed for Kristus er antaget hos den Elskede. Med Kristus led de i Hans dybeste ydmygelse, og Hans herlighed er af største interesse for dem, fordi de er blevet accepteret hos Ham. Gud elsker dem ligesom han elsker Sin Søn. Kristus, Immanuel, står mellem Gud og de troende, åbenbarer Guds ære for Sine udvalgte, og dækker deres mangler og overtrædelser med Hans egen pletfrie retfærdighedsklæder. (MS 128, 1897).

Kapitel 2

1-6. Se EGW til 2 Peter 1,4.

4-6. Kristi oplivende kraft.--[Ef. 2,4-6 citeret.] Idet Gud rejste Kristus fra døde, så Han kan bringe liv og udødelighed til lyset gennem evangeliet, og derved frelse Hans folk fra deres synder, så Kristus har oprejst faldne mennesker fra åndelig død, indgyder liv i dem med Sit liv, fyldes deres hjerte med håb og glæde. (MS 89, 1903).

5, 6. Se EGW til Åb. 5,6.

7 (se EGW til kp. 1,6; 1 Kor. 13,12). Et tema for studie i evighed. - Det vil tage en hel evighed for mennesker at forstå forløsningsplanen. Den vil åbnes op for ham, linje efter linje; lidt her og lidt der. (MS 21, 1895).

7, 8. Se EGW til kp. 4,7.

8. Se EGW til 1.Mos. 12,2. 3; Rom. 4,3-5; 1 Peter 1,22.

8, 9 (Rom. 3,27; se EGW til Luk. 17,10; Rom. 3,20-31). Pral hører ikke hjemme. - [Ef. 2,8. 9 citeret.] Mennesker er hele tiden i fare for at prale, og ophøje selvet. Derved åbenbarer de deres svaghed. . . .

Den store forandring der ses i synderens liv efter sin omvendelse, forårsages ikke gennem nogen menneskelig godhed; der hører al menneskelig pral ikke nogen steder hjemme. (MS 36, 1904).

14, 15. Se EGW til Matt. 27,51.

14-16 (Kol. 2,14-17; se EGW til Apg 15,1, 5). Ceremonier ender ved Korset. - Ceremonierne som er knyttet til tempeltjenesten, der efterligner Kristus i billeder og skygger, blev taget bort på korsfæstelsestidspunktet, fordi (1116) korset møder modbilledet i døden af det sande og fuldkomne offer, Guds Lam. (MS 72, 1901).

(Rom. 3,31.) Det er Kristus, ikke loven, der er korsfæstet. - Tibudsloven lever og vil leve igennem evige tider. Behovet for offertjenester ophørte da billedet mødte sit modbillede i Kristi død. I Ham nåede skyggen dens forbillede. Guds Lam var det fuldkomne offer.

Guds lov ville fastholde sin ophøjede karakter så længe som Jehovas trone står. Denne lov er udtryk for Guds karakter. . . . Modbilleder, skygger og ofringer har ingen kraft efter Kristi død

på korset; men Guds lov blev ikke korsfæstet med Kristus. Var det sådan, ville Satan have vundet alle som han forsøgte at vinde i himlen. På grund af dette forsøg blev han stødt ud af den himmelske sale. Han faldt, og to de engle med han havde bedraget. Og i dag bedrager han mennesker med hensyn til Guds lov. (MS 167, 1898).

(1 Joh. 3,4.) En skændig løgn om Satan. - Gud gav ikke det uendelige offer ved at give Sin enbårne Søn til vor verden, for at give mennesker ret til at bryde Guds lov i dette liv og i det fremtidige evige liv. Dette er en skændig løgn som Satan ligger bag, må være synlig i sin falske og bedrageriske karakter. Den lov som Satan ønsker anset for at være nul og ingen ting, er retfærdighedens store moralstandard. Enhver overtrædelse af den er en overtrædelseshandling imod Gud, og vil hjem søges med den guddommelige lovs straf. For alle verdens indbyggere som ugyldiggør Jehovas lov, og fortsætter med at leve i overtrædelse, må døden viseligt komme. (MS 72, 1901).

18 (Kp. 1,6; 3,12; Hebr. 4,15. 16; 9,14). Fortrinene i Kristi navn. - Vi må have adgang til Gud gennem fortrinene i Kristi navn, og Gud indbyder os til at bringe Ham vore prøvelser og fristelser; for Han forstår dem alle. Han vil ikke at vi skal udgyde vore smerte overfor mennesker. Gennem Kristi blod kan vi komme til nådens krone, og finde nåde til at hjælpe i nødens stund. Vi må komme med forsikring, og sige: "Min accept er hos den Elskede." "For gennem ham har vi begge adgang ved Ånden til Faderen." "I hvem vi har frimodighed og adgang med troens tillid til ham." Ligesom en jordisk forældre opmuntrer sit barn til at komme til sig til enhver tid, ligeledes opmuntrer Herren os til at lægge vore mangler og forviklinger frem for Ham, vor taknemmelighed og kærlighed. Ethvert løfte er sikkert. Jesus er vor Sikkerhed og Mellemmand, og har lagt enhver ressource til vor disposition, så vi må have en fuldkommen karakter. Kristi blod i den altid-blivende virkekraft er vort eneste håb; for gennem Hans fortjenester alene kan vi få tilgivelse og fred. Når virkningen af Kristi blod bliver en realitet for sjælen gennem tro på Kristus, vil den troende lade sit lys skinne frem i gode gerninger, ved at bringe frugterne frem til retfærdighed. (YI 22. sept., 1892).

19-21 (1 Peter 2,4, 5). Trøstesløse stene uden værdi. - Når jeg mediterer over denne kilde af levende kraft som vi kan tage frit af, begræder jeg at så mange mister den glæde som de kunne få, ved at betragte Hans godhed. At være Guds sønner og døtre, som vokser i et helligt tempel til Herren, "vil ikke flere fremmede og udlændige, men medborgere med de hellige, og Guds hushold;" "bygge på apostlenes og profeternes fundament, Jesus Kristus, som selv som hovedhjørnestenen - er dette vort privilegium. Hvor forbavset er himlen over menighedens nuværende tilstand, som kunne være så meget for verden hvis enhver sten var på sit rette sted, en levende sten der udsender lys! En sten som ikke skinner er værdiløs. Det som udgør værdien i vore menigheder er ikke døde, trøstesløse stene, men levende stene, stene som kaster hovedhjørnestenens klare stråler, endog fra Retfærdighedens Sol - den klare herlighed hvori vi samler barmhjertighedens og sandhedens stråler som har mødtes, i retfærdighed og fred og har kysset hinanden. (Brev 15, 1892).

19-22. Se EGW til 1 Kong. 6,7.

Kapitel 3

8, 9. Se EGW til 2 Kor. 12,1-4.

9. Se EGW til Fil. 2,5-8.

(1117) 9-11. Se EGW til Rom. 16,25.

12. Se EGW til Hebr. 4,15. 16.

15. Se EGW til 1.Mos. 1,26.

17-19. Se EGW til 1 Joh. 3,1.

Kapitel 4

En lektie at lære og praktisere. - Jeg peger dig hen til apostlen Paulus ord i det fjerde kapitel i effeserbrevet. Hele dette kapitel er en lektie om at Gud ønsker at vi lære og praktisere. (MS 55, 1903).

Enighedens midler forklaret. - I effeserbrevets fjerde kapitel er Guds plan så tydelig og enkelt åbenbart at Hans børn kan gribe fat i sandheden. Her er de midler som Han har udpeget til at holde enighed i Hans kirke, så dens medlemmer kan åbenbare en sund religiøs erfaring for verden, dette bekendtgøres tydeligt. (MS 67, 1907).

4-13. Se EGW til 1 Kor. 12,4-6, 12.

7 (Kp. 1,7, 2,7, 8; Rom. 3,24; Titus 2,11). **Hvad er nåde?** - Herren så vor faldne tilstand; Han så vort behov for behov for nåde, og fordi Han elskede vore sjæle, gav Han os nåde og fred. Nåde betyder gode betingelser til den der er værdig, til den som gået tabt. Faktumet at vi er syndere gør at vi, i stedet for at lukke os ude fra Guds barmhjertighed og kærlighed, gør Hans kærlighed, udøvet mod os, til en tydelig nødvendighed, for at vi kan blive frelst. (ST 5.juni, 1893).

8. Se EGW til Apg 1,9.

13. Se EGW til Ordsp. 4,23; Fil. 1,21.

13, 15. Se EGW til v. 30; 2 Kor. 3,18; Åb. 18,1.

15. Se EGW til 2 Peter 3,18.

20-24 (Heb. 12,14; se EGW til 1.Tess. 4,3). **Hellighedens hemmeligheder.** - Intet menneske modtager hellighed som en fødselsret, eller som en gave fra noget andet menneske. Hellighed er Guds gave gennem Kristus. Dem som tager imod Frelseren bliver Guds sønner. De er Hans åndelige børn, født igen, fornyet i retfærdighed og sand hellighed. Deres tanker er forandrede. Med en klarer syn beskuer de den evige virkelighed. De er optaget i Guds familie, og de bliver tilpasset til Hans lighed, ændret ved Hans Ånd fra herlighed til herlighed. Fra at gemme på den største kærlighed til selvet, går de over til at have på den største til Gud og til Kristus i sig. . . .

Kristus accepteres som en personlig Frelser, og Hans selvfornegete eksempel følges - dette er hemmeligheden på hellighed (ST 17.dec, 1902).

(2 Kor. 3,18.) **Nåde er absolut nødvendig hver dag og time.** - Sjælens helligelse udrettes ved at se fast på Ham [Kristus] i tro som Guds enbårne søn, fuld af nåde og sandhed. Sandhedens kraft skal forvandle hjerte og karakter. Dens virkning er ikke som farvet streg her og der på lærred; hele karakteren skal forvandles, Kristi billede skal åbenbares i ord og handlinger. En ny natur er tildelt. Mennesket er fornyet efter Kristi billede i retfærdighed og sand hellighed. . . . Kristi nåde er absolut nødvendig hver dag, hver time. Indtil den er hos hele tiden, vil det naturlige hjertes ustadighed vise sig og livet vil vise en splittet tjeneste. Karakteren skal være fuld af nåde og sandhed. Uanset hvor Kristi religion virker, vil den gøre alle detaljer i livet lysere og gøre dem lifligere, med mere end jordisk glæde og en mere end jordisk fred. (Brev 2a, 1892).

29. Ikke fordærvt tale - Vi rådes til at ikke lade fordærvt tale gå ud af vore mund; for en fordærvt tale er ikke blot noget som er modbydeligt og vulgært. Det er en kommunikation som vil formørke tankerne fra sit syn på Kristus, der vil slette sand forståelse og kærlighed fra sjælen. Det er en kommunikation hvori Kristi kærlighed ikke udtrykkes, men er snarere følelser af en ikke-Kristus lig karakter. (Brev 43, 1895).

30 (Kol. 2,10; Åb. 7,2, 3; 14,1-4; se EGW til Ez. 9,2-4; Apg 2,1-4, 14, 41). **Nå fuldkommenhedens mærke.** --Helligåndens mægtige kraft udvirker en fuldstændig forvandling i menneskets karakter og gør det til en ny skabning i Kristus Jesus. Når et menneske er fyldt af Ånden, viser det endnu tydeligere, at det er en Kristi repræsentant, jo hårdere det prøves. Den fred, der dvæler i sjælen, ses på ansigtet. Ordene og handlingerne udtrykker Frelserens kærlighed. Der er ikke nogen stræben efter den højeste plads. Der er givet afkald på selvet. Jesu navn står skrevet på alt, der siges og gøres.

(1118)Vi kan tale om Helligåndens velsignelser, men hvis vi ikke bereder os for at modtage dem, hvad nytter det så? Stræber

vi af al magt efter at opnå Kristi fyldes mål af vækst? Stræber vi alvorligt efter at nå op til det ideal, som han har givet os: fuldkommengørelsen af hans karakter? Når Guds børn når dette mål, vil de blive beseglet. De vil være fuldkomne i ham, fyldt med hans ånd, og den engel, som fører bøgerne, vil erklære "Det er fuldbragt." (RH 10. juni, 1902).

32. Venlige ord går aldrig tabt. - Det bør være vort mål at bringe alle mulige behageligheder ind i vore liv, og gøre al venlighed som muligt er mod dem, som er omkring os. Venlige ord går aldrig tabt. Jesus skriver dem ned, som om de var sagt til Ham selv. Så venlighedens frø, i kærlighed og i ømhed, og de vil blomstre og bære frugt. (MS 33, 1911).

Kapitel 5

2 (se EGW til Rom. 8,26, 34; Åb. 8,3,4). **Det antagelige offer.** - Det offer der blev gjort til Gud uden en ærbødighed og taknemmelighed, accepterer han ikke. Det er det ydmyge, taknemmelige og ærbødige hjerte der gør offeret til en livlig duft, der er antagelig for Gud Israels børn kan have givet alle deres ejendomme, men givet i en selvtilstrækkelig farisæisk ånd, som om Gud stod i gæld til dem for deres gaver. Deres ofringer accepterede Han ikke, og fuldstændig fordømt af Ham. Det er vort privilegium at øge vort forråd, ved at handle omhyggeligt med Herrens goder, så at vi kan give videre til dem som er faldet i nød. Derved bliver vi Herrens højre hånd der arbejder efter Hans godgørende fortsæt. (MS 67, 1907).

2, 27. Kristi liv et offer til Gud. - "Kristus har også elsket os," skriver Paulus, "og har givet sig selv for os et offer og opofrelse til Gud som en liflig duft." Dette er offeret af en livsgave for vor skyld, at vi må være alt som Han ønsker at vi skal være - repræsentanter for Ham, der udsender velduften af Hans karakter, Hans regne rene tanker, Hans guddommelige egenskaber som vises i Hans hellige menneskeliv, for at andre kan beskue Ham i Hans menneskelige for, og fatte Guds forunderlige plan, ledes til et ønske om at være som Kristus - ren, ubesmittet, helt antagelig for Gud, uden plet eller rynke eller noget sådant. (MS 159, 1903).

9. Se EGW til Gal. 5,22. 23.

23-25. Se EGW til Åb. 19,7-9.

25 (Joh. 1,4; Åb. 2,1; 21,23). **Kun en kilde til lys.** - Kristus "elskede kirken, og gav sig selv hen for den." Den er købet for Sit blod. Guds guddommelige søn ses vandrende rundt blandt de syv guldlysestager. Jesus Selv giver disse brændende lamper olie. Han er den der holder liv i flammen. "I ham var liv; og dette liv var menneskers lys."

Ingen lysestage, ingen menighed lyser af sig selv. Fra Kristus udstråler al lyset. Menigheden i himlen i dag er kun fuldendelsen af menigheden på jorden; men den er højere, større - fuldkommen. Den guddommelige oplysning skal fortsætte i evige tider. Herren Gud den almægtige og Lammet er lyset derfra. Ingen menighed han få lys, hvis den ikke spreder den herlighed den modtager fra Guds trone. (MS 1a, 1890).

25-27 (Mal. 3,17). **Den sag der indeholder Hans juveler.** - Kristi kirke er meget dyrebar i Hans øjne. Den er den sag som indeholder Hans juveler, den fold som omslutter Hans hjord. (MS 115, 1899).

27 (Joh. 14,15). **Nå syndfrihedens tilstand.** - Dem som i troen på Kristus adlyder alle Guds bud, vil nå den syndfrie tilstand som Adam levede i før hans overtrædelse. De bevidner deres kærlighed til Kristus, ved at adlyde alle Hans forskrifter. (MS 122, 1901).

Kapitel 6

4 (Kol. 3,20, 21). **Mere kraftfulde prædikener.** - Forældre, Gud ønsker at I skal gøre jeres familie til et mønster for familien i himlen. Vogt jeres børn. Vær venlige og ømme ved dem. Fader, moder og børn skal forenes med hinanden med gyldne kærlighedskæder. En velordnet, og veldisciplineret familie er en

stor kraft der viser kristenheden virkekraft, end alle prædikener i verden kan gøre. Når fædre og møder ser hvordan deres børn efterligner dem, vil de passe nøje på alle ord og håndbevægelser. (MS 31, 1901).

10-12 (se EGW til 2 Kor. 11,14; Åb. (1119) 12,17). Kæmpe mod usynlige kræfter. - [Ef. 6,10-18 citeret.] I Guds fremviser der to stridende partier der påvirker og kontrollerer menneskeagenter i vor verden. Disse partier arbejder hele tids med menneskevæsener. Dem som er under Guds kontrol er påvirket af himmelske engle, vil være i stand til at kunne se mørkets magters kraftfulde gerninger. Dem som ønsker at være i harmoni med himmelske agenter bør være meget alvorlige for at gøre Guds vilje. De må ikke nogen plads, hverken til Satan eller hans engle.

Hvis vi ikke hele tiden er på vagt, vil vi blive overvundet af fjenden. Selvom en højtidelig åbenbaring af Guds vilje vedrørende os er blevet åbenbart for alle, vil en kundskab til Hans vilje ikke kunne tilsidesætte nødvendigheden af at sende alvorlige bøn-anmodninger til Ham for hjælp, og ihærdigt søge at samarbejde med Ham for at besvare de bedste bønner. Han udretter Sine hensigter gennem menneskelige instrumenter. (MS 95, 1903).

11. Den fulde rustning er helt nødvendig. - Gud ønsker at enhver skal stå med hele rustningen på, parat til det store tilbageblik. (MS 63, 1908).

11-17. Retfærdighedens brystskjold. - Vi må tage stykker af rustningen på, og stå fast. Herren har æret os ved at udvælge os som Sine soldater. Lad os kæmpe bravt for Ham, fastholde retten ved enhver handling. Retskaffenhed i alle ting er absolut nødvendigt i sjælens krig. Idet du stræber efter sejr over dine egne tilbøjeligheder, vil Han hjælpe dig ved Sin Helligånd til varsomhed i alle handlinger, så du ikke giver fjenden anledning til at sige noget ondt om sandheden. Tag som brystskjold den guddommelige beskyttende retfærdighed på dig - dette er alle menneskers privilegium at bære. Dette vil beskytte dit åndelige liv. (YI 12. sept, 1901).

Engle står nær for at beskytte os. - Hvis vi har den himmelske rustning på, vil vi finde at fjendens angreb ikke vil have magt over os. Guds engle vil være rundt omkring os for at beskytte os. (RH 25. maj, 1905).

12 (Ez. 28,17; Åb. 12,7-9; se EGW til Sal. 17; Dan. 10,13; 2 Kor. 2,11; Gal. 5,17; Åb. 16,13-16). Et krigsslag mod magter og myndigheder. - Kunne mennesker kende antallet af onde engle, kunne de kende deres påfund og deres aktiviteter, ville der være langt mindre stolthed og pjank. Satan er dæmonernes fyrste. De onde engle som han hersker over, efterkommer hans påbud. Gennem dem mangedobler han sine agenter udover verden. Han ansporer alt det onde som eksisterer i vor verden.

Men gennem mørkets magter og myndigheder er begge mange i antal og i uophørlig aktivitet, alligevel bør den kristne aldrig nære håbløshed eller modløshed. Han skal ikke håbe at gå fri for fristelser hvorigennem der mangler satanisk virke. Han som sendte en legion for at torturere et menneske alene kan ikke tilskyndes af menneskelig visdom alene.

I omtalen om Satan, erklærer Herren at han ikke forblev i sandheden. En gang var han smuk, omgivet af lys. Men Guds Ord erklærer om ham: "Dit hjerte var løftet op på grund af din skønhed."

Satan ansporede andre til at gøre oprør, og efter at de var kastet ud af Himlen bandt han dem sammen i et forbund for at gøre mennesker alt muligt ondt, som det eneste middel til at ramme Gud. Da han var lukket bort fra himlen besluttede han at hævne sig ved at skade Guds medarbejdere. Omkring den standard for oprør som han have plantet, har onde medarbejdere fra alle slægter flokkes sig om. Onde engle har forenet sig med onde mennesker i en krig imod Kristi rige.

Satans bidrag har været at reproducere sin egen karakter i mennesker. Lige så snart at mennesket var skabt besluttede Satan at udviske det fra Guds billede, og sætte sit aftryk der hvor Guds aftryk buede være. Og han havde held med indgyde fjendskabets, hadets og selvhævdelsens ånd i menneskets hjerte. I denne verden har han oprettet mørkets rige, som han, skyldens leder, er

fyrste for. Han ønskede at tilrane sig Guds trone. Lykkedes dette ikke, har han arbejdet i mørke, i uærlighed, i bedrag for at tilrane sig sit sted i menneskers hjerte. Han har sat sin trone op mellem Gud og mennesker, for at tilegne sig den besmykkelse som tilhører Gud alene. (MS 33, 1911).

(Hebr. 1,14.) Under hvis kontrol? - Jeg ønsker at du skal tænke over hvilken form for position vi havde hvis vi ikke havde de tjenende hellige engle. . . . Vi brydes ikke imod kød og blod." Vi møder (1120) menneskers modstand, men der er nogen bagved modstanden. Det er mørkets magters fyrste med sine onde engle som arbejder konstant, og vi mangler at tænke over, os alle sammen, at vor krig er "imod myndighederne, imod magter, imod herskerne i denne verdens mørke."

Hvem er det som hersker verden i dag, og hvem er det som har valgt at stå under mørkets fyrstes banner? Som rummer næsten hele verden. Hele den verden som ikke har accepteret Jesus Kristus har valgt mørkets fyrste som deres leder; og lige så snart de står under hans banner, har de forbindelse med onde engle. Enten kontrollerer onde engle eller Guds engle menneskers sind. Vore sind gives til Guds kontrol eller til mørkets magters kontrol; og det vil være godt for os at forhøre os om hvor vi står i dag - hvad enten det er under Prins Immanuels banner, eller under mørkets kræfters sorte banner.

Vi må forberede vore kræfter på enhver måde for at modstå sjælefjenden. Alle tilvejebringelser er blevet gjort; alt i Guds plan er ordnet således at mennesker ikke overlades til deres egne impulser, til sin egne begrænsede kræfter, for at kunne føre krigen imod mørkets magter i sin egen begrænsede styrke; for han vil helt sikkert falde hvis han var overladt sådan til sig selv. (MS 1, 1890).

(Sal. 34,7.) Trofaste skildvagter på vagt. - Der er gode og onde engle. Satan er altid årvågen for at bedrage og mislede. Han bruger alle tryllemure på at lokke mennesker ind på den brede udydighedsvej. Han arbejder på at forvirre sanserne med forkerte følelser, og fjerne landemærkerne ved at sætte sin falske inskription på de vejmærker som Gud har sat til at vise den rigtige vej. Det er fordi disse onde agenter stræber efter at opsnappe enhver lysstråle fra sjælen der da himmelske væsener er udpeget til at gøre deres forkynderarbejde, at vejlede, beskytte og kontrollere dem, som skal være frelsens arvinger. Ingen behøver at fortvivle på grund af nedarvede tendenser til ondt, men når Guds Ånd overbeviser om synd, må den fejlende angre, bekende og lægge det onde fra sig. Trofaste skildvagter er på vagt for at lede sjælen ind på rette stier. (MS 8, 1900).

Englenes stadige krig. - Hvis forhænget kunne rulles til side, og enhver kunne se himmelfamiliens stadige aktiviteter for at beskytte jordens beboere mod Satans tillokkende bedrag, så deres uforsigtige adfærd ikke leder dem bort på grund af sataniske strategier. Så vil de miste en stor del af deres selvtillid og forvisning. De vil se at himlens hære er i stadig krig med sataniske agenter, for at opnå sejre for deres skyld, som ikke fornemme deres farer, og som fortsætter i upåagtet ligegyldighed. (MS 32, 1900).

16. Se EGW til Kol. 3,3.